

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Last One Out is a stunner that will have everyone talking. You'll love it."

—Gregg Olsen, #1 New York Times Bestselling Author of *If You Tell*

LAST ONE OUT

A THRILLER

STEPH NELSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

STEPH NELSON'A ÖVGÜ

Karanlık anlatıların başarısı genellikle okurlarda empati yaratma becerilerine bağlıdır ve Steph Nelson bunu başarıyor...

- *HARMAN'IN NEW YORK TIMES ELEŞTİRİSİ*
ZEMİN

Last One Out herkesin konuşmasını sağlayacak bir afet.
Bayılacaksınız.

- GREGG OLSEN, *NEW YORK TIMES*'IN EN ÇOK SATAN 1 NUMARASI
EĞER SÖYLERSEN'İN YAZARI

Bu gerilim filmi olabildiğince zekice, nabız hızlandırıcı ve yürek parçalayıcı.

- NOELLE W. IHLI, *ASK FOR'UN* ÇOK SATAN YAZARI
ANDREA

OceanofPDF.com

SON BİR KİŞİ ÇIKTI

OceanofPDF.com

STEPH NELSON

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2025 by Steph Nelson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Ticking Clock Press tarafından 2025

yılında yayımlanmıştır ISBN: 979-

8989615414

OceanofPDF.com

*Joy ve Jessica için,
kuzenlerim ve ilk en iyi arkadaşlarım [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)*

Bu roman şiddet, kaba dil, sayfa dışı çocuk ticareti ve pedofiliye açık olmayan göndermeler içermektedir. Lütfen dikkatle okuyunuz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM I

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AĞUSTOS 1999

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

CHLOE

UMARIM *bu gece ölmeyiz* - Amy'nin arabasının camını açarken düşündüğüm şey *bu*. Temiz havaya ihtiyacım var ve rüzgâr mide bulantımı hafifletse de, ne yaptığımıza ve bunun ne kadar tehlikeli olduğuna dair zonklayan endişem için hiçbir şey yapmıyor.

Amy arabayı sürerken ben yolun kenarındaki kısa korkuluklara bakıyorum. Payette Nehri'nin hızla akan beyaz sularına doğru dik bir düşüşle aramızda duran tek şey bu. Kenar yakın. Çok yakın ve Payette nehri akarsuda salla yüzmek için yeterince vahşi.

Amy, Kristi ve ben sal için burada değiliz.

Arkadaşlarım ve ben, ıssız Skinny Dipper Kaplıcalarında bir gece yarısı ıslanmak için Boise'den bir saatten fazla yol gittik. Son senemize başlamadan önce son bir eğlence. Amy'nin fikriydi. Ailelerimizin hiçbiri bilmiyordu. Çünkü Skinny Dipper sadece uzakta değil, aynı zamanda Boise Ulusal Ormanı'nın içine sıkışmış durumda ve sadece yarım millik dik bir yürüyüşle ulaşılabilir.

Kimse karanlıkta denemez. Aslında, insanlar gecenin bu saatinde buraya gelmezler bile. Karanlığın örtüsüne ihtiyaç duymayacak kadar تنها bir yer.

Amy Corolla'sını park ediyor ve ön koltukta oturan ikiz kardeşi Kristi'ye dönüyor. "Hadi yapalım şu işi!" diyor sevimli ve talepkâr eşit parçalara sahip o neşeli ses tonuyla. Bu onun "benimle tartışma" sesiydi.

Kristi ellerini çırpıyor ve ikisi de dışarı çıkıyor.

Arka koltuktan Kristi'nin boş yolda yaptığı küçük mutlu dansı izliyorum ama onun bu kadar heyecanlı olduğuna inanmıyorum. Amy bu fikri ilk ortaya attığında o da benim gibi gergindi. Ya fikrini değiştirdi ya da rol yapıyor. Her iki durumda da amacının Amy'yi üzmemek olduğuna eminim.

Amy ve Kristi çift yumurta ikizi olabilirler ama birbirlerinden ayrılamazlar ve sanki anne karnındayken Kristi'nin sorgusuz sualsiz itaat ettiği ve karşılığında Amy'nin de acı verici derecede utangaç olan Kristi'nin arkadaşları olmasını sağladığı bir anlaşma yapmış gibidirler.

Onlara katılmak için arabadan indiğimde, aşağıda akan nehrin beyaz gürültüsü sağır edici ve gecenin fonuna oturuşu midemi tekrar bulandırıyor.

Burada olmak, kanepeye kıvrılıp bu konuda konuşmanın güvenliğinden dünyalar kadar uzakta hissettiriyor.

Kızlar iki şeritli ıssız otoyolun diğer tarafına geçip el fenerleriyle Skinny Dipper'a giden patikayı arıyorlar. Gözlerim dik dağ yamacını takip ediyor ve küçük bir nefes alıyorum.

Yürüyüş yapmayı ve gece geç saatlerde ormanda ıslanmayı bekliyordum ama bunun için kayıt yaptırmamıştım.

Burası izolasyon, vahşi doğa ve olabilecek her türlü kötü şey. Dolunay için minnettarım, en azından biraz görebiliyoruz, ama bu tehlikeyi seçtiğimiz gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Ve risk bir tür amaç olsa da, ikinci düşüncelerim var. Kaplıcalar nerede ki?

"Patikayı buldum!" Amy bağırıyor ve ışığı yüzüme tutarken bir Nike koşucusunu toprak parçasına yerleştiriyor.

"Hey, kes şunu." Gözlerimi siper ediyorum. "Acele et," diye homurdanıyor Amy.

Geride kaldığımdan değil. Onların sadece birkaç adım gerisindeyim ama Amy son zamanlarda yaptığım her şeye sinirleniyor. Onun fikirlerini takip ettiğimde ve onun istediği gibi olmak için çok çabaladığımda bile şikayet ediyor. Sesi şu anda manik bir tona sahip, sanki tüm bu fikrin ipini çekeceğimden korkuyor.

İstiyorum ama onu kızdırmak da istemiyorum, o yüzden dikkatli davranıyorum.

"Bu yürüyüş çok zor görünüyor. Hayal ettiğimden daha kötü," diyorum. "Ayrıca, burası yeterince ürkütücü, sadece yaptık diyebiliriz. Tüm yolu çıkmamıza gerek yok."

"Hayır," diyor Amy. "Bu işten sıyrılamazsın. Buradayız, o yüzden her şeyi yapacağız. Bu küçük yürüyüş bizi öldürmeyecek."

Korkarım öyle de olabilir. Bizi öldürebilir.

Ne de olsa çok... dikey. Geri dönüşlerin yokuş yukarı yürüyüşü kolaylaştırması gerekir ama bu patikada pek bir işe yaramıyorlar. Bakışlarımı yukarı çıkan toprak şerit ile her ikisi de kot şortla örtülü tek parça mayo giymiş olan ikizler arasında gidip geliyor. Amy'nin kahverengi saçları dağınık bir topuz, Kristi'ninki ise Fransız örgüsü. Benden bir baş daha uzunlar ve kendimi bir kez daha uzun bacaklarını kıskanırken buluyorum. Bu kadar kısa olmaktan nefret ediyorum.

Kızlar patikaya çıkmaya başladığında onları takip ediyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Karanlıkta, yolun kenarında tek başıma mı duracağım? Bu da en az onun kadar korkutucu.

Rüzgar yaz için beklediğimden daha serin, bu da neden bikini üstümün üzerine bir tişört giymediğimi merak etmeme neden oluyor. Bu Umbro şortlar da beni kesmiyor; kumaşı çok ince. Plaj havlumu omuzlarıma örtüyorum, böylece kendimi tutmam gerektiğinde ellerim serbest kalıyor, ama biraz da sıcaklık katıyor.

Tek sıra halinde ilerliyoruz ve ben Kristi'nin arkasında kalıyorum, toprakta ve kayalıklarda kaymamak için nereye bastığına dikkat etmeye çalışıyorum ama o kadar hızlı hareket ediyor ki ona yetişmek neredeyse imkansız. Onun el fenerinden faydalanmak zorundayım yoksa patikadan düşeceğim, bu yüzden yakın durmak isteğe bağlı değil. Kendi fenerimi getirmeliydim.

Bir süre sonra başroldeki Amy bile nefes almak için durmak zorunda kalıyor.

Tanrıya şükür.

"Bu senin söylediğinden çok daha zor," diye mırıldanıyorum.

"Belki de bu yaz futbol antrenmanlarına gelmeliydin."

Cevap vermiyorum çünkü ne çıkarsa çıksın hoş olmayacak. Gidemezdim çünkü annem bekar ve bütün gün çalışıyor. Amy'nin aksine benim ehliyetim yok ve olsa bile annemin bana araba alacak parası yok. Ayrıca, Amy ve Kristi beni alamayacak kadar uzakta yaşıyorlar.

Zaten onlardan beni bırakmalarını istemezdim, çünkü bu onların bana karşı bir kozu daha olurdu. Yani, evet, futbol antrenmanı yok. Onun yerine, yazı kuzenim Frankie ile geçirdim. Benim için sorun değildi. Evet, benden iki yaş küçük ama ikizler onu hiç yanlarında istemese de o benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Ne kadar yakın olduğumuzu kıskandıklarından eminim ama resmi sebep Frankie'nin bizimle takılmak için çok küçük olması. Bu yıl lisede bize katılacağı için çok aptalca.

Amy ve Kristi yine yürüyüş yapıyorlar ve Amy sanki az önce bana çok kaba bir şey söylememiş gibi davranıyor. Sessizce takip ediyorum, bu sinir kıvılcımının yatışmasını diliyorum.

Çok geçmeden, ağaçların nehrin sesini bastırdığı ve doğal kaplıcaların kükürt kokusunun burnuma çarptığı kadar dağın yukarısındayız.

Midem bulanıyor ve kendimi hasta hissederek patikada bir an duraklıyorum.

"İyi misin?" Kristi birkaç adım öteden sesleniyor, nereye basacağımı görebilmem için ışığını tekrar patikaya tutuyor. "Neredeyse geldik. Görünüşe göre bu patika küçük bir havuza iniyor. Hepimize yetecek kadar büyük değil ama Amy yukarıda bir tane daha olduğunu düşünüyor."

Harika. Daha fazla tırmanış.

"Evet, ben iyiyim" diyorum.

Güzel.

Kelime seçimime iç geçiriyorum çünkü evet, *hasta olmadığım* için iyiyim. Ama bu kusmayacağım anlamına gelmiyor.

Haftalardır kusuyorum çünkü hamileyim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

CHLOE

Ne kadar ilerlediğimi bilmiyorum. Çok uzun zamandır yorgunum gibi geliyor ama hala belli etmiyorum. Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü ne yapacağımı bilmiyorum.

Bebek *onun*.

Onun adını aklıma bile getirmeyi reddediyorum çünkü bana bunu yaptığı için ondan çok nefret ediyorum. Bunu çözmek zorundayım ama çok bunaltıcı olduğu için erteleyip duruyorum.

Eğer bebeği doğurursam, hayatım sona erecek. Buna vereceği tepkiyi düşünemiyorum bile çünkü düşündüğümde içimde derin bir boşluk oluşuyor. Bunu öğrenemez. Ama bebeği doğurmazsam... bunu da düşünmem mümkün değil çünkü anne olmaya hazır olmasam da bebeğin hayatına son vermek istemiyorum.

Her seçenek kötü hissettiriyor ve bu yüzden bebek büyürken bu düşünceler zihnimde dans etmeye devam ediyor, bu da beni daha fazla strese sokuyor. Felç olmuş gibi hissediyorum, bu yüzden kimseye hamile olduğumu söylemedim. Anneme bile. Kesinlikle Frankie'ye bile. Beni çok hayal kırıklığına uğratır ve ben bunu kaldıramam çünkü zaten kendimi çok hayal kırıklığına uğratmış durumdayım.

Buhar, yıldızların aydınlattığı gökyüzüne doğru yükselir ve havuzlar görünür hale gelir.

Karanlıkta elimden geldiğince tüm manzarayı seyrediyorum. Bir dağın yarığındaki raflara veya havuzlara inen damlayan bir şelaleye benziyor. Bana büyük bir arka bahçe su özelliğini hatırlatıyor,

ama çok daha az mükemmel. Hedeflediğimiz havuzun uçurumla biten bir kenarı olduğunu gördüğümde midem bulanıyor. Havuzun içindeyken aşağıdaki her şeyi görebiliyorsunuz, eğer gün ışığı olsaydı bu inanılmaz bir manzara olurdu. İşte yürüdüğümüz dağ - aşağıdaki küçük otoyolu bile görebiliyorsunuz. Eğer bu kadar karanlık olmasaydı, eminim Amy'nin arabasını bulabilirdim.

Tekrar havuzlara giden patikaya odaklandım. Oraya varmak için birkaç büyük kayanın üzerinden atlamamız gerekecekti.

Kristi el fenerini "Skinny Dipper Kaplıcaları" yazan derme çatma oyma ahşap tabelaya tutuyor ve içimi garip bir yaz kampı hissi kaplıyor. S'mores ve günlük yürüyüşler gibi değil. Daha çok korku filmi gibi.

Bir korku fısıltısı boynuma çarpıyor ve ürperiyorum. "Burada olmamalıyız," diyorum sessizce.

Amy inliyor ve ışığı kayaların ve çalılıkların üzerinde gezdirerek boş içki şişelerini ve bira kutularını ön plana çıkarıyor. Kullanılmış bir prezervatif bile görüyorum ve insanların burada neler yaptığını düşününce irkiliyorum. Sonra daha büyük havuza doğru kayadan atlarken ayağı takılıyor ve bir süre uçurumun üzerinde sallanıyor ama kendini yakalayıp kışının üzerine düşüyor.

Nefesim kesildi, kıl payı kurtuldum.

Kristi kız kardeşinin adını bağılıyor ve sonra Amy'den daha dikkatli davranarak karşıya geçiyor ve eğilip ışığı Amy'nin dizine tutuyor. Bir kir lekesi ve küçük bir kesikten içeri giren kırmızı sıvı boncukları var.

"İyi misin?" Seslendim.

"Evet, sadece bir sıyrık."

"O uçurumdan düşüp ölebilirdin. Belki de geri dönmeliyiz," diyorum.

Amy, Kristi'nin yardım ellerini iterek, "Hayır, ben iyiyim," diyor.

"Gerçek mi?" Kristi ellerini kalçalarının üzerine koyar.

"Evet, Truth. Bu bir bebek sıyrığı. Ve ben uçurumdan düşmedim." Amy ayağa kalkıp kiri ve kanı fırçalıyor.

Büyük "T" ile gerçek, bizim çalışma şeklimizdir. Lise o kadar çok saçmalık, o kadar çok gösteriş ve rol yapma ile doludur ki

Geçen yıl bir anlaşma yaptık ve birbirimize karşı her zaman dürüst olacağımıza yemin ettik.

Acıtsa bile.

Kavgaya neden olsa bile.

Çünkü Yalan olur Çünkü kavgalar
Muhtemelen Daha fazla. Parmak uçlarımıza bir

çengelli iğne batırdık ve ciddiyetle yemin ettik.

Arkadaşlarım ve ben birbirimize yalan söylemeyiz.

Çoğunlukla.

Hamileliğimi düşünüyorum ama hemen göz ardı ediyorum çünkü bu farklı bir şey. Kime aşık olduğumuz ya da kime kızdığımızla ilgili yalanlardan çok daha büyük geliyor. Benim yalanım gerekli. Hem zaten yalan sayılır mı ki? Daha çok itiraf etmemek gibi.

"Hadi, Chloe!" Amy el fenerini kapatıp yere bırakarak sesleniyor. Şortunu çıkarır.

Kristi el feneriyle geçmem gereken kayaları işaret ediyor ve ben de yavaşça, hatta ondan daha dikkatli bir şekilde havuzun yanında durana kadar ilerliyorum.

Amy suya adını atıyor ve Kristi tereddüt etmeden mayosunu giyerek suya giriyor. "Tanrım, çok iyi hissettiriyor!" diyor iç çekerek.

Sülfür kokusu biraz mide bulantımı tetikliyor ama içeri girmem gerekiyor yoksa kızlar nedenini merak edecek. Islanmak kulağa hoş geliyor ve bu anın tadını çıkarmalıyım. Endişelerimin şimdilik uçup gitmesine izin vermeliyim. Sonunda içeri girdiğimde, vücudum o yoğun yürüyüşten sonra rahatlayarak iç çekiyor ve gergin kasların gevşediğini hissedebiliyorum.

Kimse konuşmuyor ve ben ikizlere bakıyorum, ikisinin de gözleri kapalı, sanki cennetler. Derin bir nefes alıyorum ve bu gece ilk kez gökyüzüne bakıp sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra dağın tepesinde bir şey hışırdıyor. Onu çevresel görüşümde yakalıyorum ve irkiliyorum.

"Şunu gördün mü?" İki kayanın arasından fırlayan küçük bir keçiboynuzu ağacını işaret ederek fısıldıyorum. Dallarından birkaçı ay ışığında hâlâ hareket ediyor. Kızlar neden bahsettiğimi görmek için geriniyorlar ama bir daha olmuyor.

"Sadece rüzgâr. Sakinleşmen gerek Chloe," diye homurdanıyor Amy. Burada rüzgar yok. Bu yarıktaki korunuyoruz.

Dakikalar hiçbir şeyin olmadığı bir sessizlik içinde geçiyor ve sanırım Amy'nin tavsiyesine uyup sakinleşmeliyim. Islak tenim sayesinde hava şimdi daha da soğuk geliyor, bu yüzden suyun içine çömeliyorum ve yüzüm zonklayana kadar hareketsiz oturuyorum. Aslında burası gerçekten çok sıcak.

Bebek.

Ya bu yüksek sıcaklık ona zarar veriyorsa? Kendimi dışarı çekiyorum ve bir kayanın kenarına oturup ayaklarımı suya sarkıtıyorum. Havlumu almak için yana uzanıyorum ve neredeyse ayakkabılarımı suya düşürüyorum.

"Neden dışarı çıktın?" Amy soruyor. "Ne yapıyorsun?"

Ses tonunda bir meydan okuma seziyorum, bu yüzden cevabımda dikkatli olmam gerektiğini kendime tekrar hatırlatıyorum.

"Oh, ben iyiyim. Sadece biraz fazla sıcakladım. Ve kendimi iyi hissetmiyorum."

Amy Kristi'ye bakıyor ve yemin ederim aralarında küçük bir sırıtma geçiyor. Tam yüzümün önünde.

"Neden hep hastasın Chloe?" Kristi daha çok Amy'ye benzeyen bir sesle soruyor. Beni hazırlıksız yakaladı. Bu o değil. Genelde daha çatışmasızdır.

"Evet, haftalarca grip olmak normal bir şey değil," diye ekliyor Amy.

Ne oluyor be?

Ben daha söyleyecek bir şey bulamadan Amy tekrar konuşuyor ve havuzda bana yaklaşıyor. "Hamile falan mısın?" Ama ses tonunda içimi titreten bir kesinlik var. Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi geliyor.

"Chloe seks yaptı," diye ekliyor Kristi.

"Seks mi yapıyorsun, Chloe?" Amy alaycı bir sesle fısıldıyor. "Ne? Hayır."

"Her neyse *anne*. Doğruluk buraya kadarmış. Kullanılmış hamilelik testini banyodaki çöp kutusunda bulduk. Tedbirli olmaya bile çalışmadınız. Ama endişelenme, sana söylemedik-"

Arkamızdan küçük bir kaya çığı düşüyor, daha önce hareket gördüğüm noktadan geliyor.

Suya geri dönüyorum ve saklanacakmış gibi eğiliyorum.

Hepimiz sessizce birbirimize bakıyoruz ve yemin ederim onların paniğinin de benimkiyle aynı seviyeye yükseldiğini hissedebiliyorum.

İkizler hamileliğimi biliyor ve bu çok büyük, korkutucu bir mesele ama derimin altında uğuldayan bu korkunun gölgesinde kalıyor. Bu sesi kim ya da ne çıkardı?

"Çocuklar," diye fısıldadım. "Bu *da bir şeydir!*"

Biz mümkün olduğunca hareketsiz oturup kendimizi görünmez kılmaya çalışırken hava giderek daha da gerginleşiyor. Yanıldığımı ve bunun bir şey olmadığını keşfetmek için gidip inceleme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Feneri getir," diye fısıldıyorum Kristi'ye, feneri göstererek. "Sen al! Sen daha yakınsın," diye sessizce itiraz ediyor.

"Tanrım, siz ikiniz, bu hiçbir şey değil. Size göstereceğim," diyor Amy, suyun içinden ışığa doğru ilerleyerek.

Kendini havuzun kenarını oluşturan büyük kayaların üzerine çekiyor, o sırada bir vınlama sesi duyuluyor - havada uçan bir şey. Sirtına çarptı.

Bir ok. Çıktığını görebiliyorum.

Her şey yavaşlıyor ve Amy sanki el feneri konusunda fikrini değiştirmiş ve şimdi havuza geri dönüyormuş gibi dönüyor. Ama hareketleri yapmacık, yüzü korkuyla buruşuyor ve sonra damarlarımdaki kanın durduğunu hissettiren bir dehşet çığlığı atıyor.

Oraya gidip ona yardım etmeliyim ama olduğum yerde sıkışıp kaldım. Vücudum hareket etmiyor.

Amy bocalıyor, bir şeye tutunmak istercesine kollarını sallıyor ama hiçbir şey yok. Dibe doğru büyük bir düşüşten önce sadece havuzun kenarı. Dengesini kaybediyor ve uçurumun üzerinde kayboluyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

CHLOE

TÜM GÜRÜLTÜ DİNİYOR, kulaklarımda çınlayan sessiz bir uğultuya dönüşüyor. Kristi'nin ağzı çığlık atıyormuş gibi açık ama ben hiçbir şey duymuyorum.

Elini uzatmak yerine bileğinden tutuyorum. Ona burada kalmasını söylemek istiyorum. Havuzun arka tarafında, yukarıdan gizlendiğimiz yerde, okun geldiği yerde kalmasını. Ama hiçbir şey çıkaramıyorum.

Elimden kurtuluyor ve dudaklarının kız kardeşinin adını söyleyişini izliyorum ama boğuk bir ses. Amy'nin düştüğü yere doğru sürüklenirken tekrar tekrar söylüyor.

Hayır. Yerde kal. Oraya gitme.

Uyarı orada ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kaçmamız gerek. Buradan çıkmalıyız. Ama hala yerimde kilitliyim.

Bir ok daha havada uçar ve Kristi'nin göğsüne saplanır. Tökezliyor, vücudu gevşerken ağlıyor ve havuza geri kayıyor.

Her şey dönüyor, rüya gibi, sanki kendimin dışındaymışım da olanları izliyormuşum gibi. Sanki iki Chloe var ve ilk Chloe suyun içinde ilerliyor, hem bizi avlayanlardan saklanmak hem de Kristi'yi yakalayıp boğulmasını diye yüzünü yukarı çevirmek için eğiliyor. Diğer Chloe kıpırdamadan oturuyor ve bir aptal gibi izliyor. Biri hiçkırıyor.

Ama tek Chloe benim. Kristi'yi çekiştiren, onu ters eviren ve ağlayan bendim. Okun çıktığı yerde koyu bir kan lekesi Kristi'nin pembe mayosunu ıslatıyor ve suya sızıyor. Gözleri açık, kırpıyor ve kan ağzının kenarından yanağına doğru süzülüyor. Sanki bu önemliymiş gibi kanı nazikçe yıkıyorum. Ağzı açık kaldı. lmş m? Hayır, olamaz. Gz kırpıyor.

O zaman değil.

Sızlanıyorum, etrafıma bakıyorum ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Kristi ld.

Peki ya Amy?

Peki ya ben ne

olacağım?

Eğer burada kalırsam, lrm. Ama dışarı çıkarsam, diğerleri gibi beni de vurabilir. Ayrıca, dağdan aşağı inen dik patikayı karanlıkta koşmak imkansız olurdu. Dşmeden nasıl yapacağım? Her iki durumda da lrm.

Bu düşünceler zihnimde hızla uçuşuyor. Bir şeyler yapmalıyım. Burada kalamam.

Okların geldiği yerde yukarıdan dallar kırılıyor. Sonra hiçbir şey duymuyorum. Burada olduğumu biliyor ve beni bekliyor.

Bu beni daha da korkutuyor. Nefesim kesiliyor ve ağzımı kapatıyorum.

Düşün.

Bir fikir filizleniyor ve madalyonumu boynumdan çıkartıyorum. Havuzun diğer tarafına, patikanın karşısına ve çalıların arasına fırlatıyorum. Hareketin ben olduğumu düşünürse, bir ok daha atacak ve o yeniden doldururken bir saniyem olabilir. İşte o zaman kaçacağım.

Ama hiçbir şey olmuyor. Madalyon yere düştüğünde ses çıkaramayacak kadar küçük.

Bir taş alıp aynı yöne fırlatıyorum ve bir am ağacına çarpıyor.

Kıpırdamıyor. Yemi hiç yutmuyor.

Bizi görebiliyor.

Bu her kimse, sesle değil, görerek gidiyor. şansımı deneyip tepeden aşağı koşmalıyım yoksa

bana yaklaşıyor. Eğer şimdi harekete geçmezsem muhtemelen patikaya erişimimi kesecekler.

Derin bir nefes alıyorum ve havuzdan dışarı fırlıyorum. Soğuk hava bir anda saldırıyor ama aldırmiyorum, kendimi küçültmek için çömeliyorum. Yukarıya doğru kısa bir eğim var ve sonra arabaya doğru yokuş aşağı geri dönüşler. Eğer tümseği aşabilirsem, dağın yamacı bana kalkan olacak. Tabii o beni takip etmezse.

Kısa eğimi geçiyorum ve patikadan aşağı inerken sert toprak zeminde defalarca kayıyorum. Her seferinde bacaklarımda, ayaklarımda, ellerimde yeni bir sıyrık ya da açık kesik oluşuyor. Yalınayak, ter ve kanla sıırıslıklam bir şekilde dağdan aşağı iniyorum ve tüm bu süre boyunca bir sonraki adımda ne yapacağıma odaklanmaya çalışıyorum. Zihnimin arkadaşlarımla ilgili düşüncelere dalmasını engellemem gerekiyor. Dengemi kaybedip savruluyorum ama ayaklarımı uzatarak tekrar yere basıyorum. Tüm vücudum acıyla zonkluyor.

Bana ateş etmiyor. Neden ateş etmiyor?

Neredeyse arabaya kadar. Ama kahretsin! Anahtarlar Amy'nin cebinde!

Bunu düşünemem. Devam etmeli, yuvarlanıp ölmekten kaçınmalı, bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmalı ve bir şekilde atış menziline uzak durmalıyım.

Nerede o?

Arkana bakma.

Beni yavaşlatacak ama bu kişinin neden beni vurmaya çalışmadığını anlamak istiyorum. Aslında, arkamda kimsenin olduğunu söyleyemem ve bu gerçek olamayacak kadar iyi.

Aşağıdaki yol yakından görünüyor. Amy'nin arabası ve arkasında farları açık, rölantide mırıldanan bir kamyon.

Hayır. Olduğum yerde durdum. Bu tetikçinin kamyoneti mi?

Fark etmez çünkü başka seçeneğim yok. Bu yoldan gitmek zorundayım ve bu yüzden gevşek kayalıkların son ayağını daha sert itiyorum, ta ki ayağım takılıp düşene kadar, bileğimi öyle bir burkuyorum ki acı içinde çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

İçgüdüsel olarak yaraya dokunuyorum ama bu bile acıtıyor. Ayağa kalkmak imkansız çünkü bacağıma ağırlık veremiyorum.

Ama neredeyse geldim; Amy'nin arabası az ileride, karanlık ve sessiz. Kapımı kilitlemediğimi biliyorum. Eğer bir şey olursa, arabaya binebilirim.

Bu bir plan değil! İçgüdülerim çığlık atıyor ama yaralı bacağımyı sürükleyerek ona doğru sürünüyorum. Görüşüm bulanık, yanıp sönüyor.

Bayılacakmışım gibi.

Odaklan. Arabaya git. Biraz daha it.

Sonra arkamda biri nefes nefese kalıyor ve nefes verirken hafif bir hırıltı duyuluyor. Derin, konuşmasa da bir erkek sesi gibi. Yüzüme bir bez geliyor ve hastalıklı tatlı kokuyu solumamaya çalışıyorum, ama kolları bir mengene gibi ve sonunda mecbur kalıyorum.

Her şey kararıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

FRANKIE

Bu sabah merdivenlerden mutfaka inerken Chloe'nin Amy ve Kristi'yle birlikte Skinny Dipper'a bensiz gideceğini düşününce içimde kıskanç bir iplik kıvrılıyor.

Dün onunla telefonu kapattıktan sonra odamda ağladım, hepsi bu yüzden. Neden bilmiyorum ama Chloe'nin beni davet edeceğini düşünmüştüm. Artık ortaokulda değilim ama sanırım bunun bir önemi yok. Chloe ikizlerin sadece onunla vakit geçirmek istediklerini söyledi ama bunu sadece benim duygularımı incitmemek için söylediğini biliyorum. İkizler benden nefret ediyor ve nedenini bilmiyorum.

Sonra bu konuda o kadar huysuzlandım ki babam bana ceza verdi, böylece ikizler gidebileceğimi söylese bile gidemeyecektim.

Babamın nesi var? Annem birkaç yıl önce öldüğünden beri çok kolay sinirleniyor. Sanırım o öldüğünden beri ben de eskisi gibi değilim. Belki de onu biraz rahat bırakmalıyım.

Mutfaka girdiğimde babam küçük yuvarlak mutfak masasında oturmuş gazete okuyordu. Zaman için mikrodalgayı buldum. Dokuz Bu onun için geç bir saat. Genelde şimdiye kadar kahvesini içmiş ve gazetesini okumuş olurdu.

"Günaydın baba," diyorum kilere doğru giderken. Honey Bunches of Oats ilk işim.

"Hey, uyandığına sevindim. Bertie Teyze'den bir telefon aldım. Chloe'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Bertie Teyze annemin kız kardeşi. Ya da annemin kız kardeşiydi. Annem öldüğünden beri babamla yakınlar, ama çoğunlukla Chloe ve ben sürekli birlikte olduğumuz için.

"Muhtemelen Amy ve Kristi'lerde," diyorum, sesimdeki küstahlığı uzak tutmaya çalışarak, ama aynı zamanda yine o kıskançlık iğnesini hissederek.

"Bertie orada olmadığını söylüyor."

Bu dikkatimi çekti ve ne demek istediğini anlamak için etrafımda döndüm. "Ne?" Sesim yükseliyor ve şaşkınlığımı ele veriyor.

Babam gözlerini kısarak bana baktı. "Nerede olduğunu biliyorsun." "Hayır, bilmiyorum."

Defansif. Çok fazla savunmacı.

Chloe'yi gerçekten ispiyonlamak istemiyorum çünkü Amy ve Kristi'nin ailesi de yalan söylediklerini öğrenir ve ikizler benden daha çok nefret eder.

Ama sonra daha büyük bir düşünce bunu bastırır. Ya Chloe tehlikedeysen?

Neden dönmedi? Ona bir şey mi oldu?

"Tamam, verdiğin tepki beni korkutuyor," diyor babam. "Hayalet gibi görünüyorsun. Bana ne bildiğini söyle."

"Amy ve Kristi ne dedi?"

"Üç kız da kayıp. Görünüşe göre ikizler ailelerine Chloe'de kaldıklarını söylemişler, Chloe de onların evinde kaldığını söylemiş. Bu sabah Bertie Teyze Chloe'ye eve gelmesini söylemek için aradığında Chloe'nin yalan söylediğini öğrenmiş. Chloe orada değil. İkizler de Chloe'de değil."

Söyleyiş şekli. İlk seferinde anlamadığım için biraz sinirli ama aynı zamanda yavaş yavaş benim düşündüğüm şeyi kendisi için de fark ediyor: Chloe tehlikede olabilir.

"Üç kız da kayıp."

Dizlerimi jöle gibi hissediyorum. Masaya doğru ilerliyorum ve babamın yanına oturmak için bir sandalye çekiyorum. Ona gerçeği söylemek zorundayım.

"Skinny Dipper'a gittiler."

Babamın gözleri sanki ben başka bir dil konuşuyormuşum da o da zihnindeki sözlükten kelimeleri eşleştirmeye çalışıyormuş gibi kısıldı.

"Garden Valley yolu üzerindeki kaplıcaları biliyorsunuz," diye ekliyorum.

"Neden yeryüzünde ..." Düşüncesini bitirmek yerine ayağa kalkıyor ve sandalyesi muşambaya çarparak gıcırdıyor. "Bertie'yi aramalıyım."

Sıcak bir panik dalgası vücudumu sarıyor. Ya yaralandıysa? Ya da daha kötüsü? Skinny Dipper'a hiç gitmedim ama Chloe geçen gün buradayken bana orayla ilgili her şeyi anlattı. Dik yürüyüşten, ne kadar تنها olduğundan.

"Baba? Onları bulacağız, değil mi?" Koltuğumda dönüp ona bakıyorum.

Bej renkli telefonu eline alır ve çevirmeye başlar. "Tanrım, umarım öyledir," der. Ama sesi biraz titrekti.

Babam hemen telefonda konuşmaya başladı ve ben ağlamaya başladım. Annemin yokluğuyla pek başa çıkamıyorum. Chloe'ye de bir şey olursa nasıl yaşayacağım? Annem öldüğünden beri yanımda olan tek kişi o. Annemi alan kaza bir anda oldu ve onu hayatımdan kopardı. Hâlâ bu konuda konuşamıyorum.

Geçen gün yatak odamda yerde oturuyorduk ve 10,000 Maniacs'ın "These Are Days" şarkısı yüksek sesle çalıyordu. Bu Chloe'nin en sevdiği şarkı ve şarkı söylüyordu. Onu şarkı söylerken dinlemeyi her zaman çok sevmişimdir çünkü harika bir sesi vardır. CD'nin kapağındaki sözleri takip ediyordum ki hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Utanç vericiydi. İnsanların önünde ağlamaktan nefret ederim.

"Duygularını ifade etmende bir sorun yok," demişti Chloe. "Sadece içini dök."

Ama dışarı çıkmasına izin vermek istemiyorum. Sanki bu hüzne biraz yer verirsem, onu ele geçirecek ve bir daha asla ehlileştiremeyecekmişim gibi geliyor.

"Anneni kaybetmek bir insanın yaşayabileceği en boktan şeydir," diye devam etti Chloe ben cevap vermeyince. "Bir yastığa çığlık atmalısın. İşler adil olmadığında ben böyle yaparım. Al, dene bakalım." Chloe yastığı fırlattı ve yüzüme çarptı.

"Ah," dedim, acımamasına rağmen.

Kıkırdadı.

Chloe'nin önerisini düşünerek yastığı tuttum, ama sonunda başımı salladım. Yutmak daha iyiydi. Bu her zaman işe yarardı.

Chloe merakla başını eğdi ve yataktan bir yastık daha kapıp kendi yüzünü içine soktu ve çığlık attı. Çığlığın şiddeti

Boğuk çığlıkları beni şoke etti ve tek yapabildiğim, dönüşümlü olarak nefes almasını, ardından daha fazla çığlık atmak için yastığa dönmesini izlemek oldu. Sonunda güneş ışığı sarısı yastığı yere bıraktığında yüzü terden parlıyordu. Sanki ağlıyormuş gibi gözleri kızarmıştı.

"Sıra sende," dedi.

"Sen delisin." Gülmeye başladım ve kendimi iyi hissettim.

Chloe yüzünü yastığa gömdü ve tekrar yaptı. Hava almak için ayağa kalktığında, "Sanırım bunu her gün yapacağım. Kendimi harika hissediyorum."

Yastığımı Chloe'ye fırlattım ve o da yanıma gelip kollarını bana doladı. "Bunu sonsuza kadar içinde tutamazsın. Bu sağlıklı değil. Bugün yüzleşmek zorunda değilsin ama eninde sonunda bunu kabullenmelisin. Annen de bunu isterdi."

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve artık mısır gevreği yemek istemiyorum. Babam hâlâ telefonda ve sarmal kablonun izin verdiği ölçüde mutfakta volta atıyor. Sesi endişeli geliyor ve bu beni bağırsız hissettiriyor. Sanki biri beni bir iskeleden çözmüş ve ben de denizde yüzüyormuşum gibi.

Chloe'yi bulacaklar. Bulmak zorundalar. Onsuz yaşayamam.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI BEŞ YIL SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

FRANKIE

TERLİ BİR ŞEKİLDE UYANDIM. Hava hala karanlık ama saate bakamayacak kadar yorgunum. Hafifçe hareket ettiğimde çarşaflarımın sıırıslıklam olduğu belli oluyor, bu yüzden terin boncuk boncuk biriktiği saç çizgime dokunuyorum. Atletim çıplak göğsüme yapışıyor ve tek bir santim bile kuru kumaş yok.

Bu perimenopoz şarkısı ve dansı ve benim uyanma ve değışme sinyelim. Yatağın kuru tarafına geçip bunu görmezden gelmek yok. Bu yılki en büyük "40'a hoş geldin "im gece terlemeleri ve çılgın Chloe rüyalarıydı. Her ikisi de uykuyu bir savaş alanı haline getiriyor.

Koridorda tökezleyerek banyoya giderken ışığı açmaktan kaçınıyorum. Görebilmek için bir gece lambam var ve işerken ve üstümü değıştirirken nispeten karanlık tuttuğum sürece, yatağa geri döndüğümde hala unutulmayı umabilirim. Bu bir hüsnükuruntu, hatta hayal, çünkü uyku hiçbir zaman o kadar kolay gelmiyor, ama her seferinde kendime bunu söylüyorum.

Az önce uyandığım canlı rüya beynime baskı yapıyor, incelenmeyi talep ediyor ve zihnimi boş ve uykuya odaklı tutmak imkansız geliyor.

Unutulmak için çok fazla.

Pes ediyorum ve rüyanın detaylarını geri sarıyorum, odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum ve kendimi banyo lavabosuna yaslıyorum.

Chloe ve ben bir kamyonun içinde hızla ilerliyoruz, ama frenler ve gaz pedalı çalışmıyor. Sürücü koltuğunda Chloe oturuyor ama ona benzemiyor. Daha yaşlı ve tekila şişesinden içiyor. Chloe'ye

kenara çekmesini, böylece yer değiştirebileceğimizi söyledim. Chloe alkollü araba kullandığı için değil, ki bu mantıklı olurdu, araba kullanmayı bilmediği için endişeleniyorum. Hiç öğrenmedi.

Chloe bana gülümseyerek, "Ben hallederim," diyor.

Çok güzel ve genç görünüyor ama artık bizim yaşımda ve mutlu.

Ellerimi soğuk fayans tezgâha bastırıyorum ve gözlerimi açtığımda işte oradayım, gerçekliğe geri dönmüşüm. Uzun, kahverengi saçlarım dün duş almayı atladığım için yarı yağlı teller halinde sarkıyor. Çillerim derimin üzerinde iğne batması gibi göze çarpıyor. Tuvalete gidiyorum ve işim bittiğinde yatak odasına dönüp atletimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve giyecek yeni bir şeyler bulmak için çekmecemi karıştırıyorum.

Ne zaman Chloe ile ilgili bir rüya görsem, çok gerçekçi geliyor. Sanki onunla yeni bir ilişki kuruyormuşum gibi, yetişkinler gibi ama rüya dünyasında.

Bu gerçek değil, kendime söyleyip duruyorum.

İyi iç çamaşırlarımı bulmak için çekmeceyi karıştırıyorum ama elime geçen tek şey nineler. Dönem külotları. Zihinsel not: Çamaşır yıka.

Orta boy yatağıma geri döndüğümde, kuru tarafa doğru kayıyorum.

Uyu. Uyu. Uyu, bedenime emrediyorum.

Ama olmuyor. Tamamen uyanığım ve zihnim rüyanın geri kalanını hatırlamak için irademe karşı çok çalışıyor. Sanki zihnime girenler üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi, müdahaleci düşünceler gibi hissediyorum.

Chloe'ye olanlara kafayı takmışsın.

Jensen böyle düşünüyor ama bu doğru değil. Yılın bu zamanı ve ben bu hafta geldiğinde her zaman berbat oluyorum.

Diğer tarafıma yatıyorum ve yastığıma sıkıca sarılıyorum, sonra inliyorum. Beynimi kapatamayacağım.

Skinny Dipper Kaplıcaları'nda o gece yaşananların yıldönümü yarından sonraki gün ve ben her yıl kızlar için bir yardım gecesi düzenliyorum. On yılı aşkın bir süredir bu işi yapıyor olmama rağmen, Chloe'nin anıları bu özel hafta boyunca her zaman daha da artıyor ve hafif bir depresyon, sinirlilik ve taze bir hüznle karşı karşıya kalıyorum. Bazen Chloe'nin ölümünden beri onun için gözyaşı dökmemiş olsam bile ağlıyorum.

son yıldönümü. Bedenim hiç şaşmadan o ilk günlerdeki derin acıyı hatırlıyor. Yirmi beş yıl oldu ve siz artık hayatıma devam edebileceğimi düşünürdünüz. En azından bu kadar paramparça olmazdım. Ama yılın bu zamanı, tüm bahisler kapandı.

Bu gece daha fazla uyuyamayacağım ve bu noktada bu işi bırakma vaktim geldi. Daha sonra kesinlikle kestirmem gerekecek. Bugün zamanım var mı? Babamın kedisini kontrol etmek ve anma töreni için son detayları gözden geçirmekten ibaret olan işlerimi zihinsel olarak gözden geçirmek için yatakta bir dakika daha uzanıyorum. Sabahın ikisinde başladığıma göre, muhtemelen birkaç saat uyuyabilirim. Belki de bu sefer onları gerçekten nakde çeviririm, her ne kadar hiç yapmasam da. Ama bu olasılığın kendisi bile beni yataktan kaldırmaya yetiyor ve üzerime avcı yeşili bir bornoz sararak sıkıca bağlıyorum. Tavşan yumuşaklığında ve hiçbir yere gitmediğim günlerde akşama kadar içinde kalıyorum.

Sonraki durak: kahve.

Mutfağımın duvarları 1980'lerin toz mavisi kazlarıyla kaplı, her beş kazdan birinin boynunda kocaman gül pembesi bir fiyonk var.

"Günaydın çocuklar," diyorum içeri girdiğimde, her zamanki gibi onları selamlıyorum.

Onları uzun zamandır tanıyorum. Burada yaşadığımdan çok daha uzun süredir.

Bu ev Chloe'nin büyüdüğü teyzemin eski evi, bu yüzden duvar kağıdı bana çocukluğumu hatırlatıyor. Kahve telvesini filtreye koyarken duvar kağıdını yenilemeye cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Geçimimi ev çevirerek sağladığımı ve burayı da bu yüzden aldığımı düşünürsek, yapmalıyım. Genelde tadilat yaptığım evlere bağlı kalmam ama tabii ki bu farklı. Satın alabilmek için sahibinin satışa çıkarmasını yıllarca bekledim. Bertie Teyze yıllardır burada yaşamıyordu ama ondan sonraki sahipleri buraya çok iyi bakmışlardı. Neredeyse hiçbir şeyi değiştirmediler ve nihayet geçen kış satışa çıkardıklarında, satın almak için hızlı davrandım ve kendime bunun sadece iyi bir fiyata çevirebileceğim başka bir moda orta yüzyıl evi olduğunu söyledim.

Evet, doğru. Sanki bu 1.800 metrekarelik nostalji bombasını çevirecekmişim gibi. Sanki içimden bir ses bunu biliyor çünkü tüm eşyalarımı buraya taşıdım. Genelde birkaç ay yaşamak için ihtiyacım olan asgari miktarda eşyayı getiririm. Bu ev beni şaşırttı. İçeri girer girmez mekanın havasına inanamadım. Tam olarak

Chloe'nin burada yaşadığı zamanlardaki gibi ve yıllardır ilk kez kendimi ona bu kadar bağlı hissediyorum.

Belki de bu yüzden son zamanlarda onu bu kadar çok hayal ediyorum.

Bu mutfak tek başına çok fazla anı barındırıyor. Chloe ve ben Noel tatilinde kurabiye pişirirken. Bertie Teyze'nin bisikletlere binip yaz boyunca ortadan kaybolmadan önce bize yedirdiği tost ve yumurtalar. Masada ödev yapmaya çalışmak ama bitmek bilmeyen gülme krizleri yüzünden başarısız olmak. Chloe'nin son aşkı ona pislik yaptığı için kakao içerken ağlamak.

Belki de bu eve taşınmakla, Hot Springs Cinayetleri'nin yıldönümünün böylesine taze bir Chloe-beyin vakasına neden olması arasında bir bağlantı olduğu konusunda haklıyım. Ben de hayatımı çok iyi yaşıyordum. Benim için yeterince iyi. İşim başarılı ve bankada param var. Hâlâ bir parçam Chloe'nin yaşadığı geçmişte sıkışıp kalmış gibi hissediyorum çünkü bir türlü kapanış bulamıyorum.

Amy ve Kristi'nin aileleri olayı kapattı. Cesetleri ertesi gün olay yerinde bulundu.

Ama Chloe öyle değil. Yirmi beş yıl geçti ve hala ondan bir iz yok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

FRANKIE

SAAT SADECE öğleden sonra iki ve ben on iki saattir ayaktaım. Yapılacaklar listemle uğraşmaktan bitap düştüm ama turuncu marmelat kedisi Sundown'ı kontrol etmek için kendimi babamın yanına sürüklemeyi başardım.

Dürüst olmak gerekirse, Sundown'ın bir tür pislik olduğunu düşünüyorum. Ama babam yaz için gittiğinde kedinin yemeğini ve suyunu kontrol etmemi istedi. Kediye aşık olmayabilirim ve babamın benmerkezciliğinden rahatsız olabilirim - bir hayvanı üç ay boyunca kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmak buna örnektir - ama bu kedinin suçu değil. En azından havalı bir ismi var. Babamın yıllar boyunca pek çok hayvanı oldu ve onlara hep eski halk şarkılarının isimlerini verdi. Bojangles vardı, küçük kahverengi bir terrier. Woodstock, şişman bir pitbull. Leroy Brown, babamın her zaman Lee dediği siyah bir kedi. Scarborough, ya da Scar. Sonra Moonshadow, Smackwater Jack ve ... hatırlayamadığım birkaç tane daha vardı.

Babamın evine girdiğimde Sundown ortalıkta görünmüyor. Koridordaki arduvaz döşemenin üzerinde yarısı dolu bir su kabı ve kocaman bir mama kabı var. Buraya gelmekte gecikirsem diye onu ağzına kadar dolu tutuyorum.

Babama şu otomatik dağıtıcılardan aldırmaya çalıştım ama reddetti. "O zaman ben yokken gelip onu kontrol etmeni nasıl sağlayabilirim? Sunny çok yalnız kalacak."

Sanki umurunda da.

Sundown koşarak mutfağa geliyor ve ayak bileklerimin arasından tembel bir sekiz şeklinde geçerken küçük bir *mırıltı* çıkarıyor. Tüm sevimli kedi gücünü kullanarak beni dünyanın en tatlı pofuduğu olduğuna ikna etmeye çalışıyor ki ben de eğilip onu sevebileyim. Böylece beni tırmalamaktan sonsuz keyif alabilecek. Bu cazibeye kapıldığım son seferden kalma bir izim var hala. Kedi çok tatlı.

"Hey, pislik, bir daha kanmayacağım," diyorum, tabağı kapmak ve lavaboda suyla doldurmak için ondan kaçıyorum. Ona kaba davrandığım için kendimi kötü hissediyorum ama evcil hayvanlarla -ve insanlarla- arama mesafe koymak da doğamda var. Kendinize bir duvar ördüğünüzde, bunu yapmanın gittikçe kolaylaşması çok garip. Şu anda öyle bir noktadayım ki, istesem bile duvarı nasıl yıkacağımı bildiğimden emin değilim. İnsanlara yaklaşmak çok sıkı bir kemer gibi rahatsız edici geliyor.

Suyu Sundown'ın önüne koyuyorum ve arka cebimde telefonum çaldığında iyi bir önlem olarak yemeğini doldurmak için mama kutusundaki kepçeye uzanıyorum.

Bu akşam yemekte ne yapalım?

Komşum Jensen'dan bir mesaj.

Onu tanımlamak için bu kelimeyi düşünerek kendi kendime sıırıyorum. Jensen bir komşudan daha fazlası. Onu çok eskiden beri tanırım, Chloe'nin yaşıtı olmasına rağmen aynı lisede okuduk. Birkaç ay önce Chloe'nin eski evine taşındığımda, köşede oturduğunu öğrendim ve hemen bir arkadaşlık kurduk. Şimdi, en iyi arkadaşım gibi-artı seks. Bundan daha fazlası olmak istiyor ve muhtemelen sadece sekiz aydır takılıyor olmamıza rağmen yüzük bile takacak ama ben hazır değilim. Ayrıca, sahip olduğumuz dinamiği seviyorum. Onu komşum olarak gördüğüm sürece, bu aramızda güvenli bir mesafe koyuyor.

Bu noktada, birine karşı savunmasız olmak sıfırdan öğrenmem gereken yabancı bir dil gibi. Samimiyette akıcı olmak için Duolingo var mı? Ona geri mesaj attım.

Pizza ve bira benimkide mi?

Kulağa mükemmel geliyor. Bana hayallerindeki lavaboyu bulduğunu söyle.

Chloe'nin modeline uygun Mamie pembe lavabo arayışındaydım.
-Yani *benim orta* yüzyıldan kalma evim. Tüm banyo bir Pepto patlaması gibi ve eski bir evde o kadar nadir ki, çoğunlukla bu şekilde tutmayı planlıyorum. Ne yazık ki lavaboda bir çatlak var ve tamir edilemeyecek kadar yontulmuş, bu yüzden değiştirilmesi gerekiyor.
Boynumu uzatıyorum ve Jensen'ın mesajına cevap veriyorum.

Henüz değil, ama orada olduğunu biliyorum.

Gözünüzün önünde de olabilir ve siz onu görmeyi reddedebilirsiniz.

Mesajı hemen geliyor, sanki bunu sıraya koymuş gibi ve ne kadar harika. Şimdi lavabodan bahsetmiyoruz. *Bizden* bahsediyoruz. Jensen'ın daha fazlasını istediği durumumuzdan.

Yüzümün önünde pembe bir lavabo olduğunu fark edeceğime eminim.

Jensen'ın bu konuda benimle daha doğrudan yüzleşeceği ve beni bir karar vermeye zorlayacağı endişesini hissediyorum. Telefonu kot pantolonumun cebine sokuyorum.

Sundown tabağının yanında oturmuş, kimseyi içeri alamadığım için beni yargılıyormuş gibi bakıyor. Haksız da değil. Çoğu kadın Jensen gibi işleri bir sonraki seviyeye taşımak isteyen bir erkeğe sahip olmak için ölür. Bir lisede matematik öğretmeni olarak düzenli bir işi var, alaycı bir şekilde komik ve yakışıklı. Ama ben çoğu kadın gibi değilim. Ben kırıldım.

Jensen'la bile, asla tam olarak açılmıyorum. Bunun travmamı hâlâ atlatamamış olmamdan kaynaklandığını biliyorum. Sorunun bu olduğunu saptamak için yeterince kişisel gelişim kitabı okudum. Chloe kaybolduğunda annemin ölümünü bile aklıma getirememiştim.

Yine de, iyi ya da kötü, Jensen bana gelince yılmıyor. Bir ilişkiye hazır olmadığımı söylediğimde bana inanmıyor. Ona asla hazır olamayacağımı söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. En azından onunla. Ona kaba davranmayı ve hayalet gibi dolaşmayı denedim. Köşede oturan birini hayalet gibi dolaşmak çok zormuş.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama tekrar ortaya çıktığında hep rahatlıyorum. Başka kimsem yok ve yalnız kalmaktan korkuyorum.

"Pislik ben miyim?" Kediye soruyorum, o da cevap olarak bir patisini yalamaya başlıyor. Subreddit'e sormalıyım ama ne diyeceklerinden korkuyorum.

Eve gitmek için kamyonuma binerken telefonum yine çaldı. Muhtemelen Jensen başka bir zekice yorum yapmıştır.

Ama bu bir metin değil. Bu bir Reddit mesajı, ve diyor ki:

CHLOE WEBSTER'A NE OLDUĞUNU BILİYORUM.

OceanofPDF.com

SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

CHLOE

Gözlerimi ilk açtığımda karanlık çok yoğun. Ağzımın tadı bozuk para gibi ve bir yanağım toz ve küf kokan bir yatağa bastırıyor. Öksürüyorum ve çıkan yankı beni ürkütüyor. Bacağımdan gelen bir acı şoku beni o ana getiriyor.

Bileğim.

Bebek.

Çıplak karnıma dokundum ve nemli saçlarım ve bu soğuk odada sadece bikini giymem sayesinde vücudumu titreme sardı. Ama bağlı değilim, hiçbir şekilde kısıtlanmadım ve gözlerim 101 Dalmaçyalı çarşaflarıyla kaplı ucuz bir ikiz yatağı seçebilecek şekilde ayarlanıyor. Etrafta minik benekli köpek yavruları. Battaniyeler yakınlarda bir yığın halinde katlanmış. İçinde iki dilim pizza ve plastik bir su şişesi olan kağıt bir tabak var.

Panik nefes alışımı daha sık ve çok daha hızlı hale getiriyor. Neredeyim ben?

Amy ve Kristi nerede?

Küçük odadaki hışırtılı bir hareket beni ürkütüyor. "Burada biri mi var?" Fısıldıyorum.

Gölgeli ama maske takmış bir figür ortaya çıkıyor ve bu - aman tanrım. Sırtıma bir ürperti yayılıyor, küçük tüylerim diken diken oluyor. Maske, kocaman, aşırı gülen bir Bill Clinton surati. Abartılı ağız açıklığının muhtemelen komik olması gerekiyordu, ama her nasılsa bir korku maskesinden çok daha korkutucu.

"Ye," diyor adam.

Pizzaya bakıyorum ve midem gurulduyor ama canım yemek istemiyor. Tereddütüm çok uzun sürüyor ve adam diyor ki, "Chloe, pizzayı ye. Suyu da iç. Şimdi."

Adımı biliyor.

Bu beni donduruyor ve onu daha iyi görebilmek için zorluyorum, kim olduğunu anlamaya çalışıyorum ama o aptal maske onu tanımamı imkansız kılıyor.

"Adımı nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum, oturuyorum.

"Ye. Sana bir daha sormayacağım."

Bir dilime uzanıyorum ama duruyorum. Neden yememi bu kadar çok istiyor? Yemeğin içinde bir şey mi var? Uyuşturucu ya da belki zehir? İnceliyorum ama anlayamıyorum.

"Aç değilim," diyorum ve dilimi tabağa koyuyorum.

Bana doğru geliyor ve "Lanet olsun" diye mırıldanıyor.

Aramıza birkaç santim yaklaştığında dehşet vücudumu sarıyor ama yine kıpırdamıyorum. Zaten yapamazdım; sırtım beton duvara dayanıyor ve tek kapı bu adamın diğer tarafında yer alıyor. Penceresi olmayan metal bir kapı.

Sağ elimi tutuyor ve arkama götürüyor. Keskin hareket vücudumu sarsıyor, yaralı bacağımı büküyor ve haykırıyorum. Ama sesim zayıf ve boğazım sanki günlerdir çığlık atıyormuşum gibi kısık.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü şiltenin üzerine itiyor, böylece yanağım şilteye çarpıyor. Diğer kolumu da tutup geriye çekti. Sonra bileklerimi fermuarla bağladı.

Hem acı hem de çaresiz bir korkuyla tekrar haykırıyorum, derin nefesler alıp öksürüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve arkamda olduğu için onu göremiyorum ama bir rulodan sökülen koli bandının şırıltısını duyuyorum.

Tekrar çığlık atıyorum, bu sefer yardım çağırmaya çalışıyorum. "Kapa çeneni," diyor.

Adam beni sırtüstü çeviriyor ve fermuarlı ellerimin kemerli omurgama yaptığı baskı, içimde yeni acı dalgaları yaratıyor. Beni kalçalarımın kavırıyor ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği yüzüme vuruyor. Beni öldürecek.

Ona bakıyorum, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor. Koli bandı parçası, Bill Clinton'ın tehditkâr gülümsemesinden çıkan gümüş bir dil gibi maskesinin ağzının yanında asılı duruyor. Ağzıma bir şey sokuyor. Bir hap mı?

Aslında iki tane.

Onları tükürmeye çalışıyorum ama sadece birini çıkarmayı başarıyorum. Dilim diğerini buluyor, ama onu da tüküremeden önce elini ağzımın üzerine koyarak yutkunmaya zorluyor.

Sıkıntıyla inliyor ve diğer hapın düştüğü yeri bulmak için göğsümün etrafını yokluyor, parmaklarıyla bulana kadar göğüslerimi sıyrıyor. Dokunduğunda nefesim kesiliyor, yeni bir korku seviyesine ulaşıyorum.

Bu sefer hapi ağzıma sokuyor ama ardından dudaklarımı bantla kapatıyor. Sıcak avucunu dudaklarımın üzerinde tutuyor ve bantla pis elinin karıştığı yapıştırıcı kokusunu alabiliyorum.

İkinci hapi yutmamak için kendimi zor tutuyorum. Bana her ne veriyorsa, onu istemiyorum ve ayrıca, kafam iyiiken bana ne yapabileceğini kim bilebilir? Bu bebeğe ne yapar? Ama tükürük o kadar çok geri tepiyor ki yutmak zorundayım yoksa boğulacağım.

"Aferin kızıma," diyor boynumun sallanışını izlerken.

Bunu söyleme şekli beni iğrendiriyor ve sırtımda çırpınarak mücadele etmeye çalışıyorum. Sonra yanıma oturmak için hareket ederken onu izliyorum.

Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan kulaklarıma doğru akıyor. O ne yapıyor? Sadece izliyor gibi görünüyor.

"Etkisini göstermesi birkaç dakika alır," diyor. "Sakin ol. Daha hızlı etki etsin diye dozu artırdım ama karşı koymasın daha iyi olur."

Ne kadar zaman geçtiğini anlamayana kadar bedenim yavaş yavaş ağırlaşıyor. Sonra tek yapabildiğim gözlerimi açık tutmak oluyor. Uyuma dürtüsü delicesine güçlü ve ben buna karşı koyamıyorum. Panik bedenimi harekete geçirmeye çalışıyor ama sonra köreliyor. Her şey donuklaşıyor.

Adam beni tutuyor ve beni kapıya doğru taşıırken bir ağırlıksızlık hissine kapılıyorum. Mücadele etmeye çalışıyorum ama hiçbir işe yaramıyor ve bayılıyorum.

Uyandığımdaya suyun içindeydim. Sıcaktı. Ellerim serbest ve soğuk bir şeyin üzerindeler. Pazularıma doğru bir baskı var ve pis, ayakta duran bir küvette olduğumu fark ediyorum. Yaralı ayak bileğim dışında tamamen çıplaktım ve suyun içinde asılı duruyordum. Bacağım kenardan sarkıyor ve sargılı. Derim kesikler ve çürüklerle dolu. Nerede olduğumu anlayabilmek için görüşümü netleştirmek amacıyla birkaç kez göz kırpyorum.

Duvarların boyası dökölüyor. Bir zamanlar beyazmış gibi görünüyor, ama şimdi nikotin sarısı ve betondan uzaklaşıyor. Uzak köşede yerde büyük bir yatak var. Daha önce uyandığım odadaki iki katı büyüklüğünde.

Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Arkamda, köşelerden birinde, alçak homurtular ve ten tene bir ses duyuyorum - hafif tokatlar ve hızlı nefes alıp vermeler.

Bu ses de ne? Sersemlemiş olduğum için biraz çaba sarf ediyorum ama sonunda belden yukarısı siyah olan giysiyi ve altındaki pembe teni görüyorum. Bill Clinton maskesi takmış bir adam. Elini kendi üzerine koymuş -ohmygodohmygod- bir inilti çıkarana kadar yukarı aşağı okşuyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor baktığımı görünce, yakalanmaktan utanıyormuş gibi aceleyle pantolonunu giymeye çalışıyor.

Hâlâ hareket edemediğim için sadece inleyebiliyorum. Adam ağzıma bir hap daha sokuyor ve elini yine ağzımın üzerinde tutuyor. Karşı koyamayacak kadar güçsüzüm ve zihnim dönüyor.

Sıkıştım kaldım. Koşamıyorum. Çığlık atamıyorum. Ve en kötüsü, tamamen bu adamın merhametine kalmış durumdayım. Tabii varsa.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

FRANKIE

Bugünün tarihi hakkında DÜŞÜNMEYİ BIRAKAMIYORUM: 17 Aralık 2000.

Chloe on altı aydır kayıp ve aynı zamanda on dokuzuncu doğum günü.

Buraya gelmediği ikinci doğum günü.

Ama o bir yerlerde, kendime hatırlatıyorum.

Chloe'nin ölmüş olmasına imkan yok. Buna inanmıyorum ve bugün onun doğum gününü kutlamak için babamı şehrin her yerine Chloe posterleri asmama yardım etmesi için ikna ettim. Onları kendim yaptım, hatta bisikletimle Kinko'ya gidip bu ayki son bebek bakıcılığı paramla 200 kopya bastırdım. Üzerlerine Chloe'nin son sınıf fotoğrafını koydum. Yetişkinliğe uğurlamak yerine yıllığımızda bir anı olarak yer alan fotoğrafı.

Chloe ilk kaybolduğunda insanlar yerel kafe ve restoranlara ve şehrin her yerine posterler astılar. Ama onlar artık yok ve dünyanın ondan vazgeçmemesi için onun anısını herkesin zihninde taze tutmam gerekiyor.

Babam ve ben bugün bunu yaparken pek konuşmadık. Şehir merkezine doğru blok blok ilerledik. Ben ayrılıp daha fazla yol kat etmek istedim ama babam daha uzun sürse bile birlikte kalmakta ısrar etti.

İtiraz etmedim çünkü aylardır ilk kez benimle takılmak istiyor gibiydi. Kendisi lisemde rehber öğretmen ve çalışmadığı zamanlarda gönüllü olarak

Basketbol ve beyzbol koçluğu yapıyor ve yazları McCall'daki gençlik kampı Paradise Point'e yardım ediyor.

"Tatlım, biliyorsun ona ne olduğunu asla öğrenemeyebiliriz," diyor babam ilan panosu olan küçük bir bistroya girerken. Posterini zımbaladığında bir *ka-thunk* sesi çıkıyor ve her seferinde Chloe'yi eve çok daha yakın bir yerde hayal ediyorum.

Ona cevap vermiyorum ve bunun yerine dışarı çıkıp soğuğa doğru yürümek için dönüyorum, sanki eldivenli ellerimle onları ayırıyormuşum gibi broşür yığınıyla meşgul gibi davranıyorum. Onu duymadığımı düşünmesini istiyorum. Bu konuşmadan nefret ediyorum.

Koluma dokunuyor, ben de başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. Gözyaşları buz gibi yanaklarımı ısıtıyor, ama soğumadan önce sadece bir saniyelğine.

Bunların hepsini zaten biliyorum. Bana aylardır anlatıyor. Kayıp bir kişinin ilk kırk sekiz saatten sonra bulunma olasılığı falan. Yetişkinler bunu sanki mutlu bir liseli olarak hayata geri dönmek için yutabileceğim sihirli bir hapmiş gibi tekrarlıyorlar. Sanki Chloe tek kullanımlıkmış ve tek yapmam gereken onun yerine başka arkadaşlar edinmeye *çalışmakmış* gibi.

"Geleceğini düşünmeye başlamalısın. Üniversite hakkında, hayatında ne yapmak istediğin hakkında konuşmalıyız. İlerlemelisin."

İlerleyin.

Chloe'yi unutmaktan bahsediyor.

"Ondan vazgeçemem. O da benden vazgeçmez," diyorum ve ona bir broşür daha uzatıp trafik işaretini gösteriyorum. Sırt çantamdan seloteybi çıkarıyorum.

"Bu pes etmek değil. Gerçekle yüzleşmektir." Posterini alıyor. En azından sesi, Chloe'nin kayboluşuna olan saplantım hakkında konuştuğumuzda genelde olduğu gibi kızgınlık dolu değil de yumuşak.

Konuşmadan önce kendimi düşünmeye zorlamak için çenemi sıkıyorum. Çünkü söylemek istediğim şey, sadece bir yıldan biraz fazla oldu! Bu şekilde nasıl devam edebilirim? Bu tamamen imkansız geliyor, sanki nasıl çalıştıklarını bile bilmediğim bir bilgisayarını hemen yapmamı talep ediyorlarmış gibi. Ayrıca, Chloe'nin benden asla vazgeçmeyeceği konusunda kesinlikle haklıyım.

Her zaman arkamı kollar. Sadece bu da değil, babam bana her zaman bazı Şeylerin peşini bırakmamı söylüyor. Sadece Chloe'yi değil, olan kötü Şeyleri de. Beni umursuyor mu ki?

Mesela ilkokulda ben üçüncü sınıftayken Chloe beşinci sınıftaydı ve ben onun evine yatıya gitmiştım. Onun otobüsüne binmek için not almıştım ve ondan önce gidip arka tarafa oturdum - Chloe'nin her zamanki yerine.

Ama Matt Fisher peşimden geldi ve koridorda durarak sanki yanıma oturacakmış gibi beni kendi koltuğumda engelledi.

"Burada ne yapıyorsun, Shorty?" dedi.

Midem endişeyle çalkalandı. Kocaman bir adamdı. Ve çok acımasızdı. "Chloe ile eve gidiyorum."

Alay ederek önümdeki koltuğa oturdu ve dönerek, "Tweedle-Dee ve Tweedle-Dum bebek oynamaya mı gidecekler?" dedi.

Onu görmezden geldim ve pencereden dışarı bakarak Chloe'yi aradım ve gözlerimin yaşarma tehdidiyle yandığını gizlemeye çalıştım. Ağlayamazdım. Şu anda ağlayamazdım.

"Ya da onun yerine doldurulmuş hayvanlarla mı oynuyorsun?" Matt sordu.

Beni yalnız bırakmayacaktı, ben de öne doğru ilerlemek için ayağa kalktım. Ondan uzakta bir koltuk buldum. Chloe her zamanki yerinde oturmasa da olurdu. Ama Matt elini omzuma koydu ve beni tekrar vinilin içine itti.

"Hareket edebileceğini söylemedim."

"Matt, onu rahat bırak," diye bir ses geldi dev gövdesinin arkasından.

Orada duran Chloe'ydi, o kadar kısaydı ki, Matt neredeyse aynı yaşta olmalarına rağmen göz teması kurmak için yere bakmak zorunda kalıyordu.

O anda yaşadığım rahatlama yüzünden ağlamaya başladım. Chloe buradaydı. Kesinlikle geri çekilecekti. Chloe popülerdi, kısa boylu olsa bile herkes onu severdi.

Ama Matt geri adım atmadı. Koridora doğru ilerledi ve arkasındaki koridorda duran Chloe'ye döndü.

"Bana ne dedin, Tiny?" diye sordu. Kadın kelimeleri tekrarlardı.

Sonra her Şey çok hızlı oldu, bir balonun patlaması gibi.

Matt Chloe'nin kulağına yumruk attı. İki büküm oldu, kulağını tuttu ve ağladı. Kimsenin bana sataşmasına izin vermezdi ama

Ona karşı kendini koruyamazdı, bu yüzden karşılık vermesinin imkanı yoktu.

Etraftaki çocuklar bağırmaya başlayınca otobüs şoförünün dikkatini çekti ve her şeyi durdurdu. Onun ne kadar cesur olduğunu asla unutmuyacağım.

O gün Chloe'nin evine gittiğimde babamı arayıp durumu anlattım ama o hiçbir şey yapmadı. Benim tarafımı tutmalı ve hatta belki Matt'in ailesini arayıp beni taciz ettiğini söylemeliydi. Tek söylediği, "Boş ver gitsin." oldu. Bunu da hiç unutmadım.

"Öldüğünü kabul etsem bile, ne olduğunu bilmek zorundayım," diyorum sonunda babamın Chloe'nin gitmesine izin vermemi istemesine cevap olarak. "Birileri bir şeyler biliyor olmalı. Her iki şekilde de öğrenene kadar bunu atlatamayacakmışım gibi geliyor."

"Anlıyorum," diye söze başlıyor babam, şimdi yüzünü bana dönmüş, konuşmak için ellerini kullanıyor, böylece poster sağa sola sallanıyor. "Ama bu şekilde asılı kalman senin için iyi değil. Bu sağlıklı değil. *Hiçbir zaman* öğrenemeyeceğimizi kabullenmelisin."

"Bununla başa çıkamam," diyorum. "Cevaplar olmadan yaşayamam."

"Bu ne anlama geliyor?" Sorusu sanki ciddi bir şey yapabileceğimi düşünüyormuş gibi aceleyle geliyor.

"Kendimi sıkışmış hissediyorum.

İlerleyemiyormuşum gibi." "Yeni arkadaşlar edineceksin."

Başımı sallıyorum ve biri böyle bir şey söylediğinde her zaman yükselen öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. Chloe benim hiç sahip olmadığım bir kız kardeşe daha yakındı ve ayrıca arkadaş edinme konusunda berbatım, Chloe Webster'ın kaybı olan gri sisin ortasında şimdi bunu nasıl yapabilirim? İçini göremiyorum. Nasıl temizleyeceğimi düşünmeye bile başlayamıyorum. Bunun yerine, her gün yolumu bulmaya çalışıyorum, adımları hissediyorum ve geldikçe darbeleri alıyorum.

Chloe'nin doğum günü.

Okulda her köşe başında onu görmeyi beklemek. Futbol takımında Chloe'nin pozisyonunda başka bir kız.

Bertie Teyze kederden yavaş yavaş aklını kaybediyor.

Odamı temizlerken yatağımın altından Chloe'nin bir kot pantolonu çıkıyor.

Her an yeni ve beklenmedik bir acı getirir. Annem öldüğünde, bu sondu. Ama Chloe'yi hâlâ bulabiliriz. Bu da her şeyin bitmediği anlamına geliyor. Hâlâ umut var.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

FRANKIE

TEK YAPABİLDİĞİM BABAMIN ÖN BAHÇESİNDE DURUP TELEFONUMUN
EKRANINDAKİ KELİMELERE BAKMAK:

CHLOE WEBSTER'A NE OLDUĞUNU BILİYORUM.

İlk içgüdüm elbette yemi yutmak. Cevap vermek ve daha fazla bilgi için yalvarmak. Ama geçmişte aldığım sahte ihbarlar yüzünden tereddüt ediyorum. Chloe kaybolduktan yıllar sonra, polis pes etmişken ve Bertie Teyze'nin akli artık onu arayacak kapasitede değilken, Reddit'te Chloe'nin davası hakkında bilgi almak isteyenlerin ulaşabileceği bir sayfa açtım.

Hot Springs Cinayetleri, vahşeti nedeniyle ulusal çapta dikkat çekmiştir. İkizlerin silah yerine yaylı tüfek oklarıyla vurulduğu gerçeği. Ve Chloe kaçmış gibi görüldüğü için. Ya da biri onu kaçırdı. Hâlâ bilmiyoruz.

Bu nedenle, yıllar boyunca onun nerede olduğunu bildiğini iddia eden pek çok insan oldu. O kadar çok "görüldüğü" söylendi ki, ben de hayatımın değerli günlerini, büyük ifşaat için tam zamanında umut ederek harcadım: Bunca zamandır bir bok bilmiyorlardı.

Kabul ediyorum, geçtiğimiz on yıl içinde başroller önemli ölçüde azaldı, ancak işte yine bununla karşı karşıyayım.

Belki de sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren ilk kurşun olduğu için ya da zamanlamanın anma etkinliğine bu kadar yakın olması nedeniyle, benim

Midem kasırğa gibi ve zihnim *bu olabilir, bu olabilir, bu olabilir* diyor. Çenemi sıkıyorum ve cevap vermeden önce uzun bir nefes veriyorum:

KULAKLARIMDA.

Sonra çok garip bir şey oluyor. Telefonuma bakarken sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Bu son zamanlarda oluyor. Tüm ışıkları yanan bir evin içindeymişim de biri karanlıkta dışarıdan sizi izliyormuş gibi bir his. Kendimi bir akvaryumun içindeymişim gibi hissediyorum.

Etrafa bakıyorum ama sıra dışı bir şey olup olmadığını anlayamıyorum. Sokağın karşısında, babamın komşusu Ellen bahçesinde dizlerinin üzerine çökmüş, bana doğru bakıyor. Bay Garcia onun evinin yanındaki evde oturuyor ve televizyon seyrederken onu profilden görebiliyorum. Ama doksanına merdiven dayadı ve bu kadar uzağı görebileceğinden şüpheliyim.

Bir blok ötede siyah labradoruyla bana doğru yürüyen bir kadın var. Bu o olmalı. Bana doğru bakan tek kişi o, ancak bu doğru görünmüyor. Bu aynı duygu değil: Birinin sizi kendi görüş alanında fark etmesiyle, birinin sizi gözetlemesi aynı şey değil. Ve ben kesinlikle ikincisini hissediyorum.

Önemli değil. Silkelenip telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Reddit'teki kişiden yanıt gelmeyince kamyonetime doğru birkaç adım koştum. Biraz araştırma yapabilmek için eve, bilgisayarımın yanına gitmeliyim. Bana mesaj atan bu kişi kim?

Arabam çalışır çalışmaz Natalie Merchant'ın sesi radyoda yüksek sesle "These Are Days" şarkısını söylüyor. Chloe'nin en sevdiği şarkı.

Kamyon rölantide çalışıyor, vitese takmamı bekliyor ama ben bir dakika oyalanıyorum ve şarkının sözlerini dinliyorum.

Reddit mesajını aldıktan hemen sonra bunu duymak garip bir tesadüf. Buna orada olandan daha fazla önem atfetmemeliyim - bu sadece şans. Rastlantısallık.

Kendime bunu söylüyorum ama kimi kandırıyorum? Bir şey varmış gibi hissediyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Ya da neden olduğunu.

Babamın evinden benim evime beş dakikalık yol çok çabuk geçiyor ve ben sürekli bir Reddit bildirimi almayı umuyorum.

Eve kadar hiçbir şey yapmadan geldim ve ön kapıdan girdiğimde hemen yatak odasına gidip dizüstü bilgisayarımı aldım.

Büyük yatak odası aslında çocukken çok fazla zaman geçirmediğim tek yer çünkü teyzemin alanıydı. Bilgisayarı bulmak için yeri karıştırıyorum. Uzun saçlarım her zamanki gibi yoluma çıkıyor, bu yüzden onları topuz yapmak için ayağa kalkıyorum ve bilgisayarımın yatağın altından yarı dışarı baktığını görüyorum.

Onu alıyorum ve geçici ofisim olan mutfığa geri dönüyorum. Reddit'i açıyorum ve bir kez daha kendi mesajıma bakıyorum ama Punkass99 adlı bu kişiden cevap gelmiyor.

Bu isim de neyin nesi? Gerçekten onu ciddiye almamı mı bekliyor?

Midem gurulduyor, ben de saate bakıyorum. Saat öğleden sonra üç ve bugün birkaç fincan kahve ve bir kase mısır gevreğinden fazlasını içmedim. Bir yemek iyi olurdu ama yemek yapmaktan nefret ediyorum ve zaten o kadar uzun süre bundan uzak kalamam, bu yüzden kilere gidip bir avuç dolusu patlıcan karışımı alıyorum ve dizüstü bilgisayarımınla tekrar göz teması kurmak için sandalyeye oturuyorum.

Kendi kelimelerim orada durmuş, bana bakıyor.

Punkass99'u incelemek için tıklıyorum. Profil fotoğrafı olarak genel bir Reddit uzaylısı var ve sayfa da genel. Neredeyse hiç başarı yok, ancak bazı gönderi karmaları var, bu da bu kişinin Reddit'te bir yerlerde gönderi paylaştığı anlamına geliyor. Yine de akışta hiç gönderi yok. Sanki hepsini görüntüden gizlemeyi seçmiş gibi. Ama Punkass99 rumuzu beni çekiyor. Chloe'nin kaybolduğu yıl 1999'du.

Sanki bir anlamı varmış gibi hissediyorum ve kalbim çılgınca çarpıyor.

Hadi, hadi. Cevap ver, Punkass.

Karşı taraftan hâlâ bir hareket belirtisi gelmeyince mesajımı tekrar okudum. Kapıdan biraz daha dostça çıkmalıydım. Burnumu kıvırdım ve homurdandım. Muhtemelen yine yanlış bir ipucudur ve fazla umutlanmamalıyım. Hakkında daha fazla bilgi edinme olasılığı beni heyecanlandıracaktı.

Chloe sadece bir duvara fırlatılmak ve hiçbir şey çıkmadığında paramparça olmak için.

Chloe kaybolalı çok uzun yıllar oldu. Bu kişinin yardımcı olacak bir şey söyleyebileceğini düşünemiyorum.

Bu içsel savaş bir süre devam ediyor, midem gurulduyor, bu yüzden izlenen bir tencerenin kaynamamasıyla ilgili şeyi hatırlıyorum ve kendimi bir avuç daha patlıcan karışımı almak için uzaklaşmaya zorluyorum.

Dizüstü bilgisayara döndüğümde hâlâ bir şey yoktu. İçimdeki öfke alevleniyor, bu yüzden tekrar deniyorum.

BELLI KI HIÇBİR ŞEY BILMIYORSUN.

Ağızıma birkaç fıstık ve kuru üzüm atıyorum. Çantadaki tüm çikolatayı günler önce taramıştım zaten.

Belki de cevap vermeye fırsat bulamadan mesaj göndererek onu korkutuyorum. Belki de bu hiçbir şeydir. *Sakin ol, Frank. Sadece sakin ol.*

Kafamı dağıtmak için başka bir sekme açıp orijinal yüzyıl ortası aydınlatma armatürleri araması yapıyorum ama işe yaramıyor. Yine de dakikalar geçiyor. Saat öğleden sonra dördü geçene kadar çok fazla.

Sinirle bacağımı o kadar sert itip kakıyorum ki masanın sallanmasına neden olduğumu fark ediyorum, bu yüzden durup dışarıya, bu sokaktaki son yaşlılardan biri olan komşuya bakıyorum. Bütün mahalle yaşılanıyor ve göçüp gidiyor. Bu adam yavaşça garajından bahçeye bir çim biçme makinesini itiyor. Çok uzaklaşmadan genç bir kadın koşarak ön kapıdan çıkıyor ve onu kapıdan uzaklaştırıyor. Onu içeri götürüyor ve hemen geri gelip çim biçme makinesini çalıştırarak çimleri kesmeye başlıyor. Kızı olmalı. Ya da ücretli bir bakıcı, belki?

Bakıyorum, tüm bu olanları izliyorum ve bu bana ne kadar yorgun olduğumu fark ettiriyor.

Mesaj dizisini tekrar kontrol ettim ve hala bir şey yok. Her neyse. Bu da başka bir yanlış ipucu ve daha fazlasını beklememeliyim.

İşte o zaman bir mesaj belirir.

ÇOK ŞEY BİLİYORUM. ORADAYDIM.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

FRANKIE

NE DEMEK

ISTİYORSUN? SEN

KİMSİN?

NEDEN ŞİMDİYE KADAR ORTAYA ÇIKMADINIZ?

Cevapsız mesajlarım orada duruyor, hepsi düzgün bir sıra halinde. Dakikalar geçmesine rağmen yanıt yok. Sabırlı olmalı ve bu kişiye mesaj yağdırmayı bırakmalıyım. Ama elimde değil; umut kazanmak için kendini korumaya almak üzere, çünkü bu diğer ipuçlarından farklı hissettiriyor. Normalde bu şekilde ulaşan insanlar benden bir yanıt almaya, ilgimi çekmeye o kadar açtırlar ki hemen iletişime geçerler. Her zaman kimsenin aklına gelmeyen bir şey bildiklerini düşünürler ve sonra hemen herkesin bildiği şeyleri bildiklerini ortaya koyarlar. Ya da ellerindeki şey polise göre aslında bir ipucu değil, bu yüzden bana geliyorlar.

Bu daha çok kişinin ulaşma konusunda tereddütleri olduğunu hissettiriyor. Mesaj bombardımanına tutulan kişi olmak garip.

Bu yasal olduğu anlamına gelmez. Sadece daha önce kimseden mesaj almak zorunda kalmadığım anlamına geliyor. Kendimi toparlamam lazım ama bu zor çünkü Punkass orada olduğunu iddia ediyor. Bu ne anlama geliyor?

Yeni bir yaklaşımın zamanı geldi. Belki daha doğrudan olmak işe yarar, ben de tekrar yazmaya başlarım.

BİR SÜRÜ INSAN CHLOE'YE NE OLDUĞUNU BİLDİĞİNİ İDDIA EDİYOR.

SANA NEDEN INANAYIM?

Yanıt yok.

"Hadi, hadi," diye fısıldıyorum, sanki bu kişiyi kabuğundan çıkarabilirmiş gibi.

Yeni taktırdığım Ring kapı zilinin sesi beni irkiltiyor.

Telefonumdaki uygulamayı açıyorum ve Jensen yan duruyor, gün ortasında yıldızları seyrediyormuş gibi yukarı bakıyor. Görünüşe göre saçlarını kestirmiş. Tepesi hâlâ uzun ama kulaklarının etrafı düzgünce kesilmiş. Üzerinde "208 Born and Bred" yazan bir tişört var ve tişörtün üzerinde turuncu, kırmızı ve sarı dağların yanı sıra Idaho panhandle'ın ana hatları yer alıyor. Patagonia logosunun marka dışı bir versiyonu gibi.

Jensen Idaho'da doğdu, evet. Ama bu yüzden takmıyor. Bu onun kendi özel şakası. Idaho'luların büyük şehirlerden buraya taşınan insanlar konusunda bu kadar tepkili olmalarına karşı pasif agresif bir açıklama yapma şekli. Yerel halkın, Idaho'nun harika konut fiyatları ve aile değerleriyle dolu rahat küçük kamp ateşine yönelik bir istila olarak gördükleri şeye neden kızgın olduklarını anlamak kolay. Küçük kasabanızın tanınmaz hale gelmesini izlemek zordur. Ama hayat böyle. İnsanların istedikleri yere taşınabilecekleri konusunda Jensen'e katılıyorum, ancak bu, uzak durmasını dilediğim sıcak bir konu.

Bekle, neden bu kadar erken? Akşam yemeğinde pizza yiyeceğiz ama daha yemek vakti gelmedi.

Kapıya koşuyorum ve bilgisayarıma geri dönmeden önce Jensen'i selamlamadan kapıyı açıyorum.

"Size de merhaba!" Jensen boş giriş kapısına sesleniyor. "Üzgünüm, Chloe hakkında bir mesaj aldım. Buraya gel."

Ben dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken Jensen gelip arkamda duruyor. "Başka bir sahte ipucu, değil mi?" diyor, iz torbasına uzanarak

tezgâhta karıştırıyor ve ağzına bir fıstık atıyor. Mutfağı inceliyor. "Pizza nerede?"

Son sorusunu duymazdan gelerek kaşlarımı çatıyorum. "Sahte gibi görünmüyor. Bu farklı. Al, bir bak."

O eğilir üzerinde benim Omuz ve I olsun a güçlü Whiff sandal ağacı ve deodorant. Onun temiz, toprak kokusu.

O taramalar ve mesaj Konu. "Onlar yapmadı Aslında bir şey söyle."

"Orada olduklarını söylediler! Bunun bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hm." Jensen bir avuç karışıma daha uzanıyor ve ben onun *Chloe takıntısı* kelimelerini düşündüğünü hissedebiliyorum. Bir matematik öğretmeni olarak, Chloe'nin geri dönme olasılığı konusunda mantıklı. Bu noktada sıfır olduklarını ben bile anlıyorum ama hiçbir zaman matematikle aram olmadı.

"Ayrıca çok fazla bir şey de değil," diyor.

Bunu biliyorum ama onun da bunun önemini görmüyor gibi görünmesi can sıkıcı. Ya da belki de umursamıyor. Bazen benim için önemli olan şeyler onun için o kadar da önemli değilmiş gibi geliyor. Bunu asla büyütmiyorum çünkü gerçek bir ilişkimiz yok, bu yüzden ondan bu şekilde yatırım yapmasını beklemiyorum. Yine de bu beni rahatsız ediyor.

"Ama gerçekten. Neden bu kadar erken geldin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Antrenmanımı yaptım ve işlerimi bitirdim." Buzdolabının yanına gidip açıyor. "Bira da mı yok? Pizza ve bira sözünde beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın." Gülümsüyor ama bu beni daha az sinirlendirmiyor. Neden bu mesajlar en azından biraz ilgisini çekmiyor?

"İki kelime: Uber Eats," diye yanıtlıyorum. "Pizza ve biranın kendiliğinden geleceğini mi sandın?"

"Bu tek kelime."

"Ha?"

"UberEats tek kelime."

"Hayır. İki kelime. Araştırın."

"Hayır. Dilbilgisi konusunda her zaman haklısın. Ama ne konuda haklıyım biliyor musun?" Jensen masaya yaslanıyor, bilgisayarımın yanına sokuluyor ve dikkatimi çekmek için yüzünü ekranla aynı hizaya getirmeye çalışıyor.

İlişkimizden ve ondan daha fazlasını istediğinden bahsetmemesini umarak duraklıyorum. Haklı olduğunu iddia edeceği en bariz şey bu gibi görünüyor.

"Yemek" diyor. "Yemek konusunda her zaman haklıyım ve bu çikolatalı kısırlaştırılmış patlıcan karışımı beni kesmiyor. Hadi pizza yemeye gidelim."

Omuzlarım düşüyor, rahatlıyorum. Her an geleceğini bildiğim kurşundan kurtuldum: "Arkadaşlığımız" hakkında İsa'ya dönüş. Günler geçtikçe ve benden daha fazlasını istediğine dair ipuçları verdikçe gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

"Beni bilgisayarımdan uzaklaştırmaya ve Chloe'yi takıntı haline getirmekten vazgeçirmeye çalışıyorsun ama farkında değilsin ki telefonumda Reddit uygulaması diye bir şey var." Elimde tutuyorum ve gülümsüyorum.

"Aslında biraz pizza almaya çalışıyorum. Bu sırada istediğine bakabilirsin. Sana bir şey yaptırabileceğimi düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

İçimi çektim ve bilgisayarı kapattım. "İyi, hadi gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

FRANKIE

İki parça ekstra büyük ananaslı ve pepperonili pizzam var - Chloe'nin favorisi - ve ikinci bir bardak birayı düşünüyorum. Flying Pie Boise'deki en iyi pizzayı yapıyor ama bu beni Punkass'ın son mesajıma hâlâ cevap vermediği **g e r ç e ğ i n d e n** uzaklaştırmıyor.

Jensen tuvaletten dönerken sakallı ve kasketli yaşlı bir adam onu durdurur.

"Tişörtünü beğendim." Adam Jensen'ın ironik tişörtünü işaret ediyor. "Parma'da büyüdüm. Hayatım boyunca buralarda yaşadım. Keşke Idaho sınırlarını kapatıp şu Kaliforniyalıları geri gönderseler. Sen nerede doğdun?"

Boise. Jensen Boise'de doğdu ama yine de kendimi buna hazırlıyorum - haftanın en garip etkileşimi. Bu Jensen'ın gününü güzelleştirecek.

"Napa Vadisi bölgesi," diye cevap veriyor. Sesinde küçük bir cesaret var.

Adam ağırlığını değiştiriyor, burnunu çekiyor ve ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Sanki beş dakika geçmiş gibi. "*Nampa* mı demek istiyorsun? Idaho mu?"

Jensen sırtıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Onu tanıımıyormuş gibi davranarak bir dilim pizza daha alıyorum.

"Hayır, efendim. Napa Vadisi, *Kaliforniya*," diye yalan söylüyor.

Havadaki değişimi hissetmek için bunu izliyor olmama bile gerek yok. Zavallı adamın şaşkınlığını hayal edebiliyorum, sanki suratına bir yumruk yemiş gibi.

"Peki, o zaman... Neden bu gömleği giyyorsun?" diye sorar adam.
"Burada doğduğunu söylüyor. Idaho'da."

"Mağazada gördüğümde bu renkleri çok beğenmiştim."

Adam inleyerek yanından geçiyor ve tuvalete yöneliyor. Jensen bin wattlık gülümsemesiyle karşımdaki koltuğa kayıyor ama ben telefonuma bakıyorum, gizemli kişinin yakında geleceğini umuyorum.

Jensen birasından kocaman bir yudum alıyor ve sanki *Man Pokes the Bear Yet Again* gibi bir başlığı olabilecek performansı için alkış bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Bunun amacının ne olduğunu hâlâ anlamış değilim," diyorum.
"Onlara şaka yaptığın hakkında hiçbir fikirleri yok. Sadece senin bir pislik olduğunu düşünüyorlar."

"İşin eğlenceli kısmı da bu." Bir parça daha pizzaya uzanıyor ve yanaklarının pembeleştiğini fark ediyorum. Burası sıcak değil. Aslında klima biraz serinletiyor. Bira s rahimizden yaklaşık bir yudum kaldı ve ben sadece bir bardak içtim.

"Sarhoş musun sen?" Masaya doğru eğilerek sordum.

"Ne? Coors Light mı?" Alay ediyor ve elini sallıyor.

"Bu kesinlikle Coors Light değildi ve sen de bunu biliyorsun.
Perşembe akşamı neden IPA içiyorsun?"

Omuz silkiyor ve göz temasını kesiyor.

 nemli değil. Ne zaman ve ne kadar içtiği umurumda değil ama hafta içi bu kadar sert içmesi hiç hoş değil. Jensen yine koltuğundan kayıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Bira bitti. Biraz daha lazım."

"Eve giderken bir altılı paket alalım," diyorum sırf onu buradan çıkarmak için. Ama bunun da işe yaramayacağını hemen fark ediyorum. Yarınki etkinlik yüzünden bütün gece içmeden duramam ve sarhoş olmasam bile, benim yaşımda uykusuzluk akşamdan kalma olmak kadar kötü. Bugün zaten çok az uykuyla çalışıyorum.

Yanımızdaki kabinde oturan bir aile bize bakıyor. Ya Jensen olay çıkarırsa? Bu onun yapacağı bir şey değil ama yine de.

"Bir roady istiyorum," diyor.

"Kamyonda biram var," diye yalan söyleyip koluna uzanıyorum. Sanki onu kımıldatabilecekmişim gibi. Boyu iki metreden uzun, ben ise iki metreyi zor geçiyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Biran var. Kamyonda." "Evet.

Sadece senin için. Hadi gidelim."

"O *kadar* sarhoş değilim Frank. Sadece beni buradan çıkarmaya çalıştığını biliyorum."

"İşe yarıyor mu?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve tepsideki tek dilim pizzaya bakıyor. "Tamam, ama bunu getiriyorum."

Telefonuma gizlice bir kez daha bakıyorum ve hâlâ cırcır böcekleri var. Muhtemelen bu kişinin asla cevap vermeyebileceğini düşünerek boş vermem gerekiyor.

Jensen benden önce kapıdan çıkmaya başladı bile, ben de o gelmeden kamyonetin kilidini açmak için anahtarlığa basıyorum. Midemde endişeli kelebekler uçuşuyor ama aynı zamanda alttan alta bir öfke de hissediyorum. Jensen neden böyle davranıyor? Ve neden Punkass'tan gelen mesajlar hakkında biraz bile meraklı görünmüyor? Tanrım, Jensen şu anda ilişkimiz konusunu açarsa kendimi kaybedebilirim. Etkinlikten bir gün önce ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bu, Chloe hakkındaki olası ipucuna karşı bariz ilgisizliğiyle birleşince hayal kırıklığım istediğimden daha hızlı büyüyor. *Bizden* bahsederse, korkarım kendimi kaybedeceğim.

Sıcağa doğru adım attığımda, bu sürünme hissi boynumdan aşağı iniyor. Yine o his, sanki biri beni izliyormuş gibi. Bu da ne böyle?

Etrafıma bakıyorum ama tek gördüğüm işlek Fairview Caddesi'nden hızla geçen arabalar. Kimse dışarıda yürümüyor bile. Ağustos ayındayız, günün geç saatleri, bu yüzden elbette çoğu insan bir yerlerde klimada takılıyor.

Pizzacının yanındaki dükkândan genç bir kadın çıkıyor ama Subaru'suna binmeden önce beni fark etmiyor bile.

Neyim var benim? Paranoyaklaşıyor muyum?

Kamyona bindiğimde, Jensen yolcu koltuğunda emniyet kemeri takmadan oturuyordu. Başını cama yasladı ve gözleri

kapalı. Yol boyunca hiçbir şey söylemedi, bu şaşırtıcı ama minnettarım. Bana da sakinleşmek için bir şans veriyor.

Kendi arabam yerine onun arabasının önüne çekiyorum, tamamen onu bırakmayı planlıyorum çünkü çok garip davranıyor ve bana kızgın olabileceğini düşünüyorum. Etkinlik için yapacak fazla bir şeyim yok ve akşamı onunla geçirmeyi umuyordum. Sadece bütün gece ayakta kalmamayı. Ama her neyse, sanırım eve gideceğim.

Hiçbir şey söylemediğim halde yenilgiyle başını salladı ve kapının koluna uzandı, ama sonra bana dönerek, "Bir noktada geçmişte yaşamayı bırakmalısın. O gitti, Frank. Chloe asla geri gelmeyecek ve sen zaten hayatının yarısını onun için harcadın. Hayatına devam etme zamanı."

Sanki inmek için hareket ediyormuş gibi kamyonun kolunu tutuyor ve bu benim bir cevap beklemediğine dair bir işaret. Yüzümde hayal kırıklığı yerine gözyaşları görünce şaşıyorum. Özellikle de sesi tıpkı babamın sesine benzediği için. Ama o kadar yorgunum ki tartışacak enerjim yok.

"İçeri geliyor musun?" dedi, yüzünü bana dönerek. "*Chimp Crazy'nin* bir bölümünü daha izleyeceğiz."

Başımı sallıyorum ve utançtan yerin dibine giriyorum. Eve gitmeliyim çünkü burada kalmak ondan faydalanmak gibi geliyor. Ama yalnız kalmak da istemiyorum.

SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

CHLOE

101 Dalmaçyalı'nın odasına geri döndüm. Burası hiçbir şekilde aydınlık değil, ama daha net görebiliyorum ve hızlıca alanın envanterini çıkarıyorum.

Sol tarafta bir pencere var ama tahtayla kapatılmış. Işık, eğrilmiş kontrplağın kenarlarından içeri sızıyor. Gündüz olmalı, bu yüzden daha parlak.

Oda küçük ve beton duvarlı.

Yakınlarda bir kova ve bir rulo tuvalet kağıdı var. Bu, hıçkırıklarımı yutmam için olmalı. Bu çok aşağılayıcı.

Bu odaya geri döndüğümü hatırlamıyorum. Küvette çıplak olduğumu hatırlıyorum, ama şimdi üzerimde çok büyük ama temiz bir eşofman var ve saçlarım eskisinden daha ıslak. Sabun gibi kokuyor.

Beni yıkadı ve giydirdi.

Bunu düşününce inliyorum ama zihnimde orada oyalanamıyorum. Doğrulup hareket etmem gerekiyor ama denediğimde vücudum ağırlaşıyor. Midem kabarana kadar, yatağın yanına kusmak için kendimi itecek kadar güç toplayamıyorum. Ani hareket bacağımın yakıcı bir acıyla haykırmasına neden oluyor ve sonra başım dönüyor, kendimden geçiyorum ama anılar su yüzüne çıkıyor.

Kaplıcalar.

Gece boyunca uçan oklar.

Amy ve Kristi.

Bu sefer onları düşünmek bile içimi daraltıyor. Oklardan nasıl kurtulmuş olabilirler? Amy uçurumdan düştü ve Kristi göz kırpmayı bıraktı. Kurtulduklarını sanmıyorum ve bir duygu dalgası kabararak beni boğmakla tehdit ediyor, ben de bu düşünceleri temizlemek için başımı sallıyorum.

Buradan çıkmam gerekiyordu, bu yüzden kendimi adama odaklanmaya zorladım. Korkunç Bill Clinton maskesi ve elleri üzerinde, ben suyun içinde çırılçıplakken mastürbasyon yapıyordu. İnliyorum; içimde bir çukur büyüyor ve anı beni utanç ve dehşetle dolduruyor.

Hiperventilasyona başlıyorum, kısa nefeslerim sanki koşuyormuşum gibi daha da artıyor ve kalbim hıçkırıp inleyene kadar boğazıma geliyor, kendimi hiç tutamıyormuşum gibi hissediyorum, ama yapmak zorundayım.

Sırtımı beton duvara yaslamak ve bacağıma mümkün olduğunca az acı vermek için dikkatlice -çok yavaş- hareket ediyorum. Daha önce de bileğimi burkmuştum ama bu daha kötü. Çok daha kötü. Yavaşça etrafı yokluyorum, deriyi zar zor sıyrıyorum ama acı dayanılmaz ve söylenemeyecek kadar şişmiş. Kırılmış olabilir.

Sonra bebeği düşünüyorum ve sanki başka birine aitmiş gibi hala düz olan karnıma garip bir şekilde dokunuyorum. "Bizi bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm."

Özür dilemek yeterli değil.

Öyle değil. Üzgün olmaktan daha fazlasını yapmalıyım. Buradan gitmeliyim.

Yavaş, derin bir nefes alıyorum, sonra veriyorum. Ağlamak için zaman yok; büyümeliyim. Ve şimdi.

Bir dizimin üzerine kayıyorum, incinmiş bacağıma arkaya doğru uzatıyorum, böylece keşfetmek için sürünürken onu destekleyebiliyorum.

Vücudum titriyor, o kadar çok titriyorum ki kendimi zorlukla ileri itebiliyorum.

Tek kapının etrafını aniden parlak bir ışık aydınlatır. Diğer tarafta alçak bir mırıltı. Biri konuşuyor.

İlk içgüdümdü yardım çağırmak, ama yapmıyorum çünkü bu ne kadar aptalca olurdu? Muhtemelen Bill Clinton maskeli adamdır, ben ona sadece Bill diyeceğim. Ve arkadaşlarımı vuran da o olmalı.

Kapı biraz aralanıp yüzüme bir ışık patlaması gönderiyor, ben de yüzümü kapatıyorum, çığlıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Bacağımda şiddetli bir ağrı var.

Gözlerim alışıyor ve Bill içeri giriyor, elinde yarısını aydınlatan bir kamp feneri duruyor. Diğer yarısı karanlık odanın geri kalanına karışmış gibi görünüyor. Uzun boylu, geniş omuzlu ve gözlerim yine o maskeye takılıyor. Yaklaşıyor ve yer kalmayana kadar duvara yaslanıyorum. Bill karşımda yere çömeliyor, önce feneri, sonra da içinde pizza olan bir kâğıt tabağı yere bırakıyor. Öncekiyle aynı iki dilim olabilir. Siyah eşofmanının ön cebine uzanıyor ve küçük bir su şişesi çıkarıp tabağın yanına koyuyor. Sonra tekrar ayağa kalkar.

Pizzaya bakıyorum, bunun en son ne zaman olduğunu hatırlıyorum ve içimde korku büyüyor. Sonra eşofmanlarımı ıslatan sıcak bir his hissediyorum. Daha önce hiç altıma işememiştim ve kontrolsüzce titriyorum.

"Şimdi yemeye hazır mısın?" Sesi alçak ve hırçın.

"Bana zarar verecek misin?" Fısıldıyorum.

"Ye." Sorumu duymazdan geliyor.

"İlaçlı mı?"

Cevap vermiyor, sadece orada duruyor, çok yakın, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş.

Yemeğe bir göz attım. Yemeliyim ama ya ilaçlıysa? Zihnimi uyanık tutmalıyım.

"Geçen seferki gibi seni zorlamak zorunda mıyım?"

Bill soruyor. "Hayır! Hayır. Yiyeceğim. Lütfen bunu bir daha yapma."

Soğuk pizzadan küçük bir ısırık aldığımda orada durup beni izliyor.

Yemek yerken nefesimi sabit tutuyorum, gözlerimin onun ötesinde, geldiği ve hâlâ açık duran kapıya gitmesine izin veriyorum. Dışarısı aydınlık -belki bir fener daha- ve yolun karşısında hapishane parmaklıklarını görüyorum.

Acaba burası bir hapishane mi ve eğer öyleyse onu geçip kaçabilir miyim? Bacağımı test etmek için ayaklarımı alttan çekiyorum ama ağırlığımı taşımasına imkân yok. Acı içinde inliyorum. Ayrıca Bill kocaman ve benimle kapı arasında dimdik duruyor. Hiçbir yere gitmiyorum. En azından şu anda.

"Pepperoni ve ananas, en sevdiğin," diyor.

En sevdiğim pizzayı biliyor.

Bunun farkına varmak beni o kadar titretiyor ki, o titrediğimi görmeden dilimi tutamıyorum.

"Üşümüştün," diyor korkumu yanlış anlayarak.

"Birazcık." Bu tamamen gerçek dışı değil ve ne kadar korktuğumu bilmesindense böyle düşünmesini tercih ederim, gerçi mutlaka biliyordur.

"Şu battaniyeleri kullan," diyerek el değmemiş yığını işaret ediyor. "Altına işediğin için sana temiz pantolon getireceğim."

Bir utanç dalgası beni kaplıyor ve tekrar ağlamak istiyorum, ama bu isteğimi bastırıyorum.

Homurdanıyor ve gitmek için kapıya doğru ilerliyor. O giderken, daha önce görmediğim bir şeyi fark ediyorum. Koridorun karşısındaki parmaklıkların arkasında bir kız var. Görüşüm net değil, ama solgun bir yüzü çerçeveleyen kızıl kıvrık saçlar bir şeyler görmediğimden emin olmamı sağlıyor. Kız yan yatmış, bana bakıyor ama gözleri kapalı. Ağzında koli bandı var.

Ona seslenmek, onu uyandırmak ve bir şekilde dikkatini çekmek istiyorum ama zaman yok. Bill kapıyı kapatırken fenerin ışığı azalıyor.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

FRANKIE

Chloe'nin etkinliğinin olduğu gece geldi çattı ve Reddit'in gizemli liderinden başka bir haber alamadım.

Muhtemelen hiçbir şey olmadığı halde beni etkilemesine izin verdiğim için kesinlikle nefret ediyorum, ancak Punkass günler önce hayatıma girdiğinden beri telefonumu bildirimler için zorunlu olarak kontrol ediyorum.

Etkinlik için tuttuğum grup harıkaydı. Treefort Music Hall, konserler ve bağış toplama etkinlikleri için yükseltilmiş sahnesi olan bir mekân. Yaklaşık bin kişi alabiliyor ve katılım beklediğim kadar iyi. Dünyayı sarsacak miktarda para toplamayacağız ama kayıp çocuklar için birkaç farklı kuruluşa dağıtmak için yeterli olacak.

Çoğu insan sahnenin önündeki açık alanda toplanıyor. Odanın kenarlarında bistro tarzı oturma yerleri ve arka tarafta, doğrudan Boise şehir merkezine açılan kapıların yanında eksiksiz bir bar bulunuyor.

Jensen akşamı etrafta dolaşarak, insanlara içki ısmarlayarak ve geldikleri için teşekkür ederek geçirdi. Ona giymesini söylediğim siyah pantolonu ve düğmeli gri gömleği giyiyor. Onu giyinik görmek nadirdir, özellikle de yaz aylarında. İyi görünüyor.

Üzerimde dizime kadar uzanan bir güneş elbisesi var ama siyah olduğu için daha resmi bir hava veriyor. Saçlarım gevşek bukleler halinde sarkıyor ve onları arkaya toplayıp yolumdan çekme isteğime boyun eğmemeye çalışıyorum.

Ne olduğunu anlamadan, grup gecenin sondan ikinci şarkısında, bu da benim sahneye çıkmam için bir işaret. Sinirlerim altüst oluyor. Her yıl sonunda kızlar hakkında birkaç söz söylemek için kısa bir konuşma yaparım - çoğunlukla Chloe. Ama insanların önünde olmaktan nefret ediyorum ve buna hiç alışamadım. Kalabalığı yararak sahneye doğru ilerliyorum, böylece şarkı bittiğinde ayakta olacağım.

Telefonum elimde titriyor ve kalbim boğazıma doğru fırlıyor.
Yeni bir Reddit mesajı ve şöyle diyor:

EĞER BİLGİ İSTİYORSANIZ, BENDE V A R .

Tabii ki Punkass tam da bu anda bana mesaj atmaya karar verdi. Hızlıca bir cevap yazıyorum.

HARIKA, DÖKÜL BAKALIM.

Bu kişi benimle dalga mı geçiyor? Sanki kasıtlı olarak naz yapıyor. Birkaç saniye cevap gelmesini bekledikten sonra gözlerimi deviriyorum. Yemin ederim sahneye çıkacağım için duyduğum sinir ve bunun yarattığı adrenalin karışımı bana kalp krizi geçirecek.

İçimden çığlık atmak ve telefonumu yere atıp sinir krizi geçirmek geliyor. Ama bunun yerine telefonu daha sıkı kavıyorum ve gözlerimi sahneye dikeyim. Kendimi toparlamam gerekiyor ki birkaç saniye sonra sahneye çıktığımda dağınık olmayayım. Jensen çoktan merdivenlerin dibinde, sanki yukarı çıkarken bana son dakika cesareti vermek için bekliyormuş gibi duruyor ve kalabalığın arasından sıyrılıp yanına geldiğimde, "Hazır mısınız?" diye soruyor.

Başımı salladım ve telefona tekrar baktım. Hâlâ bir şey yok.

Elim titriyor ve kan pompası iç organlarıma çarpıyor. Her şey çok fazla. Çözülebilirim.

Jensen kolunu omuzlarıma doluyor ve yakınımı eğiliyor. "Nefes al. Sorun yok, bunu yapabilirsin."

"Punkass bir mesaj daha gönderdi ama kafa karıştırıcı," diyorum.

Ona telefonu gösteriyorum ve o da başını sallayarak telefonu alıyor. "Boş ver onu. O her kimse, bu sefer *seni* bekleyecek."

"Teşekkürler. Ben yukarıdayken telefonuma bakabilir misin? Mesaj var mı diye bakar mısın?"

Başını sallıyor.

Şu anda yanımda olduğu için minnettar hissediyorum ve merdivenleri tırmanıp karanlık odaya bakıyorum. Sadece ilk birkaç sıradakileri görebiliyor olsam bile yüzlerle dolu olduğunu biliyorum.

Sözcükler ağızımdan çıkıyor - geldiğiniz için herkese teşekkür ederim -Ve sonra çalıştığım konuşmayı hatırlayamıyorum. Tamamen kayboldu. Topluma geri vermek ve sevdiklerini trajik bir şekilde kaybedenleri desteklemekle ilgili bir şeydi. Ama prova ettiğim kelimeler aklımda değil. Başka kelimeler var.

"Chloe Webster'a ne olduğunu biliyorum."

"Ben de oradaydım."

Yüzü benimle telefonum arasında gidip gelen Jensen'a bakıyorum. Başını sallıyor.

Mesaj yok.

Boğazımı temizliyorum. Garip bir andı ve planladığım gibi olmasa da bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Keder gariptir," diye başlıyorum, sonra kalabalığın bir tepki verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Tabii ki vermiyorlar. Söylemeyi planladığım şeyin bu olmadığına dair hiçbir fikirleri yok. "Kapanışı olmayan keder daha da gariptir." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Belki *tuhaf* doğru kelime değil ama birini kaybettiğinizde ve hayatta olup olmadığını bilmediğinizde, zamanda asılı kalmış gibi hissedersiniz. Komik çünkü zamanın tüm yaraları iyileştirmesi gerekiyor ama aslında tedavi edilemeyen bir yara nasıl iyileşebilir ki? Chloe'nin yokluğunun açtığı yarayı saramam ya da iyileştiremem, çünkü buna 'devam etmek' diyorlar ve bana pes etmek gibi geliyor. Her zaman öyle olmuştur."

Yüzlere bakıyorum ve kafa karışıklığı okuyorum. Sonra her şeyi birbirine bağlamanın ve kendimi böylesine hassas bir bölgeden çıkarmanın bir yolunu düşünüyorum. "Üzgünüm, belki bu metafor işe yaramadı ama demek istediğim, kapanış olmadan gitmesine izin vermek zordur. Yine de, çoğu zaman insanlara gerçekten gitmeden önce veda etmek zorunda kalırız. Bunun pek çok nedeni var ve sevilen birinin Chloe'nin yaptığı gibi ortadan kaybolması çok daha nadir görülen bir durum

diğer durumlardan daha fazla. Sevdiklerimiz daha sık olarak başka şekillerde kendi içlerinde 'kaybolurlar'. Bazen uyuşturucu ya da alkol gibi maddeler onları tanınmayacak hale getirir. Bağımlılığın üstesinden gelip gelemeyeceklerini ve bir zamanlar tanıdığımız ve sevdiğimiz kişi olup olamayacaklarını bilmiyoruz. Arafta kalmış durumdayız."

Sokaklarda yaşayan ve ağır akıl hastalığı olan iki çocukları olan Joan ve Mark Overland'ı gördüğümde noktalar şimşek gibi birbirine bağlanıyor. "Bazılarımızın toplum içinde işlevlerini yerine getirebilmek için ihtiyaç duydukları zihinsel yardımı reddeden sevdikleri var. Bir bakıma, sıcak bedenleri orada, ulaşabileceğimiz bir yerde olsa bile, artık bizimle değillermiş gibi geliyor. Onları desteklemek ve bir anlamda onları kendilerine, bize geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapmaya çalışıyoruz, ancak nihayetinde bu bizim kontrolümüz dışında. Dayanılmaz derecede çaresiziz."

Gözyaşlarım kabarıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Özür dilerim," diye burnumu çekiyorum ve sanki bu yardımcı olacakmış gibi tavana bakıyorum. "Ağlamayı beklemiyordum ama Chloe benim insanımdı ve aradan geçen yirmi beş yıl bunu kolaylaştırmıyor. Zamanın her şeyi iyileştirdiğini kim söylediye saçmalamış."

Kalabalıktan gergin kahkahalar yükseliyor.

Gözlerim tekrar Jensen'ı buluyor, telefonuma karşı görevini unutmuş gibi görünüyor ve onun yerine beni izliyor, gözleri şefkatle kocaman. Ya da endişeyle. Aklımı kaçırmak üzere olduğumdan endişeleniyor olabilir. Bilemiyorum.

"Ama en azından bunu yapabiliriz." Elimle salonda dolaşıyorum. "Bir araya gelerek bir topluluk oluşturabilir, dayanışma içinde gücümüzü gösterebilir ve bu tür bir kayıp yaşayan diğer ailelere destek olmak için para toplayabiliriz. Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Lütfen evinize sağ salim gidin."

Grup her zaman çaldıkları final şarkısını çalmaya başlar. "These Are Days" by 10,000 Maniacs.

Bir anda merdivenlerden indim ve telefonum yine elimdeydi. Tabii ki yeni bir mesaj yok.

"Harikaydın," diyor Jensen, parmaklarını boştaki elimle birleştirip hafifçe sıkarak. Bu beni rahatsız eden samimi bir hareket ama karşı koyamayacak kadar heyecanlıyım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum, çoğunlukla uzaklaşmak ve sakinliğimi bulmak için.

Kalabalığın arasından bara doğru ilerliyorum.

Kapı açılıyor ve güneş ışığı dışarıdan içeri süzülüyor. Beni biraz kör ediyor ama kişi içeri girmeyip açık kapı aralığında öylece durunca merak edip yaklaşıyorum. En sonunda bir yardıma kim gelir?

Sonra onu gördüm.

Uzun, düz saçlar, canlı bir burun ve her zamanki gibi kısa.

Bu Chloe Webster.

OceanofPDF.com

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

CHLOE

TEKRAR YALNIZ KALDIĞIMDA, kızıl saçlı kıza sesleniyorum. "Hey! Beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

Cevap yok.

Cevap vermiyor ama belki de ağzı hâlâ bantlı olduğu içindir. Onu gördüğümde gözleri kapalıydı. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum.

Bu düşünceyle midem korkuyla çalkalanıyor ve kendime hayır, sadece uyuyordu diyorum.

Ancak yine de durum kötü.

Dehşet mide bulantısına dönüşüyor, bu da sistemimi dolduruyor ve yüzümü yataktan uzağa yaslayıp kusup kusmayacağımı görmeyi bekliyorum. Neyse ki kusmadım.

Korkudan öldüğüm için mi yoksa hamile olduğum için mi hasta hissediyorum bilemiyorum. Şimdiye kadar daha iyi hissetmem gerekirdi. Ama tabii ki bilmiyorum. Hamile olmak hakkında hiçbir bilgim yok. Ve bunu bir sır olarak saklamaya o kadar odaklandım ki, birilerinin öğrenmesinden o kadar korktum ki, hiç araştırma yapmadım.

Amy ve Kristi biliyordu.

Başka kim biliyor?

Kullanılmış testi onların evinde bıraktığım için çok aptalım. Ama onu çantamda eve getirmek de kötü bir fikirdi. Sınava okulda girmeliydim. Ama ya biri onu sırt çantamda görseydi?

tuvalete gitmeden önce? Gözyaşları hızla hıçkırığa dönüşüyor, ama bu yardımcı olmuyor.

Kendime acıyarak gözyaşlarımı boşa harcamanın bir anlamı yok, bu yüzden çenemi kaldırıyorum ve sertçe yutkunuyorum. Hâlâ hayattayım ve hâlâ zaman var.

Odanın diğer ucundaki tahta pencereye doğru sürünüyorum, sakat bacağımı sürüklüyorum. Her hareket acıtıyor ama dişlerimi sıkıp devam ediyorum. Bu oda hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim. Bir çıkış yolu bulmalıyım.

Pencere kenarına ulaştığımda, ağırlığımı sağlam bacağımdan destek alarak kendimi yukarı çekiyorum.

Yine mide bulantısı. Bu sefer midemdeki azıcık şeyi kustum, sonra öksürdüm ve ağzımı sildim. Gevşek görünen bir köşe bulana kadar elimi kontrplak üzerinde gezdiriyorum. Bir parça koparana kadar parmaklarımla o noktayı yokluyorum. Kalın bir tahta değil. Eğer çok uğraşırsam, muhtemelen sonunda hepsini kırabilirim.

Heyecan içimde kabarcıklar oluşturuyor. Şimdi camı kırabilirim, sonra da belki pencereden kaçabilirim.

Daha fazla tahta çıkarmaya çalışıyorum ama bir köşe dışında yerinden oynatması çok daha zor. Çıkardığım parça bir gözetleme deliği büyüklüğünde, bu yüzden yavaşça eğilip gözümü dışarı bakacak şekilde hizalıyorum.

Umutlarım hemen söndü çünkü pencereyi parmaklıklar kaplıyordu. Dikey, metal parmaklıklar, tıpkı kızı arkasında gördüğüm parmaklıklar gibi.

Gözlerimde yeniden yaşlar oluşuyor ve görüşümü serbest bırakmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Önsezim doğruymuş. Bir hapishanedeyim. Ve kontrplak beni hapsetmek için orada değil. Gizlilik için. Dışarıdan görünmemi engellemek için.

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum çünkü orada sadece çam ağaçları var. Gökyüzüne bakıyorum ve açık maviye dönüştüğünü fark ediyorum. Alacakaranlık gibi geliyor.

İç çekiyorum ve duvarların geri kalanı boyunca sendeliyorum, ellerim düz bir şekilde sürükleniyor. İncelemek ve bir çıkış yolu bulmak istiyorum, her ne kadar bunun için de pek umudum olmasa da.

Görünüşe göre burada başka bir şey yok. Ana giriş dışında ne başka bir kapı, ne başka bir pencere ne de başka bir şey var.

Arka duvara dayalı ikiz yatağa doğru ilerliyorum, eğimli zeminde neredeyse takılıp düşüyordum. Ayaklarım yaklaşık on beş santim çapında metal bir şeye değiyor.

Bir çeşit drenaj, ama bunu söylemek için burası çok karanlık.

Bir drenaj. Nedense bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Penceredeki kontrplağın kenarlarındaki parlak ışık bana sabah olduğunu söylüyor. Odayı tekrar tarıyorum, bu sefer görüş alanım daha geniş ve gözlerim yer giderinde sabitleniyor.

Burası bir çeşit temizlik malzemesi odası mı?

Yukarı bakıyorum ve tavanda kocaman bir kare var. Odadaki en fazla ışık bu ve orada ne olduğunu anlayamıyorum ama bir kapıya benziyor. Çok büyük. Belki de tavanın dörtte birini kaplıyor.

Bekle. Etrafında bir boşluk var, yani evet, kesinlikle bir kapı. Ama neden? Neredeyse bir tuzak kapısı gibi.

Gözlerim tavandaki kapıdan aşağıya doğru uzanıyor. Gider. Sonra karşımdaki duvarda tavan kapısına bağlı bir mekanizma fark ediyorum. Büyük bir menteşe gibi.

Eminim kapı böyle açılıyordur. Bir çeşit oluk olabilir. Çamaşır oluğu gibi.

Ama böyle eski bir hapishanede neden bu kadar büyük bir çamaşır odası olsun ki?

Sonra aklıma geldi. O kapıdan düşen çamaşır değil.

Okuldan hatırladığım kadarıyla Idaho ellili yıllara kadar mahkumları asarak idam ediyordu.

Bir hapishane hücrelerinde değilim, bir infaz odasındayım.

Beni şaşırtacak kadar içgüdüsel bir çılgılık çıkıyor, ardından kontrol edemediğim bir feryat geliyor. Dehşet ve acının şeytan çıkarma ayini gibi geliyor ve sonunda yumuşak bir ağlamaya dönüştüğünde, sağlam bacağımı yukarı çekip göğsüme sarılıyorum. Sonra başımı yere koyuyorum.

Yıllar boyunca kim bilir kaç kişinin öldüğü bir ölüm odasındayım. Ve sadece herhangi bir insan değil, katiller ve tecavüzcüler.

Ölüm cezasına layık olanlar. Bu da başka bir şeyi akla getiriyor. Bu hapishane açıkça kullanılmıyor. Kimsenin haberi olmadan kızları rehin tutacak kadar terk edilmiş. Artık Idaho'da mıyım?

Bu düşüncelerin bedenime getirdiği yıkım, vazgeçmek istememe neden oluyor. Hiç umut yok.

Ama pes edemem. Birileri beni hala bulabilir. Örneğin, polis Skinny Dipper'da Amy ve Kristi'nin cesetlerini bulur ama benimkini bulamazsa, bu onları beni aramaya yönlendirebilir.

Zavallı Amy ve Kristi.

Onlar hakkında da düşünemiyorum. Beynim sanki beni daha fazla umutsuzluktan korumaya ya da şu anda yaşadığım kabus için zihinsel enerji biriktirmeye çalışıyormuş gibi odak noktasını bulanıklaştırıyor.

Odanın kapısının altındaki yarıktan bir ışık huzmesi geçiyor ve sonra birdenbire bir kız çığlık atıyor.

Odanın içinde olabildiğince hızlı sürünüyorum ve kulağımı soğuk metal kapıya dayıyorum.

Aklıma kızıl saçlı kız geliyor ama ağzında bant vardı, belki de ağlayan kız o değildir. Burada kaç kız var?

Kız tekrar bağırır ve sonra çaresizlik içinde haykırır. "Lütfen. Lütfen yapmayın."

"Ne oluyor lan?"

Bill'in sesi. Onu tanıdım ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Koli bandı gıcırıyor ve sonra tek duyduğum inlemeler oluyor.

"Onunla ne istersem yapabileceğimi söylemiştin." Farklı bir adamın sesi.

Burada başka biri var! Muhtemelen bir hücrede kilitli olmayan biri.

Yardım çağırmalı mıyım? Durumu düşünerek tereddüt ediyorum. Diğer adam bana pek arkadaş canlısı gelmedi.

"Onları yumruklayamazsın!" Bill bağırıyor. "Şimdi kışında koca bir morluk olacak ve iyileşene kadar onu rotasyondan çıkarmak zorunda kalacağım. Kimse kum torbasına benzeyen bir kızı sikmek istemez."

"Peki. Onu tekrar ne zaman alabilirim?"

"Yani onu sikmenin yanı sıra sikebiliyor musun? Hayatta olmaz. Dışarıdasın."

Diğer adam güler. "Bunu yapamazsın. Çok şey biliyorum."

Bir duraklama oluyor ve sonra tekrar konuşuyor ve sesi farklı geliyor. Korkmuş. "Özür dilerim, öyle demek istemedim dostum. Bırak o şeyi."

"Sihirli kelime nedir?" Bill alay ediyor.

"Lütfen. Lütfen!"

Bill'in yaylı tüfeğini doğrulttuğunu, Amy ve Kristi'yi nasıl vurduğunu hayal ediyorum ve keskin bir nefes alıyorum.

"Üzerinde o kadar çok pislik var ki, bir çukuru bile doldurabilirim. Paramı ver ve siktir git," diyor Bill.

"Sana zaten önden ödeme yaptım."

"Gözlerinin görünüşü için iki kat para ödüyorsun."

Kapıdan uzaklaşıyorum, buz gibi dehşet sırtımdan aşağı akıyor.

"Kimse kum torbasına benzeyen bir kızı becermek istemez."

Bill kızları seks için satıyor.

Bu yüzden beni öldürmedi. Ben de rotasyonda olacağım.

Sanki tüm adrenalini bitmiş gibi soğuk bir uyuşukluk çöküyor üzerime ve orada oturup sırtımı kapıya dayayarak kasvetli odaya bakıyorum.

Tekrar tekrar istismara uğrayacağım, belki de ölene kadar. Yatmak ve hiç uyanmamak istiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sonra bir şey oluyor, karnımın alt kısmında bir hareket. Tıklama hissi gibi. Ya da küçük baloncuklar. Açlık sancılarından ya da kramplardan farklı.

Elimi oraya koyuyorum ve bekliyorum.

Tekrar oluyor ve bir anlığına bu karanlık hücreyi unutuyorum. Hapsedilmem. Önümde beliren işkence.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım akıyor. "Bu sen misin?"

Bebeğin hareket ettiğini hissetmek böyle bir şey mi? Düşündüğümde daha ileride olmalıyım, ama bu durumumla ilgili her şeyi keskin bir odak haline getiriyor.

İçimde büyüyen gerçek bir hayat var. Bunu hep biliyordum ama bu bir kanıt ve kararlılığımı pekiştirmeye yetiyor.

Oranları siktir et. Bill'in canı cehenneme.

Bu benim savaşma sebebim.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

Bir saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Treefort Müzik Salonu'na adım atan Chloe Webster, sanki kendini görünmez kılmaya çalışıyormuş gibi arka duvara doğru büzülüyor. Başka kimse onun içeri girdiğini fark etmemiş gibi görünüyor.

Chloe'nin üzerinde baldırlarının ortasına kadar uzanan bir kır elbisesi var, buradan desenini anlayamıyorum ama açık renkli, belki de sarının bir tonu. Birkenstock takunyalara benzeyen bir şey ve yaz olmasına rağmen bol, koyu renk bir hırka ve siyah çerçeveli gözlükler giyiyor.

Chloe daha önce gözlük ya da lens takmazdı. O olduğundan emin miyim? Ama sonra sanki kalabalığı inceliyormuş gibi dönüyor ve bunu yapma şekli -merakla başını eğmesi- Chloe'nin ta kendisi. *Benim Chloe'm*.

Midem aceleyle sığıyor, aramızdaki mesafeyi kapatabilmek için ayaklarımı gevşetiyorum. *Hadi, hadi, hadi. Tekrar kaybolmadan önce.*

Ona doğru hızlı adımlarla yürüyorum, dikkatleri üzerime çekmemeye çalışarak insanların etrafından dolanıyorum. Chloe Webster'ın burada olduğunu kimsenin fark etmesini istemiyorum. Bir kargaşa çıkacağı kesin ve bu iyi bir şey, ama önce onu bir süreliğine kendime istiyorum.

Yaklaşık on adım uzaktayken Jensen yolumu kesiyor ve "Seninle gurur duyuyorum" diyerek beni kucaklamaya çalışıyor.

Görevimi böldüğü için ona karşı bir öfke patlaması hissediyorum. Geri çekiliyorum ve olabildiğince nazik bir şekilde yanından geçip gidiyorum.

omzumun üzerinden bir "Teşekkürler" fırlattım. Sonra açıklarım. Eminim anlayacaktır.

Ona yaklaşıyorum ve nihayet oraya vardığımda Chloe'nin sırtı bana dönük, kalabalığı görmeye çalışıyor. Eminim beni arıyordur. Koluna hafifçe dokunuyorum ve yarı ürkmüş bir halde arkasını dönüyor.

"Aman Tanrım. Frankie!" diye haykırıyor, sonra dua eden eller yapıyor ve sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi kapalı ağzını örtmek için kullanıyor.

"Chloe? Bu gerçekten sen misin?" Dedim.

Başını sallıyor, gözlerini siliyor. Saçlarında gri çizgiler var.

Sarılmak için ona doğru atılıyorum, neredeyse onu itecektim, ama birbirimize ayak uydurduk ve böylesine samimi bir hareketten utanç duymadan önce yüzümü onun açıkta kalan boynuna yerleştirdim. Yüzümü çevirip başımı onun omzuna koyuyorum.

Sakin ol, dedim kendime.

Ancak vücudum titrerken, duyularıma gelen bu aşırı bilgi yüklemesi karşısında kırılrken sakinleşmek imkansız.

Chloe evde. Geri döndü.

Biliyordum. Hayatta olduğunu her zaman biliyordum ve bu aynı anda hem muhteşem hem de son derece inanılmaz. Daha sıkı sıkıyorum, kendimi bu ana hapsetmeye çalışıyorum.

"İyi misin? Nerelerdeydin?" "Seni bulduğumdan beri daha iyiyim."

Sorulacak daha pek çok soru var ama zihnim bu yeni gerçekliği özümsemeye çalışırken tek yapabildiğim bu kişiye -kuzenime- bakmak.

Her şey çok yavaş geliştirmiş gibi geliyor, sanki saatlerdir Chloe ile burada duruyormuşum gibi, ama son şarkı şimdi bitiyor. İnsanlar sosyalleşmeye ve etrafta dolanmaya başlıyor ve Chloe'yi buradan götürme, onunla yalnız kalma dürtüsü o kadar güçlü ki; artık buna karşı koyamıyorum. Onu henüz paylaşmak istemiyorum ve gerçekten iyi olduğundan emin olmalıyım. Tanrım, bunca zamandır neredeydi?

"Hadi buradan çıkalım ve konuşabileceğimiz bir yere gidelim," diyorum.

Chloe'nin yüzünde bir şey parlıyor. Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, ama hemen toparlanıyor ve gülümseyerek, "Evet, kulağa harika geliyor," diyor.

Onu takip edeceğimi belirtmek için bir kolumu arka kapıya, birkaç adım öteye doğru hareket ettiriyorum ve o gitmek için döndüğünde, aptalca ve önemsiz oldukları için zihnimi zorlayan düşüncelerden nefret ediyorum.

Chloe rüküş görünüyor. Sanki kendine nasıl şekil vereceğini tamamen unutmuş gibi. Kıyafetleri çok büyük ve elbisesi dini bir tarikatta bulabileceğiniz bir şeye benziyor. Tarikata mı girmiş? Ve o gözlükler! Çok kalın camları var. Reçetesi ağır olsa bile artık kimse kola şişesi camı takmıyor. Saçları eskisi gibi aynı uzunlukta ama neredeyse gözlüğün üzerinden sarkan kalın perçemleri var.

Gecenin ılık havasında dışarıda olduğumuzda ve Chloe beni beklemek için döndüğünde, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Chloe, bunca yıldır nerelerdeydin?"

"Frankie!" Jensen arkamdan sesleniyor. Genelde en son ben ayrılırken neden bu kadar ani ayrıldığımı merak ettiğinden eminim. Onu incitmek istemiyorum ama Chloe'yle kendimi toparlayabilmem için biraz uzaklaşmasına ihtiyacım var.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye soruyor bize yetiştiğinde.

"Bekleyebilir mi?"

"Pek sayılmaz," diyor, bakışlarını Chloe ve benim aramda değiştirerek. Haklı olduğumu belirtmek istiyorum. Chloe'nin bunca zamandır hayatta olduğunu ama dirseğimi tuttu.

Şu anda dünyada bu kadar önemli ne olabilir?

"Özür dilerim. Lütfen bir yere gitmeyin. Bu sadece bir saniye sürecek," diyorum Chloe'ye.

Başını sallıyor ve gülümsüyor. Zoraki görünüyor. Gözlerinde beni biraz tedirgin eden ve aynı zamanda kalbimi kıran korkmuş bir hayvan niteliği var.

"Ne oldu?" Kulak misafiri olmadığımızda Jensen'a soruyorum.

Hızla Chloe'ye ve sonra bana baktı. "Neler oluyor?" dedi.

"Bu Chloe. Geri döndü."

Çenesini öne çıkarıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Affedersiniz?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Çılgınca. Ama bu benim kuzenim, Chloe Webster. Onu tanımadın mı?"

Daha önce aval aval bakmış olmasına rağmen, ona fark ettirmeden bir bakış atmak istercesine başını hafifçe hareket ettiriyor. Onu tanımadı mı? Chloe sigara büyüklüğünde siyah bir elektronik sigara kalemi çıkardı ve dudaklarına götürdü.

"Üzgünüm ama bu o olamaz. Biliyorsun Chloe..." O izler Kapalı.

"Öldü," diye cevap veriyorum. "Herkesin böyle düşündüğünü biliyorum, ama o zaman neden

"O tam orada mı duruyor?"

Sanki gerçek bir soruymuş gibi omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok, ama sence de biraz tuhaf değil mi?"

"Evet, bu delilik, o yüzden lütfen bırak gideyim." Chloe'ye doğru bir adım atıyorum, tekrar tartışmadan yanından ayrılıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Seni sonra ararım."

"Peki," diyor ve müzik salonuna geri dönerken bana el sallıyor.

"Kimdi o?" Chloe onun bulunduğu yere ulaştığımda soruyor. "Jensen Ailor."

Yüzü değişmiyor. Onu ya da adını tanımıyor. "Okuldan," diye devam ediyorum. "O senin sınıfındaydı. Sanırım sen bir noktada onunla bir dakikalığına çıkmış olabilirim."

"Oh, tamam."

Tepkisi garip. Sanki bu ek bilgiye rağmen onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi. Jensen'ın artık gri saç telleri ve bazı kırıksıklıkları var ama tanınabilir durumda.

"Unut onu," diyorum çünkü şu anda Jensen kimin umurunda? Chloe geri döndü. Bir şey başımı döndürüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Yığılıp kalmadan önce oturmam gerekiyor. Sanırım şok geçiriyor olabilirim. Vücudum tüm bunları sindirmeye çalışıyor ve bu çok fazla.

Kaldırımda yakındaki bir bankı işaret ediyorum, böylece oturuyoruz ve hemen başlıyorum.

"İyi olduğuna emin misin? İyi görünüyorsun ama neden bu kadar uzun süredir yoktun? Nerelerdeydin? Ne oldu?"

Kalemi hırkasının cebine koyuyor. Sonra ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıyor ve başını öne eğiyor. Vücudu titremeye başlar. Ağlıyor, hem de çok ağlıyor.

"Hey, çok üzgünüm," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Eminim bu konuda konuşmak kolay değildir."

Öfkeyle başını sallıyor ama kahverengi kazağının koluyla gözlerini ve burnunu silmeye devam ediyor.

"En kötü kısmı da bu Frankie. Bundan çok nefret ediyorum ve sen de nefret edeceksin."

Bana kaçırılmasından ve yirmi beş yıl boyunca ortadan kaybolmasından daha kötü ne söyleyebileceğinden emin değilim, ama ağzımı kapatıyorum ve söylediğinde dinliyorum:

"Hiçbir şey hatırlamıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

FRANKIE

GERÇEKLIĞİM bu gece ikinci kez dibe vuruyor.

"Ne?" Elimi sırtından çekerek ve yakın olmasına rağmen vücudumu ona doğru kaydırarak söylüyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum da ne demek? Bu nasıl mümkün olabilir?

Chloe dirseklerini dizlerine koyuyor ve başını ellerinin arasına alıp dünyanın en kötü baş ağrısına sahipmiş gibi tutuyor. Yine hıçkırıklarla sarsılıyor, "Biliyorum, biliyorum," diyor. Bunu defalarca tekrarlıyor ve her seferinde daha da sinirleniyor.

Farklı bir yaklaşım denemeliyim. Her ne kadar cevaplar istesem ve bunları dün gibi istesem de, sanki ben zorladıkça o daha da üzülüyor gibi görünüyor. Nerede olduğu ya da kaybolduğu gece ne olduğu önemli değil ve bana istediğim tüm ayrıntıları veremese bile, travmasını daha da ilerletmeyi reddediyorum. Kendi hızında gitmesi gerekiyor.

"Sorun yok. Şşşt," diyorum, sırtını tekrar ovarak. Mekanik bir his, sanki numara yapıyormuşum gibi, ama yapmıyorum. Bu konuda berbatım. Birini teselli etmem gereken durumlarda asla bulunmam. Onlardan kaçıyorum.

Bir süre sonra Chloe kendine gelir gibi oluyor ve oturuyor, son birkaç damla gözyaşını yakalamak için her iki gözünün altından birer parmak geçiriyor ve bu sırada gözlüklerini çarpıyor. Çerçeveler aslında çok şirin, özellikle de minik burnunun üzerine oturuşları. Hafif bir kedi gözü şekli var. Sanki şık olmaya çalışıyorlar. Kalın camlar olmasaydı bence öyle olurdu.

İnsanlar Treefort'tan çıkmaya başlıyor ve ben de aniden gitme isteği duyuyorum. Boise şehir merkezinden başka bir yerde, kaldırımda olmak.

"Bir yere gidelim ve konuşalım. Kulağa hoş geliyor mu?" diye sordum. "Evet. Ben biraz açım. Buralarda bir restoran var mı?"

Hayır. Restoran yok. Şu anda insan içine çıkmak istemiyorum. Ama benim de evde gerçek yiyeceğim yok.

"Fast food ile aran iyi mi? Arabaya servis yapıp sonra da benim eve gidebiliriz."

Ona benim evimin aslında onun eski evi olduğunu söylemek istiyorum. Ama duygusal olarak pek dengeli görünmüyor. Onu suçladığımdan değil. Cehennemi yaşadığına eminim ama ağlamayı kesti ve onu tekrar üzme istemiyorum.

"Fast food harika. Seçici değilim." Chloe gülümsüyor ve sanki omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

"Harika. Kamyonetim bu tarafta," diyorum ve caddenin karşısındaki otoparka doğru yürüyoruz. Chloe de peşimden geliyor ve kazağının cebinden elektronik sigara kalemini çıkarıyor.

"Sakıncası var mı?" diye sorar. "Hiç de değil."

Başa çıkmak için ne yapması gerekiyorsa. Eminim yaşadıklarından sonra işlevsel olmak bile zordur.

Ki hatırlamıyor.

Bu gerçek beni sarsıyor ve cesaretimin kırılmasına izin vermemeye çalışıyorum. Ya Chloe'nin geri dönmesi o gece neler olduğunu öğrenebileceğim anlamına gelmiyorsa? Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şey. Chloe'yi bulmayı düşündüğümde bu iki şey hep el ele giderdi.

Ama asıl mesele onu geri kazanmak, değil mi?

İçimden bir ses, neredeyse tüm hayatım boyunca beni rahatsız eden bilinmezlikle mücadele etmeye devam edeceğimi söylüyor. Ama bu başka bir günün sorunu.

Kamyonetime ulaştık ve içeri girip dışarı çıktığımızda Chloe daha iyi görünüyordu. En azından daha önce olduğundan daha iyi, bu yüzden olasılıkları oynuyorum ve başka bir soru soruyorum.

"Yani, hiçbir şey hatırlamıyorum derken, kaybolduğunuz geceye dair hiçbir şey hatırlamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Umarım bu son kelime onu kızdırmaz ve arabayı sürerken kontrol etmek için göz ucuyla bakarım.

Ellerini yine dizlerinin arasına koymuş ve onlara bakıyor. "Bu hiçbir şey hatırlamadığım anlamına geliyor. Birkaç gün öncesine kadar Chloe Webster olduğumu bile bilmiyordum."

"Ne?" Neredeyse çığlık atacaktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Şu anda araba kullanıyor olmak istemiyorum. Chloe'nin karşısında oturmak ve tamamen ona odaklanmak istiyorum. Ama bilgi akışını da hiçbir koşulda durdurmayacağım.

İç çekiyor ve başını sallıyor. "İster inanın ister inanmayın, bir iş arkadaşım bana doksanlı yıllardaki kayıp bir kıza benzediğimi söyledi. Yıllar önce bu davaya kafayı takmış biriyle çıkmış ve kızın fotoğraflarını görmüş. Hemen o anda internette arama yapmış ve kızın bir resmini bulup bana göstermiş. Benzerlik esrarengizdi, ben de eve döndüğümde internette kendi araştırmamı yaptım."

Chloe sanki hikayenin sonu buymuş gibi duraksıyor. "Ve?" Dürtüyorum.

Gözlerini siliyor ve kahretsin, yine ağlıyor. "Özür dilerim," diyor.

"Chloe, Bu değil senin Hata. Sen var kesinlikle hiçbir şey için özür dilerim."

"Tüm bunlar olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum ve şimdi geri döndüm ama hiçbir cevabım yok. Senin için çok zor olmalı."

"Lütfen benim için endişelenmeyin. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Seni desteklemek ve bana söyleyebileceğin her şeyi dinlemek istiyorum."

Onu zorlayamam. Yapmayacağım tek şey bu.

"İnternette resimleri gördüğümde ben olduğumu hemen anladım," diyor. "Gözlerimi tanıdım. Onlarca yıl aynada onlara baktım, nereden geldiğimi ve on sekiz yaşıma gelmeden önce hayatımın nasıl olduğunu bilmek için can attım çünkü çocukluğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. İşte 1999 yılının Ağustos ayında, on sekizinci yaş gününe iki ay kala yeryüzünden kaybolan bu kız. Ve işte ben, ona tıpatıp benzeyen biriydim."

İlk anısı 1999 kışında bir sokak çöplüğünün yanında uyanmasıdır."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

FRANKIE

NE OLUYOR LAN? Ne oluyor lan?

Chloe bunca zamandır tamamen farklı bir insan olarak ve kimliğinden habersiz mi yaşıyordu? Yani bunca yıldır hissettiğim şey gerçektir, o yaşıyordu. Sadece kim olduğunu bilmiyordu.

Bir sürü sorum var. Çöp kutusu Boise'de miydi? Ağustos ile 1999 kışı arasındaki aylarda ne oldu? Chloe'ye yemek sözü verdiğimi hatırladığımda neredeyse evime varmıştık. Evimin yanındaki Jack in the Box'a girip ne istediğini sordum. Siparişimizi verdim ve telefonum çaldı.

Chloe ile nasıl gidiyor?

Jensen'dan.

Onu daha sonra arayacağımı ve sabırlı olması gerektiğini söyledim. Telefonu bıraktım ve şimdiye kadar verdiğim en hızlı hızlı yemek siparişini almak için pencereye yanaşım. Tanrı seni korusun, Jack in the Box.

Sonra da evime olan tek blokluk mesafeyi yakmayı ve kenara çekilmemeyi umarak gaza basıyorum.

Chloe'yle konuşmaya geri dönmek istiyorum ama iki buçuk saniye sonra eve gittiğimizde bir kesinti daha olacak. Onun evi.

Arabamı garaj yoluna çekene kadar ona bu kısmı henüz anlatmadığımı fark ettim. "Burayı tanıyor musun?" Arabayı çevirip

Ateşleme kapalı.

Başını sallıyor ve fast food poşetinin üst kısmını daha sıkı sıkıyor. "Özür dilerim, hiçbir şey hatırlamıyorum." Tekrar ağlamaya başlar.

Ona bunu tekrarlattığım için kendime kızıyorum ve özür diliyorum.

"Burası eskiden senin evindi. İçinde büyüdüğün ev." Bunu söylemek beni ağlatıyor. Bunların olduğuna hâlâ inanamıyorum. Hepsine. Chloe'nin dönüşüne. Hiçbir anısı olmadığına.

Chloe gözlerini kısıyor. "Neden burada yaşıyorsun?" "Burayı satın aldım."

Annesi Bertie Teyze'yi biliyor mu? Kim olduğunu, öldüğünü. Şu anda bütün bunlara girmek istemiyorum. Chloe'nin hikayesini dinlemeyi tercih ederim, bu yüzden o ısrar etmedikçe bu konuyu kapatmaya karar verdim.

Chloe bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi eve bakıyor, ama sanki söylememeye karar vermiş gibi görünüyor ve kamyonetten kayarak iniyor. Bunu yaparken boyu nedeniyle bir çocuk gibi görüldüğünü fark ettim. Aradan ne kadar zaman geçtiğini düşünmek bir kez daha içimi burkuyor. Hayatının ne kadarını kaçırdığımı ve zihnimde hala genç haline benzeyebilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu. Sanki onu zamanda donmuş bir şekilde, eskiden olduğu gibi görüyorum. Saçlarındaki aklara rağmen, aradan geçen yıllara rağmen. Onu hala Chloe'm olarak görüyorum.

İçeri girip mutfak masasında yemeklerimizi yedikten sonra, "Lütfen devam edin. Yani, bir sokakta mı uyandın? Burada, Boise'de mi?"

"Hayır, Montana. Aslında Helena. Bunca yıldır orada yaşıyorum."

Montana'da. Burada kaybolmuşken oraya nasıl gitti? Onaylarcasına başımı sallıyorum ve ağzıma birkaç patates atıyorum, onu konuşmaya devam etmeye teşvik etmek için normal davranmaya çalışıyorum.

"Her neyse, kendime geldiğimde o kadar güçlü bir acı hissettim ki ayakta zor duruyordum. Göğüslerim, karnım, her yerim. Bir kadın çöp atmak için bir restoranın arka kapısından çıktı ve beni gördü. Kalkmama yardım etmek için yaklaştığında ağzı açık kaldı. Pantolonum kan içindeydi."

Nefesim kesildi.

"Biliyorum," diyor Chloe, çenesi yine ağlayacakmış gibi titriyor. "Daha da kötüleşiyor. Duymak istediğine emin misin?"

"Kesinlikle," diyorum ve yemeğimi itiyorum. Aslında o kadar da aç değilim ve endişe midemi öyle bir düğümlemiş ki hamburger yemek şu an için kötü bir fikir.

"Bu kadın beni hastaneye götürdü ve doktor beni muayene ettikten sonra sadece birkaç gün önce doğum yaptığımı öğrendim."

Şok oldum. Ona inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamadım. *Hamile miydi?*

"Chloe, ne diyorsun sen?"

"Hamileydim, doğum yaptım ve çocuğumu kaybettim ve tüm bunları bir çırpıda öğrendim."

"Bekle. Skinny Dipper'a gittiğiniz gece hamile olduğunu biliyor muydun? Babası kim?" Ağzımdan kaçırdım.

Chloe'nin gözleri doluyor ve ağlamaya başlayıp kazağıyla yüzünü tekrar siliyor. Mutfak tezgahından bir kutu mendil almak için ayağa kalkıyorum.

Yavaş ol, kendime hatırlatıyorum. *Bırak kendi hızında anlatsın.*

"Çok özür dilerim," diyorum, kutuyu yanına koyuyorum ve yerime oturmadan önce omzuna dokunuyorum.

"Bu soruların cevaplarını bilmiyorum. Bunların hepsi beynimde 'Jane'den önce' başlığı altında dosyalanmış durumda."

Jane kim?

Chloe yüzümdeki soruyu okumuş olmalı ki, "Birkaç gün önce Chloe olduğumu öğrenene kadar adım Jane'di. Bilirsiniz, Jane Doe gibi. Bunu hastane yaptı ve ben de bir şekilde sakladım, ama Doe kısmını değil. Bu garip olurdu."

"Yani 'Jane'den önce', Skinny Dipper'daki geceden önce hayatında olan her şey mi?"

"Hayır, 1999'da sokakta uyandığım o kıştan önce," diye düzeltiyor hamburgerinden bir ısırık alırken.

"Doğru," diyorum. "Beni hatırladın mı?"

Chloe çiğnemeyi bitiriyor ve yutkunuyor. Bir peçeteye uzanıp gözlerinin altını siliyor.

Kahretsin. Yine yaptım. Eğer bu bir spor olsaydı, Chloe'yi ağlatarak Olimpiyat altın madalyası kazanırdım. Ondan rahatsız olduğumdan değil.

Duygularım, travmasını tetikleyen her şeyi yanlış anladığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama tabii ki öyle, çünkü tüm sorularım bu konularda.

"Hayır," diye fısıldıyor, yere bakarak. "Etkinliğin web sitesini buldum ve kim olduğunuzu oradan öğrendim. Her yıl düzenlediğiniz yardım kampanyasıyla anımı canlı tutmanız çok anlamlı."

Demek beni nerede bulacağını böyle biliyormuş. Beni hatırlamadığı için yine gözlerim dolacak gibi oluyor ama boğazımı temizleyip soruyorum. "Yani bir bebeğiniz olduğu haberiyle uyandınız ve hiçbir şey hatırlamıyordunuz..."

"Evet. Ve hastanede bana ait olabilecek bir bebek kaydı yoktu. Birinin hastaneye getirdiği ya da belki de bıraktığı bir günlük bir bebek olması gerekirdi. Bana antibiyotik verdiler ve polis beni sorguladı. Yaşını bilmeyen ve yeni doğmuş bebeği kayıp olan bir kızdım, bu yüzden hastane bunu bildirmek zorundaydı. Ancak geçmişimi bir araya getirme konusunda yardımcı olamadım elbette ve sonuç olarak polisin yapabileceği pek bir şey yoktu. Bebeğimi aramaya devam edeceklerini söylediler ama bundan bir şey çıkmadı. Doktorlar fiziksel muayenemden elde ettikleri bilgileri kullanarak büyük olasılıkla genç bir yetişkin olduğumu belirlediler. Tabii ki şimdi ancak on sekiz yaşında olduğumu biliyorum ama o zamanlar yirmili yaşlarımda başında olabileceğimi düşünüyorlardı. Nazik bir hemşire bana ayaklarımda durmamı sağlayacak kaynakları olan bir kadın sığınma evi hakkında bilgi verdi ve oradaki gönüllüler bebeğimi aramama yardımcı oldu. Diğer hastaneleri aradım - Montana'nın her yerinde, Idaho'da ve hatta Washington'da - ama bir sonuç alamadım. Bebeğimi bulamadım ve 'Jane'den önceki' yıllarda kim olduğumu anlayamadım. Ama sonsuza kadar barınakta da kalamazdım, bu yüzden yerel bir markette çalışmaya başladım ve yıllar sonra yavaş yavaş bir hayat ve bir kimlik inşa ettim. Bilinmeyen geçmişim kendi geçmişimin bir versiyonu haline geldi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Öyle olmadığını söylemek istiyorum. Çocukluğunuzu ya da hamile olduğunuzu ve bir çocuk doğurduğunuzu hatırlamamak kimsenin alışabileceği bir şey gibi görünmüyor.

Buna yanıt vermediğimde ya da başımı bile sallamadığımda, "Hayatınız travmayla dolu olduğunda, yüzeye çıkıp hava almanın yollarını bulmanız gerekir. Korkunun, üzüntünün ve acıların o derin karanlık sularında yaşayamazsınız.

Her günün her anından utan yoksa boğulursun. Bir hayat kurmak ve toplayabildiğim kadar normallikle ilerlemek zorundaydım. Bilirsiniz, kendi akıl sağlığım için mutluluk cepleri aramak."

Başımı salladım. Çok mantıklı.

"Yani, çocuğunuz hâlâ dışarıda olabilir mi?" diye sordum.

"Benimki gibi durumlarla çalışan herkes bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu ve bebeğin muhtemelen hayatta kalamadığını söylüyor. Yaklaşık on yıl önce, sonunda pes ettim ve Helena'da sevdiğim bir parkta bir yer buldum. Bunun çocuğum için bir anıt olduğuna karar verdim. Her gün bundan sonra da ilerlemek için bir seçim yapıyorum."

Gözyaşları Chloe'nin yüzünü çiziyor ve mendile uzanıyor.

Çok fazla travma. Hâlâ aklımda bir sürü soru var ama Chloe'nin gözleri şiş ve kırmızı çerçeveli. Sadece uzun bir güne bağlayabileceğim bir yorgunluk hissediyorum - bu gecenin faydası şimdiden on yıl önceymiş gibi geliyor - tüm bunlarla birlikte. Muhtemelen geceyi bitirmeliyim ama henüz hazır değilim, o yüzden oyalanıyorum.

Telefonum yine bir mesajla çalışıyor. Eminim Jensen neden hâlâ cevap vermediğimi merak ediyordur. Neden bu kadar sabırsız davranıyor? Telefonuma bakmıyorum.

"Chloe, lütfen benimle evde kal," diyorum. "Eminim bitkin düşmüşsündür. İçinde yatak olan boş bir odam var. Aslında senin eski odan."

"Emin misiniz? Rahatsız etmek istemem."

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. "Geri dönmen benim hayallerimin gerçekleşmesi demek. Bu bir saldırıdan çok uzak."

Chloe okyanuslar dolusu korkunç deneyim yaşadı ve hiçbirinde yanında olamadığım için nefret ediyorum. Ama şimdi buradayım. Ve kim bilir? Belki Boise'e geri dönmek onun 'Jane'den önceki' hafızasından bir şeyleri yerinden oynatır. Belki bazı cevaplar alırım.

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

CHLOE

BİR SEKS KAÇAKÇILIĞI OPERASYONU.

Düşüncenin aklıma yerleşmesine izin veriyorum ve bu konuda çıldırmamaya çalışıyorum, ama kaçma kararlılığımdan sonra panik tekrar içeri girdi. Bu odadan kilitli kapıdan başka çıkış yolu yok. Bill'in istediği gibi girip çıkmasına izin veren kapı. Diğer tarafında daha fazla kapana kısılmış kız var. Onları incitmek isteyen daha fazla adam. Ve onun ötesinde ne olduğu ya da bu hapishanenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yumuşak bir çığlık attım. Bu umutsuz bir durum.

Ama sonra, hayır. Bir yolu olmalı. Her zaman vardır.

Neymiş o?

Gözetleme deliğinden bir şey fark edip edemeyeceğimi görmek için tekrar pencereye doğru ilerliyorum. Çam ağaçlarından başka bir şey.

Tek gördüğüm orman olunca hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Idaho'da bir yerdeysem, burası kesinlikle Boise değil. Benim şehrimde bu kadar yoğun çam ağaçları yok. Boise'in kuzeyinde olabilir mi? Belki Skinny Dipper'a yakın bir yerde.

Bunu bir an düşündüm ama sonra bu kadar az bilgiyle yerimi bulmamın mümkün olmadığını fark ettim. Bulabilsem bile, hala kaçmam gerektiği sorunu var.

Neden Bill beni değil de Amy ve Kristi'yi öldürdü? Bill'in yaptığını varsayıyorum ve bu oldukça güvenli bir bahis.

Neden bana zarar vermedi? En azından cinsel anlamda. Kırık bileğim yüzünden mi? Belki de iyileşmesini bekliyordur.

Kesin olan bir şey var: Kimliğini gizlemeye çalışıyor çünkü maskesini hiç çıkarmıyor.

Beni öldürmeyi planlamadığı için, gitmeme izin verdiğinde onu ele vereceğimden endişelenmiş olabilir. Ama adımı, en sevdiğim pizza çeşidini biliyordu ve bu da Bill'in hayatımdan biri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Sesini tanıyamadım ve elimdeki tek şey bu.

Ayak sesleri yaklaşır ve kapı açılır.

Soğuk, beton duvara yaslanarak kendimi küçültüyorum. Tabii ki Bill'di. Eğilip önüme bir tabak bir şey koyuyor - bakkalın dondurucu bölümündeki mini turtalara benziyor - plastik bir çatal ve bir şişe su daha. Sonra tek kelime etmeden oturdu. Tam karşımda oturuyor ve maskeli olduğu için yüz ifadesini göremiyorum. Neden kalıyor? Bana şiddet uygulayacağı hissine kapılmıyorum. Daha çok takılmak istiyor gibi.

Korkumu bir kenara bırakıp devam etmeye karar verdim.

"Böyle güzel yemekler için teşekkür ederim," diyorum, gülümsemeye zorluyorum ve çatalı alıp yemeye başlıyorum.

Hareket etmiyor. Konuşmuyor. Yüzünü bana çeviriyor.

Arkadaşça davranmak için aptalca bir ilk deneme. Daha iyisini yapmalıyım.

"İkimiz de burada sıkışıp kalmış gibi göründüğümüz için birbirimizi biraz tanımanın iyi olabileceğini düşünüyordum." Küçük bir kahkaha attım.

Başını yana eğiyor ama konuşmuyor.

Kahretsin, işe yaramıyor. Konuşma çabalarım başarısız oluyor ama yine de bu doğru yaklaşım gibi geliyor. Benim için planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama kızıl saçlı gibi hücrede değilim ve ağzımda koli bandı yok. Kızlardan biri gibi yumruklanmıyorum. Aslında, dışarıda olup bitenlere kıyasla, şu ana kadar oldukça iyiydim.

Yine, nedenini merak ediyorum.

"Bana diğer kızların yaptığını mı yaptıracaksın?" Dik dik bakıyor.

Bu işe yaramıyor. Bir şekilde onu kazanmalıyım.

Peki sonra ne olacak? Kendime soruyorum. Bill'i kazansam bile burada sıkışıp kalacağım. Gerçekten gitmeme izin vereceğine inanıyor muyum? Amy ve Kristi'yi öldürdükten sonra? Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ama arkadaşlarımla ilgili düşüncelerimi bastırıyorum.

"Kapa çeneni ve yemeğini ye," diye homurdanıyor ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken. Gidecek, ki normalde bunu isterdim. Ama henüz ona ulaşamadım. O gidemez.

"Yemekler için teşekkür ederim," diye geveledim. "Ve temiz terler için. Benim için yaptıklarınızı takdir ediyorum."

İçten içe utanıyorum. Ona iyi davranıyormuş gibi yapmak çok zor.

"Dışarıda olanlar hakkında endişelenmene gerek yok" derken yüzüme bakmıyor. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Sonra da gitti.

Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken hissiz bir sessizlik içinde kıpırdamadan oturuyorum. Arkadaşlarımı öldüren ve beni tutsak eden adamın beni herhangi bir şeyden koruyacak olmasını kabullenmek imkânsız.

Zamanla en sevdiğim şarkının sözleri zihnime üşüşüyor. Yanaklarımdan sıcak yaşlar süzülüyor. "These Are Days "in sözleri çok umutlu. Mucizeler, kahkahalar ve sıcak günlerle ilgili ama şarkıyı sevmemin nedeni aynı zamanda hüznü hissettirmesi. Neredeyse unutulmaz.

Bu korkutucu durumun tam ortasındaiken, içindeki mutluluktan yararlanmam gerekiyor.

Şarkı söylemeye başladığımda sesim kurbağamsı ve sessiz, ama çok geçmeden beton duvarlarda yankılanıyor ve bana cesaret veriyor.

Buradan çıkacağım ya da denerken öleceğim.

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

FRANKIE

Sonunda diyorum. Chloe ve ben ikimiz de zombiyiz ve hâlâ boş odadaki yatağa yeni çarşaf lar sermem gerekiyor. O banyoya gidiyor ve ben de Jensen'ı aramak için odama gidiyorum.

Jensen'ın paniğine öncelik vermek bana göre değil ama daha önce ona o kadar az bilgi verdim ki hızlı bir güncelleme iyi olurdu. Belki onun için de şokun etkisi geçmeye başlamıştır ve Chloe için endişeleniyordur.

Jensen ilk zilden sonra telefonu açar.

"Selam Frank. Her şey yolunda mı?"

"Evet. O kadar çok şey var ki başımı ağrı tıyor ama ona kavuştuğum için delicesine minnettarım. Çok çılgınca."

"Muhtemelen ağlamaktan başın ağrı yordur."

"Tamam, doğru," diye kabul ediyorum ve Chloe kadar ağlamamış olsam da usulca gülüyorum.

"O nasıl? Neredeydi? İfade vermek için polise gitti mi? Babana mesaj attın mı?"

Babama. Jensen haklı, ona söylemeliyim.

"Kırılgan görünüyor ama fiziksel olarak iyi. Gerisi uzun hikâye." Sonra fısıldıyorum, "Çabuk üzölüyor ve acele ettirmeden hikayeyi anlatmasına izin vermeye çalışıyorum, ama benim de hala çok fazla sorum var. Seni yarın ararım."

"Tamam. Kendine iyi bak."

Nedense bu bana ters geliyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum, seni koruma dürtüsü gibi bir şey hissediyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama incinmeni istemiyorum."

Zihnim buna bir yanıt ararken birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Garip mi davranıyor yoksa durum göz önüne alındığında bu söylenecek normal bir şey mi anlayamıyorum.

"Kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyorsun."

Bu bir varsayım ve varsayım yapan insanlar hakkında ne derler bilirim ama beni idare etmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Belki hassas davranıyorum ama iyi olduğum tek şey kendimi kollamak. Ayrıca, Jensen sadece bir arkadaş. Benim için herhangi bir sorumluluğu yok.

Boğazını temizliyor. "Hayır. Söylediğim bu değil."

"Tamam, o zaman bana ne demek istediğini söyle."

"Peki," diyor ve konuşurken ellerinin bir şey anlatırken her zaman yaptığı gibi yayıldığını hayal ediyorum. "Durup dururken geri dönmesi çok garip."

"Bir de bana sor." Yorumunun arkasında başka bir şey olmadığı ve sadece aşırı tepki verdiğim için rahatladım.

"Sadece dikkatli

ol." "Neye karşı?

Chloe'ye mi?"

Jensen iç çeker. "Bak, Frank. Sadece sana değer veriyorum,

hepsi bu." "Söz veriyorum, iyiyim. Tek istediğim buydu."

Hayal ettiğimden farklı olsa bile. Chloe dönerse, kaldığımız yerden devam ederiz sanmıştım. Bunun yerine, bunun bir arkadaşlığın devamı olmadığını kabul etmem gerekiyor. Bu bir başlangıç. En azından Chloe için. Bizimle ilgili hiçbir anısı yok, yani bu yeni bir şeyin inşası, bir eklenti değil.

Jensen alay ediyor. "Güven bana, farkındayım."

"Seni yarın ararım," diye tekrarlıyorum çünkü tuvaletin sifonunu ve Chloe'nin banyo kapısının kilidiyle uğraştığını duyabiliyorum. Sık sık sıkışıyor. Kolu daha sert bir şekilde sallıyor ve sonra açılıyor.

Jensen ile telefonu kapatıyorum ve üçüncü yatak odasındaki ambalajı açılmış kutudan yeni çarşaf alıyorum. En azından son taşınmada her şeyi etiketlemiştim. Geçmiş Ben'e teşekkür ediyor ve görevimle meşgul oluyorum. Chloe eski odasının kapısında kollarını kavuşturmuş duruyor.

Bunu yaparken sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi kambur durur.

"Yani Montana'da bir markette mi çalıştın?" diye sordum. Daha fazla soru soramayacak kadar yorgun olduğunu tahmin ediyorum ama bu garip sessizliği yumuşatmak zorundayım. Orada durmuş, yatağı yapmamı izliyor.

"Evet. Torbacı olarak başladım. Ama sonra yükseldim ve şimdi fırını yönetiyorum. Ya da buraya gelmeden önce öyleydim."

Karanlık bir düşünce zihnimin ön tarafına pençelerini geçirdiğinde bir yastığı kılıfına sokuyordum.

Ya temelli dönmediyse? Montana'da bir hayatı vardı. Oraya geri dönecek mi?

Yastığı yatağın üzerine atıyorum, bir dergideki ev dekorasyonu sayfasına falan yakışmıyor ama yatak derli toplu ve rahat görünüyor. Yorumuyla ilgili onu sıkıştırmak istiyorum. Kalmayı planladığından emin olmak istiyorum ama akşamın bu geç saatinde bu konuyu açmak doğru gelmiyor.

Chloe, "Muhtemelen Boise civarındaki bir markete girmeye çalışacağım," diyor ve vücudumun rahatladığını hissediyorum.

"Yani kalmayı mı planlıyorsun?"

"Sanırım öyle. Buraya dönmenin hafızamı canlandırıp canlandırmadığını görmek istiyorum." Ve bir kez daha Chloe aklımı okumuş gibi hissediyorum. Ya da en azından aynı fikirde olduğumuzu. Tanrım, onu ne kadar özlemişim.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Benim evim senin evin. Ya da daha doğrusu senin evin senin evin." Kendi aptal şakama gülüyorum.

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

FRANKIE

Haftalardır ilk kez huzurlu bir uyku çekiyorum ve uyandığımda saatin sabahın dokuzunu geçtiğini görünce şok oluyorum. Hiç bu kadar geç uyumamıştım.

Jensen'dan bir mesaj beni selamlıyor.

Dün gece söylediklerim için özür dilerim. Chloe'yi geri aldığı için heyecanlı olduğunu biliyorum. Uyandığında beni ara.

İçimde bir şey belirliyor. Bu küçük *Hayır* hissi. Onu şu anda aramak istemiyorum ve bu beni hemen suçlu hissettiriyor. Ama Chloe benim önceliğim ve günümü onunla geçirmek istiyorum, bu yüzden onu daha sonra arayacağım.

Üzerime bir bornoz geçirip koridora çıkıyorum ve banyoya yöneliyorum. Chloe'nin kapısı kapalı, yani hâlâ uyuyor olmalı.

Biraz kahve yapıyorum, bulaşıkları yıkıyorum ve haftalardır okuduğum bir kitabı elime alıyorum. Herkesin bahsettiği fantastik bir aşk romanı ama bir türlü içine giremiyorum, bu yüzden birkaç bölümden fazla dayanamıyorum. Duşa girmeye karar veriyorum, belki ben çıkana kadar Chloe kalkmış olur.

Ama öyle değil.

Yatak odama giderken yanından geçtiğimde kapısı hâlâ kapalıydı. Kot pantolon ve pembe bir tişört giyiyorum ve saat neredeyse on bir. Chloe'nin telefon numarası henüz bende yok, yoksa ona mesaj atardım.

Bu kabalık olur mu?

Kapıyı çalmak için mi?

Kapının önünde dururken, evet, kapıyı çalmanın biraz kabalık olacağına karar verdim. Özellikle de geç saatlere kadar ayakta kaldığımız ve nihayet eve döndüğümüzde yorgun olduğu için. Sabırlı olmalıyım.

Beklerken üretken bir şeyler yapabilirim. Belki ReHome'a uğrayabilirim, kullanılmış demirbaş ve beyaz eşya satan yerel bir mağaza. Sık sık eski ve antika eşyalar da satıyorlar. Dükkan sahibi pembe bir lavabo aradığımı biliyor ama bir süredir ondan haber alamadım, bu yüzden ona ne aradığımı hatırlatacağım. Unutkan olabiliyor.

Islak saçlarımı tepeden toplayıp anahtarlarımı alıyorum.

ReHome'da pembe lavabo olmadığı için hızlıca girip çıkıyoruz, bu yüzden ev sahibine bir tane bulursa beni aramasını hatırlattıktan sonra Sundown'ı kontrol etmek için babamın yanına gidiyorum.

Bu noktada, bir saat kadar oldu ve yapmak istediğim tek şey eve koşmak ve Chloe'yi tekrar görmek.

Oraya gittiğimde mutfakta ya da oturma odasında değildi, bu yüzden yatak odasında olup olmadığına bakmak için koridordan aşağı iniyorum - şimdiye kadar uyanmış olmalı.

Ama kapısı hâlâ kapalı. Öğleden sonra olduğu için kapıyı çalmanın güvenli olacağına karar verdim.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çalıp bekliyorum, ama karşı taraftan hâlâ bir cevap ya da hareket gelmeyince, yavaşça tokmağı çevirip kapıyı iterek açıyorum.

Yatağı hazır ama o orada değil.

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

CHLOE

101 Dalmaçyalı çarşafının bir ucunu sanki elde yıkıyormuşum gibi sıkarak büküyorum. Yine gece oldu ve tüm bu gergin enerji içimde kabarmaya devam ediyor, etrafta koşuşturmak, bir şeyler yapmak istiyorum. Ama bacağım bunun için çok kötü ağrıyor.

Çarşafın nemli ellerim yüzünden ıslandığını fark ettiğimde, avuçlarımı birbirine sürterek bırakıyorum. Ne kadar sert sıktığım için neredeyse kaşınıyorlardı.

Düşün. Düşün.

Buradan çıkmak için bir plan yapmalıyım ama ne zaman aklıma koysam içinde bulunduğum durumdan bunalıyorum. Bir infaz odasında, bir hapishanede kapana kısıldım. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok- ve hapishaneden çıkabilsem bile, sonra ne olacak? Zar zor yürüyebiliyorum. Yürüyebilsem bile, bir ormandaysam nasıl yardım bulabilirim?

Kendimi aşıyorum. İlk önce bu odadan kaçmalıyım.

Tabii ki, odayı incelediğimde herhangi bir çıkış yolu göremiyorum, ki bunu da yaptım. Ya Bill'i alt etmem gerekecek - benden çok daha büyük olduğu ve yaralı bacağımla bu imkânsız. Ya da bir şekilde çıkmama izin vermesini sağlamalıyım.

Bu fikrin kaynamasına izin verdim.

Bill, hapishane hücrem dışında olup bitenler hakkında endişelenmeme gerek olmadığını söyledi ama bu benim endişelerimi gidermiyor. I

Arkadaşlarımı öldüren birine güvenemem. Öyle olsa bile, elimdeki tek şey bu ve hızlı çalışmalıyım. Bill bebeği öğrenmeden önce. Beni koruma konusundaki fikrini değiştirmeden önce. Bu cehennem çukurunda olabilecek her şeyden önce. Beni burada ne kadar tutmayı planlıyor? Hamile olduğumu öğrenince ne yapacak? İçgüdülerim bebeği sır olarak saklamak yönünde, ama ya ona söylemek daha sempatik olmasını sağlarsa?

Hayır. Ona söyleme.

Neden bilmiyorum ama bu bir ölüm cezası gibi geliyor.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Beni neden burada tuttuğunu bile anlayamazken ne yapacağımı bilmek imkânsız. Birbirimizi tanıyor olmalıyız ama bu konuda detay vermeyecek. Zaten denedim ve yüzünü gizleyen ve sesini boğan o aptal maskeyle onu nasıl tanıyabilirim ki?

Aklıma bir düşünce gelip duruyor ama çok aptalca geliyor. Bir çocuğun düşünebileceği bir şey gibi ve ben çocuk değilim. Artık değilim. Yine de bu düşünce aklımdan çıkmıyor: Ya beni kendisi için istiyorsa?

En kötü senaryo: Benimle akla hayale gelmeyecek şeyler yapmak.

En iyi senaryo, tabii buna öyle denebilirse: Belki de bana aşık olduğunu düşünüyordur.

Aptalca. Aptalca. Bunu düşünmek bile içimi ürpertiyor.

Ama her halükarda, bu düşünülmesi gereken bir şey ve kesin olan bir şey var: Bill çarpık beyninde beni koruduğunu düşünüyor. Ve insanlar bunu sadece önemsedikleri zaman yaparlar.

Ya da bundan bir şey elde ettiklerinde.

Bill kötü bir adam, bu yüzden en kötüsünü varsayarsam, beni burada tutarak bir şey elde edeceğini düşünüyor demektir. Ama ne? Ve ne kadar süre için? Mutlaka aklında bir son nokta vardır.

İçimde küçük bir umut kıvılcımı hissediyorum. Burada olmamın bir nedeni olmalı ve benimle bir şeyler yapmasının zamanı gelecek. Burası uzun süreli ikamet için uygun değil, belki de beni başka bir yere taşıyacak. İşte o zaman kaçmaya çalışacağım.

Bill'in beni kontrol etmek için geri dönmesi çok uzun zaman alacakmış gibi geliyor, ama bunu bilmemin hiçbir yolu yok. Sadece gece mi gündüz mü olduğunu anlayabiliyorum. Dışarıya bakmak için bir yolum olduğunu bilmesin diye kontrplaktan gözetleme deliğini yerine geri itiyorum. Karanlık olduğunda uyumaya çalışıyorum ama bazen, şu anda olduğu gibi, yine de uyanık bir şekilde yatağa uzanıyorum.

Geldiğine dair ilk işaret her zaman dış kapının sesidir - ana hapishane kapısını hayal ediyorum - çınlayarak kapanır. Sonra koridorda ağır ayak sesleri, genellikle tek bir kızın ağlaması, ama bu sefer birkaç farklı ses duyuyorum. Dışarıda birden fazla kız olmalı.

Bill doğrudan odama gelmiyor ve işte o zaman onun diğer kızları kafesteki hayvanlarıymış gibi beslediğini ya da kontrol ettiğini hayal ediyorum. Bu düşünceyi uzaklaştırmak için başımı sallıyorum çünkü çok şeytani ve planıma odaklanmam gerekiyor. Zaten kalp atışlarımın hızlanması, ağzımın kuruması ve ellerimin titremesiyle uğraşıyorum.

Bu sefer iki çift ağır ayak sesi. Bill'in yanındaki adamı hayal ediyorum.

Kapıma yaklaştıklarında, bir konuşmanın sonunu seçebiliyorum.

"... kurtulmam gereken bazı kızları tuttuğum yer," diyor Bill. "Ellerini kirletmeni istemiyorum. O yüzleri görmediğin sürece güvende olduğunu düşünüyorum. Makul inkar edilebilirlik."

Diğer adam homurdanarak onaylıyor ama konuşmuyor.

Sanki kapımın hemen dışındalarmış gibi geliyor.

Bill de kızlardan kurtulmaktan bahsediyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve nabzım şakaklarımda zonkluyor. Sadece kızları kaçırmakla kalmıyor. Onları öldürüyor da.

Bill devam ediyor. "İşte, senin için yeni bir kız var..."

Adam yine cevap olarak bir şey söylemiyor ama sanki bir hapishane hücresi açılıyormuş gibi sesler geliyor ve sonra kapımın önünden geçip bir koridorda ilerliyorlar.

Ayrıca bir kızın inlediğini ve ağladığını duyabiliyorum ama ağzı bantlanmış olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor.

Diğer adamın bir müşteri olduğunu varsayıyorum ama Bill onunla sanki patronuymuş gibi konuşuyor. Düşündükçe kusacak gibi oluyorum ama geri dönen ayak sesleri dikkatimi dağıtıyor. Bu sefer tek bir ayak sesi ve kapım çatırdayarak açılıyor, odanın her tarafına bir fener ışığı yayılıyor. Gözlerimi siper ediyorum.

Bill yaklaşırken botları beton zemine çarpıyor ve nabzım damarlarımdan fırlayacakmış gibi atıyor.

Nefes al. Düşün. Odaklan.

Önüme küçük bir kâğıt torba koyuyor. İçinde üç parça kızarmış tavuk var -iki bacak ve bir göğüs- ve midemin açlıktan nasıl çalkalandığına şaşıyorum. Daha önce fark etmemiştim bile.

Bill yere içi bir şey dolu bir kese kâğıdı daha koyuyor ve karşıma, yaklaşık bir metre uzağıma oturuyor. Dizlerini yukarı çekiyor ve kollarını dizlerine dayıyor. "Afiyet olsun. Muhtemelen bir süre için son sıcak yemeğiniz."

Tavuktan bir ısırık almadan önce duruyorum. Ağzımda henüz bir şey olmamasına rağmen boğulacakmışım gibi hissediyorum. Ne demek istiyor?

"Halletmem gereken bazı işler var. Burada yiyecek ve su var." Çantayı dürtüyor. "Ben dönene kadar yeterli olur."

Ye. Kendime *normal davranmam* gerektiğini hatırlatıyorum. Ama bu beni biraz şaşırtıyor ve hemen toparlanmam gerekiyor. Sadece yemeği yemem için gereken süre kadar kalıyor.

"Tamam," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Geçen sefer de böyle demiştim ve onu biraz daha açık hale getirmek için işe yaramış gibi görünüyordu.

Ancak bu sefer cevap vermiyor, sadece abartılı gülümsemesiyle o iğrenç maskenin arkasından beni izliyor.

Yutkunuyorum ve "Maske biraz ürkütücü." diyorum. "Çıkarmıyorum."

Ondan bunu istemedim. Bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum çünkü bu, eninde sonunda beni bırakmayı planlaması ihtimalini ortadan kaldırılabir.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Ve sonra zihnim boşalıyor. Soracağım her şey -Nerede yaşıyorsun? Adın ne? Nerede çalışıyorsun?

aptalca görünüyor. Ve ağız sıkı olduğu için bana bir şey söylemesi de pek olası değil.

"Benim hakkımda bilmen gereken tek şey, seninle kesin ölüm arasında duran şeyin ben olduğum" diyor.

Bunun beni korkutması gerekirdi ama bunun yerine içimde küçük bir öfke ateşi yanıyor. Çok dramatik, her zaman kaçma gücümü ve kararlılığımı zedeleyen belli belirsiz tehditkâr şeyler söylüyor.

"Beni sürekli korkutmaya çalışmana gerek yok. Zaten yeterince korkuyorum," diyorum. Ses tonum sert ama sert değil. Öfkesini tetiklemek istemiyorum ama madem bana zarar vermeyeceğini söyledi, ben de ona karşı biraz dik durabilirim. Asıl planımın dışına çıktım ama artık çok geç. Olan oldu.

Bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Bana adını, nereli olduğunu ya da seni tanımaya yönelik normal şeyleri söyleyemediğini anlıyorum ama eminim konuşabileceğimiz bir şeyler vardır. Bunu... yapmadığın zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Genç kızların peşine düşüp onları hapisane hücrelerinde tutmadığınız zaman demek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Köpeğimle takılıyorum."

Ne? Bana bir şey vermesine ve bunun normal bir şey olmasına çok şaşırdım. Heyecanımı gizlemeye çalışarak tavuktan bir ısırık daha alıyorum. Bununla tamamen çalışabilirim.

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

FRANKIE

Yaklaşık bir saattir evdeydim ve Chloe'nin nerede olabileceği konusunda stres yapıyordum. Henüz telefon numaralarımızı değiştirmemiştik ve ön kapı açılıp bir ses duyulduğunda kendimi tam bir panik içinde bulmuştum. "Hey, Frank!"

Bu o. Vücudum bir kamyon dolusu endişe salgılıyor ve o oturma odasına girene kadar gözyaşlarım akmaya başlıyor. Görmemesini umarak onları fırçalıyorum ama hayır. Gördü.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Chloe sırt çantasını ve siyah valizini yere bırakıp kollarını açarak bana doğru geliyor.

"Evet, ben iyiyim. Evde olmana sevindim." "Ne oldu?"

Sen gittin.

Yüksek sesle söylemiyorum. Chloe bir yetişkin. İsteddiği gibi gelip gidebilir. Sadece o yatak odasının kapısını açıp içeride olacağını düşündüğümde boş olduğunu görmek beni önce annesini sonra da en iyi arkadaşını kaybeden bir genç kız olmaya geri götürdü.

"Yok bir şey... Jensen'la biraz tartıştık," diye yalan söylüyorum. Kelimeler ağızımdan o kadar kolay dökülüyor ki. Yemin ederim, kırılganlık konusunda yeteneksizim.

"Çok özür dilerim!" Chloe diyor ki. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sorun değil." Kucaklaşmadan uzaklaşıp kendimi toparlamayı başarıyorum ve yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi elimin tersiyle burnumu siliyorum.

"Siz ciddi misiniz?" Chloe soruyor.

Şimdi farklı bir solucan kutusu açtım. İçine dalmakla hiç ilgilenmediğim bir konu, bu yüzden soruyu geçiştirdim. "Hayır, ama ilişkiler zordur."

"Doğru."

"Bütün eşyaların bunlar mı?" Konuyu değiştirmeyi umarak soruyorum.

"Evet, fazla bir şey değil ama otelimden bir an önce çıkmak ve arabamı almak istedim. Ayrıca polis karakoluna da gittim. Bu bir geziydi. İçeri girdim ve 'Ta-da! Ben döndüm. Yani aslında öyle demedim ama öyle hissettim. Bildiğiniz gibi pek yardımcı olmayan ifademi aldılar. Ayrıca DNA'mı da aldılar ve karşılaştırmak için bir örnek vermenizi istiyorlar. Dedektifin bilgileri burada..." telefonunu açtı ve bir şeylere dokundu. "İşte sana mesaj attım. Birkaç hafta seninle kalmamın sorun olmayacağından emin misin?"

Bu bilgi yağmuruna ayak uydurmaya çalışıyorum. Polis. Doğru, tabii ki içeri girmek istedi. Telefonum titriyor ve az önce gönderdiği mesaj olduğunu varsayıyorum.

"Neden DNA?"

"Oh, sadece söylediğim kişi olduğumdan emin olmak için, sanırım? Birinin bu kadar uzun süre sonra geri dönmesi oldukça nadir bir durum."

"Doğru. Tabii ki. Oh, ve istediğin kadar kal. Babama döndüğünü söylesem sorun olur mu?"

"Evet, kesinlikle." Gülümsüyor ve eşyalarını almak için girişe geri dönüyor ve ekliyor, "Hey, acaba bakabileceğim eski fotoğraflarınız var mı? Belki bir şeyler hatırlarım."

Nefesim kesildi. Harika bir fikir. Neden benim aklıma gelmedi ki? "Kesinlikle!"

Kutularımın çoğu üçüncü yatak odasında bulunuyor, bu yüzden oraya gidiyorum, büyük maun dolap kapaklarını kaydırarak açıyorum ve doğru olanı arıyorum.

Annemin eşyaları

var. Paltolar.

Ve sonra Fotoğraf albümlerini görüyorum.

Albümleri tek tek incelemem gerekecek çünkü Chloe ve benim fotoğraflarımın hangisinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Herhangi birini açmayalı yıllar oldu.

Kutuya uzanmadan önce babama mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Son birkaç hafta içinde ona beş mesaj gönderdiğimi ve hiçbirine cevap vermediğini fark ediyorum. İşinden yaz tatiline çıkan o ve mesajlarımdan birini bile beğenecek zaman bulamıyor mu?

Bunun yerine onu aramaya karar veriyorum ama tabii ki cevap vermiyor, ben de mesaj bırakıyorum. "Hey, baba, seninle bir şey konuşmam lazım. Beni ara."

Telefonumu rastgele bir kutunun üzerine bırakıyorum ve *Fotoğraf albümleri* etiketli olana uzanıyorum. Küçük olmasına rağmen ağırdı ve ilk albümü çıkarıp oturmak için bacak bacak üstüne atmadan önce onu parke zemine **bıraktım**. Plastik kaplı sayfaları hızlıca karıştırıyorum, çocukluğumu ve annemin tüm fotoğraflarını sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyorlarmış gibi hızlıca geçiyorum. Ta ki ilk albümün son sayfasına gelene ve bir fotoğraf beni yakalayana kadar. Annemle babamın Disneyland'de balayında çekilmiş bir fotoğrafı.

Annem tam bir afetti. Kalın, sarı saçlarını 80'lerin geleneksel modasına uygun olarak perçemli ve kabarık kaküllü kullanırdı. İçimde bir şeyler gevşiyor ve bu görüntüye takılıp kalmak istediğimi fark edince şaşıyorum. Bu tamamen yeni bir duygu ve her zamanki görmezden gelme ve uzaklara bakma taktiğimin tam tersi. Yine de çok geçmeden içimdeki tanıdık küçük mırıltı ilerlemem için beni dürtüklüyor. Burada kalma, çünkü bu hisler çok fazla. Ama yine de resmi plastik kılıfından çıkarıp daha yakından bakıyorum.

Aslında annemle ilgili pek çok şey hatırlıyorum ama vay canına, burada çok genç görünüyor. Annem çok eğlenceliydi; her zaman birlikte geçirdiğimiz zamanı ışıltılı hale getirmenin yollarını bulan bir enerji yığınıydı. Babam isteyken süslü öğle yemekleri yedik. Annem tırnaklarımı boyar ve biraz rimel sürmeme izin verirdi, sonra da süslü bir masa örtüsü ve büyükannesinden aldığı porselenlerle hazırladığı masaya otururduk.

Bu fotoğrafta annem delicesine mutlu görünüyor. Dişlek gülümsemesi kocaman ve başını babasının göğsüne yaslamış, kollarını gövdesine dolamış halde kameraya bakıyor. Babanın gülümsemesi o kadar büyük ki

Cildini kırıştırıyor. Mutluydular. Çok mutluydular ve ben de mutluydum.

Gözyaşlarım gözlerimi ısıtıyor ve bu beni şimdiye geri getiriyor. Görünüşe göre tek yaptığının ağlamak olduğu gerçekliğime. Ama en son ne zaman annemi hatırlamak için kendime izin verdim? Belki de bu kişisel gelişimdir. Belki de Chloe'nin geri dönmesi kalbimin kilidini açıyordur. Chloe beni beklerken bunu analiz edecek zamanım yok.

Diğer albümleri de hızlıca karıştırıyorum, ta ki iki albüm bitip üç albüm kalana kadar. İşte o zaman baltayı taşa vurdum. Chloe ve benim tek kullanımlık fotoğraf makineleriyle çektiğimiz fotoğraflarla dolu bir albüm.

"Buldum!" Bağırıyorum ve koridordan Chloe'nin odasına doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

FRANKIE

CHLOE beni bekliyormuş gibi gri püsküllü yatak başlığına bağdaş kurmuş oturuyor. İçeri girdiğimde gülümsüyor ve yanındaki yeri okşuyor. Bu bana eskiden nasıl olduğumuzu hatırlatıyor. Dünyada, hatta evin geri kalanında ne olursa olsun, birbirimizin güvenli noktasıydık.

Sıcak bir şefkat dalgası kalbimi ısıtıyor ve bana daha mutlu günleri hatırlatıyor. Belki oraya geri dönebilirim.

Albümü açıyorum ve ilk sayfa ikimizin McCall'daki kampta çekilmiş fotoğraflarıyla dolu: Payette Gölü'ndeki Paradise Point. "Burası yaz kampına gittiğimiz yer," diyorum.

İlk resimde, dış tellerine bakılırsa muhtemelen beşinci sınıftaydım, bu da Chloe'nin yedinci sınıfta olduğunu gösteriyor. Chloe'nin üzerinde şort ve Barbie pembesi bir bikini üstü var, sıska bir kolunu omzuma dolamış.

"Sen her zaman benden çok daha güzeldin," diyor Chloe. Ses tonunda hiç kıskançlık yok, bu da nedense beni daha da rahatsız ediyor.

"Her neyse," dedim. "Biz bir elmanın iki yarısı gibiydik. İnsanlar bizi kardeş sanırdı."

Nedense kız kardeşlerden bahsedince aklıma Amy ve Kristi geliyor. Chloe döndüğüne göre, onları merak etmeden duramıyorum.

"Keşke Amy ve Kristi'ye ne olduğu hakkında bize daha fazla bilgi verebilseydiniz."

Chloe hemen ağlamaya başlıyor ve ben de durumu düzeltmek için çabalıyorum. "Çok özür dilerim. Lütfen söylediklerimi unut."

Aptalca. Neden bunun bahsetmeye değer olduğunu düşündüm ki? Ve bunu daha iyi ifade edebilirdim.

"Gerçek kimliğimi öğrendiğimden beri onları o kadar çok düşündüm ki," diyor Chloe, burnunu çekip kahverengi kazağının koluyla gözlerini silerken. Dün gece giydiğinin aynısıydı bu. "Keşke o geceyi onlar için hatırlasaydım. Böylece ne olduğunu bilebilirdik. Bu kadar yararsız olmaktan nefret ediyorum."

"Bu senin suçun değil." Yatıştırıcı olmaya çalışıyorum ama bunda hiç iyi değilim.

"Ama yaşayan benim. Bir şekilde kurtuldum ve neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Benim burada olmam ve onların hayatlarının kısa kesilmesi haksızlık.

"Neden böyle hissettiğini anlıyorum ama bu onu doğru yapmaz," diye fısıldıyorum.

Chloe başını sallıyor ve tekrar konuşmadan önce sessiz bir duraklama anı yaşanıyor. "Eskiden gerçekten kardeş gibiydik, değil mi?"

"Evet, ama dürüst olalım, alışmak anahtar kelime, çünkü sen benden çok daha iyi yaşlandın. Neredeyse tek bir kırıksıklığın bile yok," diyorum.

Chloe beni dürttü. "Botoks. O ve elektronik sigara benim suçlu zevklerim. Bak, bunu telafi etmek için gri saçlarım var."

"Her neyse." Gülüyorum ve onu dürtüyorum çünkü gri konusunda haklı. Kendi saçımı görmemek için saçımın tamamını kahverengiye boyuyorum.

Chloe resimleri incelemeye dönmeden önce, "Her neyse, her zamanki gibi harikasin," diyor.

Fotoğraflardan birinin tanıdık gelmesini umarak yüzünü izliyorum ama hiçbir şey yok. Chloe bana bakıyor, sanki resimler için sesli altyazı bekliyormuş gibi, ben de Chloe'nin karanlıkta yüzüne doğru bir el feneri tuttuğu bir resmi anlatıyorum.

"Kamptayken geceleri tuvalete gitmek çok korkutucuydu. Beni hep uyandırır ve seninle gelmemi isterdin."

Chloe ve benim iskelede olduğumuz başka bir fotoğrafı gösteriyorum. Cankurtaranlardan biri sağ tarafta bir sandalyede oturuyor, Chloe ise kırmızı çizgili bikinisiyle kollarını kocaman bir Y yaparak poz veriyor.

kaybolmadan önce. Hatırlıyorum çünkü o yıl birbirimize uygun takımlar almıştık.

"Senin bu fotoğrafını çektim, böylece onun da bir fotoğrafı olacaktı." Cankurtaranı gösteriyorum. "Adını hatırlamıyorum ama bizden çok daha yaşlı olmasına rağmen sürekli sizinle konuşmaya çalışıyordu."

"Bugünlerde ne yapıyor acaba," diyor Chloe. "Artık benim için çok yaşlı sayılmaz." Alaycı bir gülümsemeyle bakıyor, şaka yaptığını anlıyorum. Ama yine de haklı. Çocukken yedi yıllık bir yaş farkı çok fazla. Kırklı yaşlardaysanız o kadar da değil.

"Onun da Boise'li olup olmadığını hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Muhtemelen. Danışmanlık personelinin çoğu buralıydı ama emin değilim."

"Onunla hiç vakit geçirdim mi?"

"Hayır. O bir yetişkin gibiydi, bu yüzden çocuklarla pek takılmazdı. Neden?"

"Onunla şimdi karşılaşırsam beni hatırlar mı diye merak ediyordum." Gülmüyor ya da gülümsemiyor, bu yüzden ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. "Ah. Bilmiyorum. Evli bile olabilir. Söylemesi zor."

"Doğru."

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve ona uzanıyorum.

Babam arıyor. Yaşlı Jeff Oliver için etkileyici bir şekilde duyarlı.

"Hey, dışarı çıkıp bunu gerçekten hızlıca çekmem gerekiyor," diyorum Chloe'ye, o da bana başparmağıyla onay veriyor.

Aceleyle yatak odama girip kapıyı kapattım. "Selam, baba."

"Hey, Moose." Bu onun her zamanki selamlaması, ki bundan nefret ediyorum. Şişko bir çocukken bana taktığı bu lakap, sevecenlikten ziyade kibirli hissettirmeyi başarıyor. Konuya girmek için görmezden geldim.

"Baba, Chloe geri döndü." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani o burada. Boise'de. Hiçbir şey hatırlamıyor, gerçekten. Montana'da uyandı. Baba, bir *çocuğu* vardı. Bir bebek ve birkaç gün öncesine kadar Chloe olduğunu bilmiyordu." Her şey fışkırıyor.

Diğer hatta sessizlik var. "Baba?"

"Evet, Moose, buradayım. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu... şok edici."

"Bir de bana sor. Ve hey, lütfen bana öyle deme. Nefret ettiğimi biliyorsun."

Özür dilemiyor. Onun yerine, devam ediyor. "Seni nasıl buldu?"

"Anma etkinliğine geldi." *Her zaman yaptığın gibi bunu da kaçırdın.* Eklemek istiyorum ama istemiyorum. "Ve şimdi benimle kalıyor."

"Vay anasını. Bunca yıldır neredeymiş?"

Jane olmak ve Helena'da yaşamakla ilgili bana verdiği birkaç ayrıntıyı ona hızlıca anlattım.

"Yani önceki hayatından hiçbir şey hatırlamıyor mu?" diye soruyor. "Bu gerçekten garip." Sonra mikrodalga düğmelerinin bip sesini duyuyorum, sanki bir şeyi ısıtıyormuş gibi.

"Meşgul müsün?" Kızgınlığının sesimi gölgelemesine izin vermemeye çalışarak soruyorum.

"Oh, Costco tamale koyuyorum, ama evet, sonra koşmam lazım. Bana en azından *seni* hatırladığını söyle."

"Bilmiyor. Ama internette davasıyla ilgili her şeyi okumuş ve ben de hafızasındaki bazı boşlukları doldurmaya çalışıyorum."

"Bu çok iyi. Hey, sana söylemek istedim. Kamp planladığımdan biraz daha uzun kalmamı istiyor."

"Neden? Neredeyse Ağustos'un sonuna geldik. Okul yakında başlıyor."

"Uzun hikâye ama kamp ile kulübem arasında çok koşturuyorum diyelim. Hey, Sundown nasıl?" Konuyu değiştiriyor.

"İyi. Sahibini özlüyor. Unuttuysan söyleyeyim, o sensin."

Ses tonum kesik ve babama olan kızgınlığımı tekrar hatırlıyorum. Ama ne için? Ben yetişkin bir kadınam ve babamın etrafımda olmasına ihtiyacım yok. Yine de, konuşma girişimlerimi her zaman reddettiği için küçük bir hayal kırıklığı var. Hayatımla hiç ilgilenmiyor.

Ama kediye kontrol etmeyi aklıma not ettim.

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor babam ve sonra muhtemelen bir ısırık alacağı çok sıcak bir tamale üflemeğe başlıyor.

"Bunu hep yapıyorsun. Sadece soğuması için üç saniye bekle."

"Ben iyiyim," diyor bir ağız dolusu yemeğın ardından, sonra yutkunuyor. "Ve Moose, Chloe hakkında beni bilgilendirmeye devam et. Döndüğüne çok sevindim. Buna inanamıyorum."

"Yapacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

FRANKIE

"O JENSEN MIYDI?" Odaya döndüğümde Chloe sordu. "Hayır.

Babam. Ona döndüğünü söyledim. Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki! Bay Oliver nasıl?" Chloe soruyor. Jeff Amca yerine onun okul adını kullanması garip ama bunu analiz etmeyeceğim. Dün geceki Jensen, Chloe'nin gitmesi ve benim gereksiz yere endişelenmem, sonra da babamın ne kadar mesafeli olduğuna dair hislerimle bu zaten en uzun 24 saatmış gibi geliyor. Dün gece çok iyi uyumuş olmama rağmen aniden yorgunluktan bitkin düştüm.

"O iyi," diyorum tekrar yanına oturarak.

"Hâlâ okulda mı çalışıyor?"

"Evet. Yazlarını da Paradise Point'te geçiriyor aslında," diyerek baktığımız albümü işaret ediyorum. "Orada ip parkurunda ve ihtiyaç duydukları her türlü bakım işinde gönüllü olarak çalışıyor."

"Bunu yapması çok güzel. Topluma geri veriyor."

Cevap vermiyorum. Etrafındaki herkese elinden gelenin en iyisini yapan, ancak kendisine yakın olan insanlara ilginin bir kısmını bile sunmayan klasik bir durum.

"Hiç biriyle yuva kurdu mu?" Chloe soruyor.

Başım zonkluyor. Baş ağrısı başlıyor. "Pek sayılmaz. Arada sırada kız arkadaşları oldu ama hiçbiri kalıcı olmadı. Annemin onun tek büyük aşkı olduğunu ve kimsenin onun yerini tutamayacağını söylüyor."

"Onun hakkında hiç konuşuyor mu?"

Keşke annem konusunu açmasaydım. Onu tartışmak istemiyorum, özellikle de şu anda.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Çok uzun zaman önceydi."

Yemin ederim daha da bastıracaktı ki Ring kapı zilim çaldı.

Bir çıkış yolu bulduğum için o kadar rahatlamıştım ki, cevap vermek için neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Jensen elinde iki adet yeniden kullanılabilir Whole Foods poşetiyle verandamda duruyor.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

"Hey, ben de seni özledim," diyor beni kötü hissettirmesi gereken bir şekilde. Ama hissetmiyorum. "Size yemek hazırlıyorum. Bilirsin, Chloe buradayken aç kalmasın diye. Yemek hazırlama işini senin işlevsiz ilişkine bırakmayacaktım." Beni geçip mutfığa giriyor ve poşetleri tezgâha bırakıyor. Düşünceli bir davranış, evet, ama aynı zamanda biraz önceden haber vermek isterdim, ve o kızgın. Benden istediği gibi bu sabah onu aramadım.

Mutfakta ona katılıyorum ve özür dileyip dilememeyi tartışıyorum. Ama neden özür dileyeyim ki? İçeri dalan o. Bana söylediği her şeyi yapmak zorunda değilim ve bunların hayatımdaki normal koşullar olmadığını anlamalı.

"Bugün senden haber alacağımı düşünmüştüm," diyor çantadan bir şeyler çıkarırken. Ricotta peyniri. Erişte. Taze domatesler. Fesleğen. Mozzarella.

Lazanya yapıyor olmalı ve birden midem gurulduyor.

"Son yirmi dört saattir biraz meşguldüm. Kayıp kuzenim geri geldi, hatırladın mı?"

"Bana kızgın mısın?" diye sorar şaşkınlıkla.

Çenemi sıkıyorum çünkü evet, kızgıyım. Ama bu aptalca görünüyor çünkü tam olarak neye kızgıyım? Chloe konusunda anlayışlı davranmamasına mı? Bana bir şey borçlu değil ki. Ama hayatınızdaki birine destek olmak için romantik bir ilişki içinde mi olmanız gerekiyor? İyi bir arkadaştan isteyeceğimden fazlasını istemiyorum ve o bunu bile yapabilecek kapasitede değil.

Bana yemek hazırlarken.

İnliyorum çünkü ona kızgın hissetmek çok sinir bozucu ama aynı zamanda buna hakkım yokmuş gibi hissediyorum.

Cevap vermediğimde, "Benden ne beklediğinden emin değilim. Ben sadece senin fuckboy'unum. İstedğin bu değil mi?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Sanki ilişkimizi ilerletmek istemediği için bana borcunu ödemek amacıyla desteğini esirgiliyor gibi geliyor.

Chloe mutfakta bize katılıyor, girişte duruyor, üşümüş gibi kollarını tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Tartıştığımızı duydu mu?

"Merhaba Chloe," diyor Jensen, dönüp ona yarım bir sırıtışla. "Beni hatırladın mı?"

Kızın hiçbir şey hatırlamadığını biliyor ve ses tonundan damarına bastığını anlayabiliyorum. Yapmayı en sevdiği şey.

"Hey, Jensen," diyor. "Hayır, maalesef hiçbir şey hatırlamıyorum ama Frankie bana okula birlikte gittiğimizi söyledi. Yemek mi pişiriyorsun? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gördün mü?" Jensen bana dedi ki. "Sana yemek yapan birine böyle dersin."

Öfke yine içimde alevleniyor. Bize yemek pişirirken ona yardım etmediğim için mi kızdı? Ne oluyor be? Bunu ilk defa duyuyorum.

"Fesleğen ve maydanozu doğrayabilir misin?" diye soruyor.

Ona gitmesini söylemek istiyorum ama şimdi Chloe burada ve bir olay çıkarıp onu rahatsız edemem.

"Elbette." Chloe bıçak bloğuna doğru yürüyor.

"Yani Chloe, Frankie'yi hatırlamıyor musun?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanırım bu gece Jensen'la kavga edeceğim. Pislik gibi davranıyor. Bu bizim ilk gerçek kavgamız olacak çünkü ben her zaman bir şeylerle uğraşmak yerine sinirlerimi dolduruyorum. Ama belki de zamanı gelmiştir. Sinirlerim ona karşı hissettiğim hayal kırıklığıyla karışıyor ve midemdeki çukur büyüyor.

İkisi mutfakta yan yana duruyor. Chloe göz teması kurmadan fesleğen paketini açıyor ve Jensen bir kutu erişte koyarak onun cevap vermesini bekliyor.

Ortamdaki gerilim, tek ses akan su ve kaynayan erişte tenceresinin sesi olana kadar artıyor. Bunun yakında bitmesi ve ben onunla yüzleşmek zorunda kalmadan yolumuza devam edebilmemiz için dua ediyorum.

Chloe fesleğen yapraklarını saplarından koparıyor, sonra üst üste koyup yuvarlıyor ve dilimliyor. "Hayır," diye yanıtlıyor sonunda. Adamın soru sormayı kesmesini istediğı o kadar belli ki. Ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi boğazı düğümleniyor.

şunu kesse iyi olur.

Jensen su dolu tencereyi ocağı koymadan önce lavabodan alır.

"Vay canına. Bu çılgınca. Boise'in kendi Jason Bourne'u olmak nasıl bir duygu?"

Ona doğru koştum. "Yeter artık. Ya buna bir son verirsin ya da gidersin."

"Ne?" Elleri savunmacı bir hareketle açıyor. "Bence hayatının tüm evrelerini hatırlamamak çok garip olurdu. Mesela, bu tür bir hafıza kaybı ne kadar yaygındır? Doktorlar ne dedi?" Chloe'ye bakıyor ama o gözlerini kesme tahtasından ayırmıyor, fesleğenle uğraşıyor. Burnunu çekmeye başladı ve eminim ağlamak üzere olduğı içindir.

"Tamam, git."

"Sohbet ediyorum. Yirmi beş yıldır kayıp olan ve öldüğü sanılan kız arkadaşınızın evine taşınan birinden bunu istemek çok da mantıksız görünmüyor."

Chloe bıçağı yere bırakır ve ağlayarak odadan çıkar.

Ona bağırmak istiyorum, çok kızgıyım. Ve öfke bundan daha büyük. Bütün ilişkimiz. Her şeyimiz. Göğsünü itiyorum ve biraz geriye doğru sendeliyor, ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırıyor.

"Vay be. Bu da nereden çıktı?"

"Ona karşı bir pislik gibi davranıyorsun. Ve ben hazır olmadığım halde ilişkimizde daha fazlası için bana sürekli baskı yapıyorsun! Hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum. Beni gerçekten önemsiyor olsaydın, bunu kabul ederdin. Ya da yoluna devam ederdin. Ama bunun yerine etrafımda dolanıp beni zorluyorsun. Hayatımdaki en önemli kişinin geri dönmesi umurunda bile değil. Sadece kendini önemsiyorsun. Bunu daha fazla yapamam."

Ondan ayrılmak istediğimden emin değilim ama bunu söylediğimde doğru olduğunu biliyorum. Doğru hissettiriyor. Anında, vücudum daha rahat ve

Masaya doğru yürüyorum ve oturuyorum. Dönüp koridora bakıyorum ve Chloe'nin iyi olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayatındaki en önemli kişi, ha? Onu mu kastediyorsun?" Chloe'nin gittiği yöne doğru bir parmak attı. "Olay yerine daha yeni geldi. Aylardır iyi günde kötü günde hep yanıdaydım."

"Belki de artık bunu yapmak zorunda değilsin."

Jensen'ın yüzü düşer. "Beni terk edemezsin. Bir ilişkimiz bile yok. Bundan emin olabilirsin."

"Jensen, git."

"Frankie, lütfen," diye fısıldıyor neredeyse. Sesindeki çaresizlik ve hüznün, bu gece geldiğinde takındığı tavrın tam tersi. Ona bakamıyorum. Her şeye rağmen onu incittiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Ben kararımı verdim," diyorum.

"İyi," diye tersledi. "O zaman kendi lazanyanı kendin yap."

Jensen hışımla evden çıkar ve kapıyı çarpar.

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

CHLOE

Artık bebeğin hareket ettiğini hissediyorum ve bununla birlikte sevgim de artıyor. Kendimi onu doğurmayı hayal ederken buluyorum. Ama ne zaman bu düşünce aklıma gelse, onu kapatıyorum.

Onu tutamam. Bebeği doğurmak bile hayatımın sonu olurdu ama artık o noktayı geçtim. Kesinlikle bebeği doğuracağım.

Tabii önce Bill beni öldürmezse.

En azından hamile olduğumu öğrenmedi.

Onu kazanmalıyım. Zorundayım ama Bill'i köpeği hakkında konuşturmak beklediğimden çok daha zor oldu. Haftalar geçti ve hiçbir şey işe yaramadı. Ne zaman bu konuda soru sorsam sessiz kalıyor. Tek bir başarı elde ettim. Buraya son gelişinde nihayet köpeğin adının Nala olduğunu söyledi.

Bill'in Disney şeylerine karşı bir ilgisi var. 101 Dalmaçyalı sayfasına ve köpeğine bir Aslan Kral karakterinin adını vermesine dayanarak. Bu kaçmama yardım edecek gibi değil ama onun bir resmini çiziyor. Ve ona ulaşmak için onu tanımam gerekiyor.

Bugün dış kapı gümbürdeyerek kapandığında ve Bill'in ağır ayak sesleri onu takip ettiğinde içimi bir gerginlik kaplıyor. Aklımdaki tek fikir bu ve işe yaramak zorunda.

Kapımdan içeri giriyor, bana bir tabak yemek -tavuk nugget- ve her zamanki gibi biraz su veriyor. Sonra da yatağımın yanına bir poşet koydu. Beni yine günlerce terk edecek. Geçen seferki gibi. Bakkal çuvalının anlamı bu. Bu

bugün ilerleme kaydetme kararlılığımı güçlendiriyor. Bill karşıma oturuyor ve dizlerini yukarı çekerek kollarını dizlerine dayıyor. Sonra her zamanki gibi yemeğimi izliyor.

İçimden tanıdık bir ürperti geçiyor. Bunu yapması çok ürkütücü. Bana sadece malzeme verip gitmek yerine benimle zaman geçirmek istiyormuş gibi görünmesi.

"Nala'yı düşünüyordum," diye başlıyorum. *Tanrım, lütfen bunun işe yaramasına izin ver, diye* zihinsel olarak dua ediyorum. "Nasıl bir köpek o?"

Bill hareket etmiyor. Vücudunu değiştirmiyor, o korkunç maskeyle bana bakıyor.

"Golden Retriever."

Cevap verdi. Yumruklarımı sıkmak istiyorum ama bunun yerine heyecanımı cevabıma yönlendiriyorum ki gerçekçi görünsün.

"Golden Retriever'ları seviyorum! Onlar benim favorim. Goldendoodle'lar hakkında ne düşünüyorsun? Hani şu Golden Retriever ile Golden Retriever'ın karışımı olan yeni cins."

"Goldendoodle'ın ne olduğunu biliyorum," diye sözümü kesti. "Yeni bir cins değil."

"Oh, gerçekten mi?" Neşeli bir tonda söylüyorum. Bana daha fazlasını anlatmak istiyor. Bunu hissedebiliyorum. Bunu kendi başına yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum çünkü bu konuşma hassas hissettiriyor. Kalkıp gidebilir ve kim bilir ne zaman döner ya da tekrar açılmaya istekli olur.

Yemeğimi yiyorum ve bekliyorum ama başka bir şey teklif etmiyor.

"Özür dilerim, sanırım Goldendoodle'ların yeni olduğunu sanıyordum çünkü onları daha yeni öğrendim. Ne zamandan beri var olduklarını biliyor musunuz?"

"İnsanlar yüzyıllardır köpekleri melezleştiriyor."

Bunu biliyorum ve istediğim bu değildi ama devam ediyorum.

"Bu doğru. Goldendoodle'ları merak ediyordum çünkü onları çok seviyorum. Okuldan bir kızın bir tane var. Çok mutlular ve tüy dökmüyorlar. Kendi evim olur olmaz bir tane almak istiyorum."

Ona aslında köpeklerden korktuğumu söylemedim. Çocukken bir komşunun Chihuahua'sı tarafından ısırıldım ve bu korkuyu hiç atlatamadım.

"Golden Retriever yetiştireceğim," diyor. "Ailemin yavru köpek çiftliği kurmayı planladığım bir arazisi var."

Şansıma hayret etmek istiyorum. Bana kendisi hakkında en çok anlattığı şey bu. Ve ben uzun zamandır buradayım.

"Vay canına! Bu çok havalı. Bir köpek çiftliği kulağa harika geliyor. Bunu görmeyi çok isterim. Etrafta bir sürü sevimli köpek yavrusu... Bu benim hayalim. Eğer bir köpek çiftliğinde yaşasaydım, köpeklerin bakımına yardımcı olmak için çok çalışırdım, böylece ne kadar sevildiklerini bilirlerdi."

Aniden durdum ve odada bir değişim hissettim. Abartmışım. Heyecanım sahte gibi geldi.

Her zamanki gibi Bill cevap vermiyor. Beni izliyor ve o maskenin arkasından gözlerini göremesem de hissedebiliyorum.

"Neden çantanın içinde ne olduğuna bakmıyorsun?" diyor.

Ellerimdeki kırıntıları temizleyip çantaya uzanıyorum. İçine baktığımda midem bulanıyor.

Tamponlar.

Hayır.

Sertçe yutkunuyorum ve ona bakıyorum.

"Bunları neden hâlâ istemedin?" Bill diyor ki. "Ne?"

Fısıldıyorum.

Sesini biraz yükseltiyor. "Onlara henüz ihtiyacın olmadı ve bir aydan fazla oldu."

"Gerçekten hafifim." Bu doğru değil, ama bebeği sır olarak saklamak için çabalıyorum.

"Pantolonun hiç lekelenmiyor."

Bikini altlarım. Bunca zamandır giydiğim geçici iç çamaşırlarım. Sık sık onları yıkamak ister. "Siyah oldukları için anlayamazsın," diyorum.

"Saçmalık. Anlayabiliyorum."

İğrenç. Tanrım, çok iğrenç. İğrençliği bir kenara bırakıp odaklanmaya çalışıyorum. "Ben düzensizim. Bazen bir seferde ayları atlıyorum."

Buna karşı çıkmasına imkan yok. Vücudumu tanımıyor.

Ayağa kalkıyor ve yanıma, duvarın dibine oturuyor. Ondan uzaklaşmak istiyorum ama irkilmeye bile cesaret edemiyorum.

O konuşana kadar dakikalar gibi gelen saniyeler geçiyor. "Hamilesin, Chloe. Artık bana yalan söylemenin bir anlamı yok."

Bunu söylerken ağızım kuruyor ve ensemdaki minik tüyler diken diken oluyor.

"Şimdi," diye devam ediyor, "senden duymak istiyorum." Bir elini uzatıp saçlarımı okşuyor, enseme kadar dokunup saçlarımı kavırıyor. İçimdeki ses uzaklaşmam için haykırıyor. Bana dokunmasına izin verme. Ama çelik gibi duruyorum çünkü hareket etmeye çalışırsam ne yapacağını bilmiyorum.

"Ne söylememi istiyorsun?" Küçük bir hıçkırık çıkardım.

Eli boynumun arkasından önüne doğru ilerliyor. Boğazıma biraz baskı uyguluyor ve nefesim kesiliyor.

"Neden tampona ihtiyacın olmadığı konusunda bana gerçeği söyle."

Söyleyemem. Ona bebekten bahsedemem. Ne yapacağı belli olmaz. Elbette, bana henüz çok kötü zarar vermedi, ama neredeyse havamı kesiyordu. İlk gün beni o hapları yutmaya nasıl zorladığını hatırlıyorum. Bana şiddet uygulamayacağını garanti yok.

"Çok hafifim. Regl olmaya yeni başladım. Geç çiçek açıyorum," diye tekrar yalan söyledim, kelimeleri zorlukla çıkarabildim.

Boynumu daha sert sıkıyor, öyle ki loş odada bile görüş alanımın kenarlarından sızan karanlığı görebiliyorum. Yıldızlar gibi küçük parıltılar beliriyor. Sanırım bayılacağım.

"Gerçek, Chloe. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"O senin bebeğin," diye geveliyorum ve zihnim bu açıklamaya destek bulmak için koşuşturuyor. Bill'in benimle bir şekilde uğraştığı kesin. İlk günlerde birkaç kez bayılmıştım. Babası olduğunu düşünseydi bebeğe zarar verir miydi? Bu aptalca bir insanlığa hitap etme çabası.

"Sen istemesen bunu asla yapmazdım," diye fısıldıyor, yüzü o kadar yakın ki maskeden gelen lateks ve ter kokusunu alabiliyorum.

Boynumu bırakıyor ve ben öksürüyorum, boğazını sıkıdığı için hâlâ sıcak olan noktaya dokunuyorum.

"Hamile olamazsın."

Sürekli öksürüyorum, boğazım çiğ ve kuru.

Bill gitmek için ayağa kalkıyor ve ben boynumdaki acıdan ve beni bundan daha kötü incitmediği için çok mutlu olduğumdan ağlıyorum.

Ama sözleri havada asılı kalıyor ve o odadan çıkmadan önce ne demek istediğini sormaya korkuyorum. 101 Dalmaçyalı'nın yatağına kıvrılıp ağlıyorum.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

FRANKIE

Polise gittim ve DNA örneği verdim, ancak sonuçları büyük olasılıkla haftalarca alamayacaklar. Chloe ve ben son birkaç günümüzü Boise çevresinde bir şeyler yaparak ve hafızasını tazelemeye çalışarak geçirdik. Camelback Park'a gittik, ardından Hyde Park'taki Goody's'de dondurma yedik. Chloe orayı çok sevdi, ancak şehrin o bölgesinde pek çok yaz günü geçirmiş olmamıza rağmen geçmişine dair hiçbir şey hatırlamadı.

Boise Nehri'ne paralel uzanan asfalt bir yol olan Greenbelt'te bisiklet sürdük, öğle yemeği için durduk ve yol boyunca birçok şarap imalathanesine uğradık. Bu da çocukken yaptığımız başka bir şeydi, tabii ki şarap imalathaneleri hariç.

Bugün Boise eteklerinde şehre tepeden bakan bir platoya doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Adı Table Rock. Ama kamyoneti patikanın başına park ettiğimde Chloe'nin dikkati patikanın sağ tarafına yöneliyor.

"O da ne?" diye soruyor.

"Oh, Idaho Eyalet Hapishanesi. Orası eski hapishane," diyorum su şişemi kapak halkasından tutup sallayarak.

Tesis 1800'lü yıllarda inşa edilmiştir. Şu anda bir müze ve kumtaşı binaları ve hapishane duvarının dört köşesindeki kuleleriyle kesinlikle etkileyici. Onu neden etkilediğini anlayabiliyorum. İlkokuldayken bir okul turu için oraya gitmiştim. Aslında "tecavüz" kelimesinin anlamını burada öğrendim. Hücrelerden birinin içindeki boyaya kazınmıştı ve ertesi gün Chloe'ye ne olduğunu sormuştum.

kelimenin anlamı. O zamanlar sekizinci sınıftaydı ve bana söylemek istemiyormuş gibi konuyu değiştirmeye çalıştı ama ben peşini bırakmadım. Bana anneme sormamı söyledi. Ama bu onun bana söylemesi için beni daha da ikna etti ve o da pes etti. Bu bir hataydı çünkü öğrendiğimde ağlamaya başladım. Bebek yapan öpüşme gibi belirsiz bir kavramın ötesinde seksin ne olduğunu bile bilmiyordum. Chloe'nin bana önce bu kısmı anlatması gerekti ve bu başlı başına bir şoktu. Sonrasında tecavüzün ne olduğunu öğrenmek ise travma yarattı.

"Açık görünüyor. İçeri girebilir miyiz?" Chloe'nin sesinde hevesli bir elektrik var.

"Yürüyüş yapmak istemiyor musun?"

Çünkü yürüyüş yapmayı tercih ederim. Eski hapishaneye gitmek istemiyorum. Hayatta bir kez yeter. Ürpertici ve hüzünlü ve bu mükemmel bir sabah, Ağustos sıcağı zorbalıkla içeri girmeden önce günün serin kenarı hala asılı duruyor.

"Evet, yürüyüş yapmak istiyorum ama bilemiyorum," diyor Chloe. "Orayla ilgili bir şey keşfedilmek için yalvarıyor. Table Rock'ı tercih edersen daha sonra tek başıma da gelebilirim."

"Hayır," diyorum, kendime bu gezintilerin Chloe için olduğunu hatırlatarak, kendim için değil. "Hiç sorun değil! Hadi hapishaneyi gezelim."

Ana hapishane binasına kadar kum patikadan yürüyoruz ve iki bilet alıyoruz. Kendi rehberliğinde. Chloe ısrar ediyor.

"Emin misin? Rehberli tur için vaktimiz var," diyorum.

"Hayır, kendi hızımda ilerlemeyi ve bu şeyleri hissetmeyi seviyorum." "Bu ne demek oluyor?"

"Bunu burada deneyimlemek istiyorum"-elini göğsüne koyuyor. "Sadece burası yerine"-elini başına götürür.

Binadan geçip hapishane avlusuna girerken, "Ürpertici bir hapishaneyi kalbinizle deneyimlemek istiyorsunuz," diye tekrarlıyorum.

Chloe gülüyor, sonra etrafına bakınıyor ve kalemini çıkarıp hızlıca bir vuruş yapıyor.

"Buna izin verildiğinden emin değilim," diyorum ve hemen kendimi aptal gibi hissediyorum. Chloe'nin sigara içmesi umurumda değil. Burada olmaktan çok yoruludum. Etrafıma bakıyorum ve kuşların öttüğünü fark ediyorum ve hafif bir

Esinti. Mükemmel bir gün, ama burada bu kadar çok kötülüğün olduğu bir yerde olmak -adına ne dersiniz deyin- beni son derece sinirlendiriyor.

"Tabelada sigara içilmez yazıyordu ve ben içmiyorum. Elektronik sigara içiyorum," diyor Chloe omuz silkerek. "Biz gidene kadar bu sonuncusu olacak." Onu yerine koyuyor. "Soruna cevap vermek gerekirse, hayır, onu kalbimle hissetmek istemiyorum, tam olarak değil. Onunla birlikte *olmak* istiyorum." "Olmak" kelimesini vurguluyor, sanki ne dediğini anlamam gerekiyormuş gibi. Hâlâ anlamıyorum.

"Döndüğümünden beri yaptığım şey buydu. Bir şeyleri hissetmeye çalışıyorum. Hatırlamak için zihnimi kullanamıyorum, bu yüzden başka yöntemlere başvurmaya çalışıyorum. Bedenlerimiz de bilgiyi işler."

Bu bana çılgın Chloe rüyalarımı ve rüya dünyasında onunla bir şekilde ilişki kuruyormuşum gibi hissettiğimi düşündürdü. Sanırım bir şeylerin peşinde olabilir.

Avludan geçip ilk binaya doğru ilerlerken ayaklarımız çakıl taşlarını çıkırtıyor.

"Henüz bir şey çıkmadı mı? Boise'i turladığımızdan beri?" diye sordum.

Chloe iç geçiriyor. "Hayır. Buraya gerçekten ilk kez geliyormuşum gibi hissediyorum. Büyüdüğüm yerin burası olduğunu hayal etmek imkânsız. Hey, sormak istemezdim ama Jensen'la aranızda neler oluyor?"

Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Jensen'ın bizi yapılmamış lazanyayla bıraktığı gece Uber Eats sipariş ettik ve Chloe hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Rahatlamıştım çünkü bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu. Hâlâ da yok. Beni aramadı ve tabii ki ben de ona ulaşmadım. Sanırım gerçekten bitti.

"Oh, ayrıldık. Bu bir süre önce yapmam gereken bir şeydi. O iyi bir adam, sadece şu anda ihtiyacım olan şey değil, anlıyor musun?"

Yürürken başını sallıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak hayatı hakkında daha fazla şey soruyorum.

"Kaybolduğun yaz kimseyle çıktığını hatırlamıyorum. Hamile olduğuna inanmak çok zor."

İç geçiriyor ama cevap vermiyor. Tam olarak sormuyorum çünkü babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını zaten biliyorum.

"Bebek hakkında bir şey bulabildin mi? İlk aramaya başladığınızda bir şey bulamadığınızı biliyorum.

On yıl önce. Ama bu arada ortaya çıkan herhangi bir detay var mıydı?"

Sağa dönüp hapishane binalarından birine giriyoruz ve hemen boğulacakmış gibi hissediyoruz. Girişteki tavan alçak, ama dört kat hücreye açılıyor, boyalar gökkuşağı renklerinde soyulmuş: pembe, krem, turkuaz, sarı. Sanki birileri metal parmaklıkları bir yüzyıl boyunca bu mutlu renklere boyamış gibi.

"Hayır. Sanki hiç olmamış gibiydi. Sonra yaşadığımız her ne ise bebeğin hayatta kalmamış olma ihtimaliyle barıştım."

Burnunu çekiyor ve yüzünü siliyor. Sanırım ağlamaya başlıyor ama susmadan önce bir soru daha sormam gerekiyor.

"Yıllar içinde hiç romantik ilişkiniz oldu mu? Başka bir çocuğunuz olsaydı bana söylerdiniz diye tahmin ediyorum."

Gülüyor. "Kesinlikle. Hayır, ben biraz yalnız biriyim ve evde olmayı seviyorum. Fırın müdürü olarak çalışmadığım zamanlarda bile yemek pişiriyorum."

Chloe'nin biz küçükken yemek pişirmeyi sevip sevmediğini hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım kurabiye yapardık, ama çoğu çocuk yapar. Pişirmek ona göre bir şey değildi. Yine de, lisedeyken bir şeyi olan var mı? Ben kendin yap inşaat ve tasarım işlerini sevdiğimi üniversiteden mezun olana kadar öğrenemedim.

Konuşma durdukça ilerliyoruz ve yaklaşık her üç hücreden birine bakıyoruz. Sonra çıkıyoruz ve yolu takip ediyoruz.

"Şu nedir?" Chloe toprak bir basketbol sahasına paralel uzanan bir binayı işaret ediyor.

"Hatırlayamıyorum. Bir bakayım." Broşürü çıkardım çünkü içinde bir harita vardı. "Maksimum güvenlik."

Chloe başını sallıyor ve sanki varacağımız yer burasıymış gibi kendinden emin bir şekilde avluyu geçiyor. "Acaba orada hücre hapsi var mı?"

Tekrar bakmak için kağıdı kaldırıyorum. "Hayır, bu diğer tarafta." Arkamızı gösteriyorum.

Chloe şu ana kadar Boise'de yaptığımız her şeyden daha fazla ilgilendi. Bu garip mi?

Binanın içine adımımızı atar atmaz "Darağacı üst katta" yazan bir tabela görüyoruz.

Midem bulanıyor. Bir kez daha, binada sadece biz varız ve atmosfer ağır ve karanlık.

Chloe sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi metal merdivenlerden oraya doğru ilerliyor.

"Önce aşağıda ne olduğunu kontrol edelim mi?" diye sordum. Oraya çıkmak istemiyorum ama ondan ayrılmak da istemiyorum.

"Hadi Frank. Darağacına bakalım ve sonra buradan ayrılabiliriz. Eğer hava çok sıcak değilse, yürüyüşe çıkarız."

Başımı sallayıp onu merdivenlerden yukarı doğru takip ediyorum ve iki kapıyla yüz yüze geliyoruz. Birinde "İdam Mahkumu", diğesinde ise "Tanık Odası" yazıyordu.

Chloe olduğu yerde durur ve tüm kabadayılığı ve merakı azalır.

"Sorun nedir?" diye sordum. Meraklı ve hastalıklı Chloe'den korkmuş gibi görünen Chloe'ye dönüşü keskin oldu.

"Yok bir şey, ben sadece..." Sesi soluğu kesiliyor ve ben onun için endişelenmeye başlıyorum.

"Gidelim, Chlo. Burada kaldıktan sonra bir duşa ihtiyacım var gibi hissediyorum."

"Hayır." Eliyle beni uzaklaştırıyor ama bakışlarını iki kapıdan ayırmıyor. Sonra dönüp üzerinde "Ölüm Sırası" yazan kapıya doğru yürüdü.

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

FRANKIE

İçeride bir sürü hücre var ve en sondaki hücrenin Raymond Snowden'ın hücresi olduğunu belirten bir tabela var. Idaho'da asılarak idam edilen son adam. Idaho'nun "Karındaşen Jack'i" olarak bilindiğini ve son günlerini bulmaca çözerek ve papaz ile ziyaret ederek geçirdiğini anlatan tabelayı okudum.

"Bu gerçekten rahatsız edici," diyorum.

Ama yine de kendimi buradan ayrılmaya zorlayamıyorum. Bir araba kazasını izlemek gibi. Bir anlamı olmadığını ve trafiği yavaşlattıklarını bilseler bile herkes bunu yapıyor.

Chloe, Snowden'ın hücresinin parmaklıklarını kavrayıp içeriye bakarken hiçbir şey söylemiyor. Yine bir şeyler hissediyor ve ben müdahale etmek istemiyorum.

Chloe, "Bir insanı bu noktaya neyin getirebileceğini düşünmek büyüleyici," diyor. "Mesela, bir insanın içinde yasaları çiğneyebileceğinden - hatta doğa yasalarını çiğneyebileceğinden - ve bundan paçayı kurtarabileceğinden bu kadar emin olmasını sağlayan şey nedir? Hepsinin ölmek gibi bir arzusu mu var? Muhtemelen yakalanacaklarını bilmiyorlar mı?"

Hayır, bu tür insanların genellikle yakalanmayacaklarını düşünecek kadar narsisizm ya da sosyopati ile hareket ettiklerini bilecek kadar çok gerçek suç programı izledim. Bir hata yaparlar ve işte o zaman olur.

"Ben öyle düşünmüyorum," diyorum. "Kendilerini bunun üstünde görüyorlar. Hatta tanrısal."

Chloe bir şeye karar vermiş gibi başını sallıyor ve dışarı çıkmak için dönüyor. Adımları artık kararlı.

Chloe çıkışa giden merdivenlerden inmek yerine, Death Row'un yanındaki Tanık Odası'na girer.

Hayır. Gitmek istiyorum.

Sakin ol, kendime koçluk yapıyorum. *Chloe'ye bir şeyler oluyor. Dikkatini ver.*

İlk kez açılıyor gibi görünüyor ve bunu bozmak ya da dikkatini dağıtmak istemiyorum. Pantolonumda karıncalar varmış gibi hissetmem ve kamyonuma koşmak istemem önemli değil.

Tanık Odası'nın içinde, diğer tarafında küçük, beyaz bir oda bulunan büyük bir pencere var. Tavandan büyük boy bir metal halka sarkıyor gibi görünüyor. Chloe'nin gözlerinin ilk gittiği yer orası. Aşağı inerken bakışlarını takip ediyorum ve camdan daha yakından bakmak için eğiliyorum.

"Lanet olsun. Bu bir tuzak kapısı olmalı," diyor kısık bir sesle.

Doğru söylüyor. Parke zemine yerleştirilmiş metal bir kare ve yanında bir kol var.

"Tanrım, boyanın nasıl aşındığına bak, sanki onu kazıyan ayaklar bunun son durakları olacağını biliyorlarmış gibi. Çaresizliği hayal edin," diyor Chloe.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Yine haklı. Tam ortası hariç tüm metal plaka astar grisi renginde. Tam olarak sanıkların boyunlarında kalın bir iple durdukları yer. O boya yontulmuş.

Chloe fiziksel olarak rahatsızmış gibi inliyor. "İyi misin?" Elimi omzuna koyuyorum.

"Evet, biraz tuhaf hissetmeye başladım." Karnına dokunuyor.

"Gidebiliriz" diyorum. Ama asıl demek istediğim *lütfe gidebilir miyiz?*

Sonra Chloe eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Aman Tanrım, hasta mısın?"

Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama fısıldıyor: "Hayır, özür dilerim. Birdenbire çok... bunaldım. Ne oldu bilmiyorum. Vücudum çıldırdı ve başım döndü. Şimdi daha iyi hissediyorum." Doğruldu.

"Gidebilir miyiz?" Onun için endişeleniyorum ve bu yüzden onu geldiğimiz yöne doğru çevirmek için dirseğinden tutuyorum.

"Bekle," diyor Chloe. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Neden bilmiyorum ama biraz daha kalmam gerekiyor."

"Bunun bir tür travma tepkisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Hasta olmadığını ve hep aynı şeyleri yediğimizi söylediği için bu fiziksel tepkinin başka bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Kendimi iyi hissediyorum. "Hapishaneyle ilgili bir şey gibi görünüyor."

"Sorun sadece hapishane değil. Buraya gelene kadar iyiydim. Özellikle bu bölge. Buraya daha önce gelip gelmediğimi biliyor musun?"

"En azından bir kere geldin. Altıncı sınıfta herkesin gittiği bir okul gezisi." Ona deneyimimden ve bir hapishane duvarına kazınmış olarak gördüğüm kelimedenden bahsetmiyorum. Zamanı değil.

Orada sessizce duruyoruz ve içimi bir endişe kaplıyor.

"Tamam, gidelim," diyor sonunda ve ben çok rahatlıyorum.

Geldiğimiz yöne giden merdivenlere doğru ilerliyorum. "Hey," diyor Chloe. "Onun yerine şu taraftan gidelim."

Başka bir açık kapı ve bir kat merdivenle aydınlık gün ışığına iniyor. Bir çıkış olduğu kesin ama kapının üstündeki tabelada "Bırakma Odası" yazıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Neredeyse bitti. Bu kısmı atlattıktan sonra gidebiliriz.

Oraya indiğimizde, Tanık Odası'ndan daha ürkütücü olduğunu görüyoruz. Eğer Tanık Odası bir evin giriş kapısı olsaydı, Bırakma Odası da bodrum katı olurdu. Kelimenin tam anlamıyla. Tam aşağıda, tavanında metal bir kapak var. Müze tabelası, idamdan sonra asılan cesetlerin buradan alındığını söylüyor.

Odanın zemini çökük ve ortasında bir gider var.

Chloe onu işaret ediyor.

Vücut sınırları için, düşünüyorum ama söylemiyorum. Onun yerine irkiliyorum.

Çıkışı bulmak için içeri süzülen güneş ışığını takip ediyoruz ve tekrar avluya girdiğimizde yüksek sesle bir iç çekiyorum.

"Tanrım, orası..." Başlıyorum ama doğru kelimeyi bulamıyorum.

"Berbat." Chloe cümlemi bitirdi. "Bence şu anda tüm 'f' kelimeleri uygun."

Avludan çıkıp hediyelik eşya dükkânından geri dönerek çıktığımız binaya doğru yürüyoruz ve Chloe sessiz. İçeri girmeden önce binalardan birinin arkasında kenara çekiliyor ve vape kalemını çıkarıyor.

"Üzgünüm, bundan sonra yapmalıyım," diyor ve sonra büyük bir vuruş yapıyor.

Kaleme uzandım, gözleri büyüdü ama bana uzattı. Bir fırt çekiyorum ve öksürmeye başlıyorum. Kaygıma iyi geldiğinden emin değilim ama denemeye değer.

Kamyonetime döndüğümde Chloe, "Yarın kaplıcalara gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Yani-"

"Skinny Dipper. Evet."

Chloe o gece olanlarla yüzleşme konusunda daha ciddi olmaya başladı. Umutlanmamaya çalışıyorum ama belki daha fazla açılacaktır. Belki bir şeyler hatırlar.

"Elbette," diyorum ve kamyoneti çekip Warm Springs Yolu'ndan eve doğru ilerliyorum. Chloe bir hapishane müzesine bu kadar büyük bir tepki verdiyse, Skinny Dipper'da ne olacak?

SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

CHLOE

O BİLİYOR.

Bill hamile olduğumu biliyor. Ve onu kazanmak için kendime onun hakkında ne söylersem söyleyeyim, sonuçta Bill kafayı yemiş. Arkadaşlarımı vurdu. Akla hayale gelmeyecek şekillerde zarar vermeleri ve istismar etmeleri için kızları erkeklere sunuyor. Ve birkaç gün önce, neredeyse beni boğuyordu.

Bugün geldiğinde yanında hamilelik testi vardı.

Sanki beni ısıracakmış gibi kutuyu dikkatle tutuyorum ama duraksadığımda çöp kovamı işaret ediyor. Önünden almamı istiyor.

"Arkanı dönebilir misin?" diye sordum. Beni şaşırttı, dönüyor.

Testi alıp ona veriyorum, sonucu görmek umurumda bile değil. Ben zaten biliyorum.

Hemen nefesinin altında homurdanıyor. "Sikeyim."

Sonra testi beton duvara fırlatıyor, böylece küçük bir takırtı çıkarıyor.

"Bundan kurtulmamız gerekecek," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Bebek." Kapının önünde bir ileri bir geri adım atıyor.

Düşün. Hızlı.

Bill'in şu anda bir planı olmadığı açık ve bu benim sorumluluğu alma şansım.

"Beni bir kliniğe götürmek ister misin?" Yumuşak bir fısıltıyla soruyorum. Yapacağından şüpheliyim, ama yaparsa, belki o noktada kaçabilirim. Ben

kürtaj olmamak.

Bebeği gerçekten kaybetme düşüncesi beni eziyor ve içimde küçük bir his yükseliyor ve bir şeyin farkına varıyorum.

Bu çocuk bende kalsın istiyorum.

Bana neye mal olacağı umurumda değil.

"Klinik yok. Doktor yok" diye bağıyor.

Başka nasıl kurtulabilir ki? Aklıma elbise askıları ve arka sokaklarda yapılan kürtaj hikayeleri geliyor ve gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Bana yardım edebilirsin... onu büyütebilirsin," diye teklif ediyorum, onu kazanma planıma geri dönmek için bir fırsat görüyorum.

Bana doğru hücum etti. "Hayır! Çocuk yok. Kendi çocuğum olsa bile umurumda değil, ondan kurtulurum!"

"Neden?" Fısıldıyorum, kocaman gövdesinden geriye doğru çekiliyorum, artık o kadar yakınım ki teninden sızan vücut kokusunu alabiliyorum.

"Fark etmez. Köpek yetiştirebilirim. Ama çocuk olmaz. Asla çocuk yok." Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi duraklıyor.

"Köpek yetiştirmeyi çok isterim," diyorum yavaşça, kendimi onun geleceğine dahil etmeye çalışarak. Benim de içinde olduğum bir hayat görmesini sağlamaya çalışıyorum. Eğer bunu başarabilirsem, sanırım bana güvenmeye başlayacaktır. Belki beni buradan çıkarır. Ve sonra kaçabilirim.

Sanki beni duymamış gibi, "İstenmeyen bebeklerden kurtulmak için yeni bir hap çıkmış" diyor.

"Plan B'den mi bahsediyorsun?" Sağlık dersinde duyduğumu hatırlıyorum ama o zamanlar yoktu. Şimdi var mı?

"Reçeteye ihtiyacın var."

"Kendi yöntemlerim var."

"Çok ilerledim. İşe yaramayacak."

"Denemeye değer. Uyuşturucu bulabilirim." Yaklaşıyor, tekrar yüzüme bakmak için çömeliyor. Arkamı dönmek istiyorum ama yapmıyorum. Yanıma yaklaştığında yüzümü buruşturamam, yoksa onunla bir hayat kurmak istediğimi söylediğimde bana inanmaz.

"Ve eğer işe yaramazsa, o şeyi senden söküp alacağım" diye ekliyor.

Omurgamdan aşağı buz akıyor. Aynı anda çılgılık atmak, ağlamak ve savaşmak istememe neden olan bir dehşet. Ama bunun yerine, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bana zarar vermek istemediğini söylediğini sanıyordum?"

"İstemiyorum. Ama seni güvende tutacaksa yaparım."

Bu hiç mantıklı değil. Beni güvende tutmak için bana zarar mı verecek? Bunu bir kenara bıraktım. Şu anda oyalamam gerekiyor. Onu fikrime ısındırmak için biraz zaman kazanmalıyım. Köpek çiftliği. Ben onun mükemmel küçük kadını olarak, hizmet etmek ve memnun etmek için oradayım. İşe yaramalı.

Elini karnıma koyuyor ve hafifçe bastırıyor. Elimde olmadan nefesim kesildi. "Hayır, Bill, lütfen."

"Bill de kim lan?" diye bağılıyor.

Kahretsin.

"Kusura bakma, maske yüzünden seni aklımda böyle çağırıyordum. Bana gerçek adını söylemiyorsun."

Cevap vermiyor ve elini yerinde tutuyor. Derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum ama dişlerimi sıkıyorum ve tiksinneme rağmen yüzümü ona dönüyorum. "Doktor değilsen, bebekten kurtulmaya çalışırken beni öldüreceksin. Sen doktor musun?"

Homurdanıyor. "Bebek sahibi olamazsın. Bizde işler böyle yürümez." Sesi daha sakın ve sanki fikrini değiştirme sürecindeymiş gibi içinde neredeyse bir soru işareti var.

Ama tutunduğum tek şey, birlikte bir gelecek görüyor olması. Üzerine atlıyorum.

"Bana nasıl gittiğini anlat o zaman. Çünkü ben iyi bir sorun çözücüyüm ve bebek katili olmadan birlikte olabilmemiz için sana yardımcı olabilirim."

Son iki kelime onu ürkütüyor. "Ben bebek katili değilim. O henüz bir bebek değil, sadece birkaç hücre."

"Hareket ettiğini hissedebiliyorum, bu da demek oluyor ki içimde yaşıyor ve onu korumam için bana güveniyor." Bir sonraki kısmı söylemeden önce duraksıyorum ve yutkunuyorum, böylece gerçekçi görüldüğünden emin oluyorum. "Aynen senin beni koruduğun gibi."

"Siktir," diye mırıldanıyor kendi kendine, sonra ayağa kalkıp odayı adımlıyor.

Beni rehin tutarak gerçekten koruduğuna inanıyor olabilir mi? Beni güvende tutmak istediğini söylüyor ama bunu yapmak için bana zarar verebileceğini de söylüyor.

Şaşırtıcı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Peki," diyor. "Ama doğduktan sonra ondan kurtulacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermiyor ve panik içimi yakarken, onu bastırmaya çalışıyorum. En azından bebeğimi aldırmayacak. Bu da demek oluyor ki çocuğuma asla el süremeyeceğinden emin olmak için başka bir plan yapmak için birkaç ayım var.

Benim çocuğum.

Bu sözler aklımdan çıkmıyor ve kesinlikle doğru olduğunu anlıyorum. Bu bebeği istiyorum. Anne olmak istiyorum.

"Bebeğe zarar vermediğin sürece her şeyi yaparım." Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez, beni kabul etmemesi için dua etmeye başladım bile.

Ama yine yaklaştı ve hemen yanımdaki duvara oturdu. Geçen sefer yaptığı gibi. Beni neredeyse boğarak öldüreceği zaman. Uzaklaşmak istiyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine, içimdeki her şey *ondan uzak dur* diye bağırırken, kendimi ona doğru yumuşatmaya çalışmak için yavaşça nefes alıyorum.

"Bir şey var mı?" diye fısıldıyor.

Bana tecavüz edecek. Bunu neden teklif ettim ki? Gözlerim doluyor ama dişlerimi sıkıyorum. "Evet."

Elini bacağıma götürüyor ve dokunuşu nazik ama yine de bir şekilde o kadar güçlü hissettiriyor ki nefesimi tutmak istiyorum.

"Daha önce şarkı söylediğini duydum."

Çok fazla şarkı söylüyordum ama bunu onun etrafta olmadığını düşündüğüm zamanlarda yapmaya çalışıyordum.

"Böyle şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum," diye devam ediyor. Sanki bir şey soruyormuş gibi hissediyorum ve eli hâlâ bacağımda. Kurtulmak istiyorum ama bunun yerine tetikte kalmaya odaklanıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve olabildiğince yumuşak konuşuyorum. "Sana şarkı söylememi ister misin?"

Cevap vermiyor. Bu an çelişkilerle dolu. Eli sanki bir çiftmişiz gibi şefkatle bacağımda, yine de eylem hala saldırganlıkla dolu. Benden ona şarkı söylememi istemesi

-Bir kırılganlık var. Yine de tüyler ürpertici. "Amazing Grace'," diyor.

Hiç kiliseye gitmedim ama koroda çok fazla ilahi söyledik, bu yüzden şanslıyım ki biliyorum.

Kollarını kavuşturup iç çekerek yanımda rahatlamış görünüyor. Vücudunun sıcaklığı yan tarafıma baskı yapıyor. O anın samimiyeti beni şok ediyor ve tecavüze uğramaktan farklı bir şekilde dehşete düşürüyor. Ama buna katlanıyorum ve şarkı söylüyorum.

İkinci dizinin yarısına geldiğimde elini tekrar bacağıma koyuyor ve irkiliyorum ama hemen kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ondan ne kadar tiksindiğimi görmesine izin veremem.

"Köpekleri sevdiğin konusunda bana doğruyu mu söylüyorsun?" diye soruyor.

"Evet, tabii ki. Özellikle Golden Retriever'ları çok severim," diye tekrar yalan söylüyorum.

Bir şey düşünüyormuş gibi başını sallıyor. Sonra şöyle diyor: "Dediğim gibi, Kuzey Idaho-Pate'de köpek çiftliği kuracağım. Aynı anda birkaç köpek yetiştirmek istiyorum. Hızlıca büyütmek. Burayı onarmak ve yavrulara bakma zamanı geldiğinde biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Nefesimi tutuyorum ve "Size yardım etmeyi çok isterim" diyorum. Heyecanım gerçek, ama köpeklerle ilgili değil. Kalbime çarpan büyük umut dalgasıyla ilgili. Beni öldürmeyecek ve bir noktada beni bu odadan çıkaracak. İşte o zaman kaçacağım.

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

FRANKIE

CHLOE ve ben Banks-Lowman Yolu'na varmak üzereyiz, buradan Skinny Dipper'a giden otoyola sapacağız. Yaklaşık bir saattir arabadayız, Payette Nehri'ni solumuza doğru takip ediyoruz ve çocukluğumuzla ilgili sorularının çoğunu yanıtladım. Ortak geçmişimiz hakkında konuşmak güzel. Her şey onun için yeni olsa bile. Bunların çoğu eski bir arkadaşla yeniden bağlantı kurmaktan çok yeni bir arkadaşla tanışmaya benziyor. Chloe'nin geri dönmesini umut etmeye cesaret ettiğimden değil, ama kendime izin verdiğim zamanlar, hayalimdeki gibi görünmüyordu. Ama bundan nefret de etmiyorum. Çoğunlukla sadece minnettarım.

Chloe yanımdan geçip şoförün yan camından rafting yapan insanlara bakıyor. Banks'te nehre giriyorlar ve hepsi kasklı ve can yelekli.

"O yaz bir erkek arkadaşım olmadığından bahsetmiştin. Ama bir şekilde hamileydim. Bu da beni genel olarak hayatımdaki erkekleri merak etmeye itti. Birine aşık olup olmadığımı biliyor musun?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Üniversiteye gidene kadar biriyle çıkmayı ertelemekten bahsediyordun. Son sınıftan önceki yazdı ve anaokulundan beri birlikte okula gittiğimiz çocuklarla işin bitmişti. Beynimi zorladım ve gizlice kiminle görüşebileceğini düşünemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, o kadar yakındık ki, bana söyledin diye düşünüyorum."

"Belki de sana söylemek istemedim."

"Ciddiyim, Chlo. Her şey hakkında konuştuk. O yaz kimseyle birlikte değildin."

Chloe cevap vermiyor, ama sessizce aynı fikirde olmadığını hissedebiliyorum. Bir erkek arkadaşı olduğunu ve bunu benden sakladığını düşünüyor. Ama ikimiz arasında hem onu hem de kendimi ondan daha iyi tanıdığımı düşünüyorum.

"O yazdan önce cinsel olarak aktif miydim?" diye soruyor.

"Yani..."

"Yani, bildiğin kadarıyla bakire miydim?"

"Hayır, liseye başladıktan sonra birkaç erkek arkadaşın oldu ve onlarla seks yaptın. Gençken Jensen ile çıkmıştın. Ama birlikte yattığınızı sanmıyorum."

"Yattığım adamlardan herhangi birini hatırlıyor musun?" "İsimlerini değil, üzgünüm."

Eğer onları saklamış olsaydım, muhtemelen yıllıklarımдан bakabilirdim. Eski lise yıllıkları, evleri yeniden düzenlerken yanımda taşımak isteyeceğim bir şey değil. Jensen'da muhtemelen vardır ama geçen gece olanlardan sonra ona ulaşım soramam. *Senden ayrıldığımı ve seni kızdırdığımı biliyorum ama 1998 yıllığını ödünç alabilir miyim?*

"Tamam, şunu deneyelim," diyor Chloe. "Duygularına karşılık vermediğim halde benimle ilgilenen biri oldu mu?"

"Yani belki de hoşlanmadığın biriyle yatıyordun?"

"Evet, bana takıntılı biri var mıydı? Bunu sormak garip bir soru ama eğer haklıysan ve kimseyle görüşmüyorsam, birinin beni zorlamış olması mümkün."

"Siktir," diye fısıldadım. Bunu hiç düşünmemiştim ama neden bilmiyorum. Chloe'nin biriyle görüşüyor olsaydı bana söyleyeceği konusunda haklı olduğumdan eminim. Eğer hamileydiyse, ki belli ki hamileydi, bu rıza dışı gerçekleşmiş olabilir miydi?

Şimdi ağlamaya başladım. Onun bunu yaşayacağını düşünmek beni öldürüyor.

Uzanıp ona sarılmak istiyorum ama araba kullandığım için yapamıyorum. Gözlerimi siliyorum ve şöyle diyorum: "Yaşadığın her şey için çok üzgünüm. Hatırlamıyor olsan bile. Olasılıkları düşünmeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim," diyor Chloe. Sözlerinin boğazında düğümlendiğini duyabiliyorum ve yan pencereden dışarı bakıyor.

Sinyal lambamı yaktım ve 55. Otoyol'dan sağa, Garden Valley ve Skinny Dipper Kaplıcaları'na doğru döndüm. Kenara çekmeden önce birkaç dakika daha sürdük.

Chloe önce önüne, sonra da telefonuna bakmaya çalışarak, "Henüz dördüncü kilometre işareti gelmedik," dedi.

"Biliyorum ama burası patikaya en yakın yer."

En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. En az on yıldır buraya çıkmamıştım ve o zaman bile bulmak çok kolay değildi. Patika, dağın kenarına oyulmuş dar bir yol. Bu bana tırmanışı hatırlatıyor ve inliyorum.

"Sorun nedir?"

"Oh, yürüyüşten korkuyorum."

Gülüyor. "Yürüyüşe bayılırsın. Table Rock'ta yürüyüş yapmamaya karar verdiğimizde ağlayacaksın sandım."

"Doğru. Ama bu bir sonraki seviye."

Dışarısı kavurucu ve hava sıcak toprak ve çam iğneleriyle karışık nehir gibi kokuyor. Beni şimdiden susatıyor ve henüz terlemeye bile başlamadım.

Chloe hemen küçük bir iz buldu. "Burası olmalı!" diye seslendi.

"Nerede olduğunu hatırladın mı?" Sesimdeki umuda engel olamıyorum.

"Hayır. Google Haritalar'daki resimlere baktım," diye gülüyor, sonra gözleri dağın yamacını izliyor. "Vay canına, şaka yapmıyormuşsun."

"Evet. Siz kaybolduktan sonra insanlar neden karanlıkta böyle bir şeye kalkıştığınız konusunda spekülasyonlar yaptılar. Ama gençlerin mantığını kim bilebilir ki?"

"Kesinlikle bilmiyorum. Önden buyurun," diyor Chloe, sonra da yolu göstermem için bana el sallıyor.

"Önce sen gitmek istemiyor musun?"

"Sanırım seni yavaşlatacağım. Pek iyi durumda değilim." Gülümsüyor ve kaburgalarına dirsek atıyor, bu da beni güldürüyor. Beni yavaşlatacağından şüpheliyim, ama adamım, saçları açık ve o uzun koşucularla burada kavrulacak. Gözlükleri de hala takılı,

Yürüyüş yaparken bunun rahatsız edici olacağını tahmin edebiliyorum ama büyük ihtimalle buna alışmıştır.

Birkaç kez dönüp onu kontrol ettikten ve eliyle saçlarını at kuyruğu yaparken yakaladıktan sonra, "Hava sıcak, ha?" diyorum.

Başını sallıyor ve saçını bırakıyor.

Saçım açık ve bileğimde hemen hemen her zaman fazladan bir saç bağı var, bu yüzden ona teklif ediyorum.

"Hayır, teşekkürler. Aşağıdan hoşlanıyorum," diyor.

Çok geçmeden geri dönüşleri sessizce alıyoruz çünkü ikimiz de çok yorulduk.

İlerideki dağda bir yarıktan yükselen buharı görüyorum.

"İşte Skinny Dipper," diyorum, onu işaret ederek. "Şu küçük tepenin üzerinde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

FRANKIE

Kaplıcaların bulunduğu yere bakarak duruyorum ve daha önce burada bulunduğum için ne beklemem gerektiğini biliyorum, ancak bu, hissettiğim endişenin yumuşak tınısını azaltmıyor. Çok ciddi. Hapishane kadar ürkütücü değil ama kesinlikle bir havası var.

Chloe yetişiyor ve ikimiz de kaplıcaya hiç benzemeyen bu yere bakarken küçük bir nefes alıyor. Daha çok kayalarla, yosunlarla ve kim bilir başka nelerle dolu bir şelaleye benziyor. İğrenç ama garip bir şekilde de güzel, çünkü sudaki orman yeşili ve turuncu yosun tüyleri çürüme belirtisi değil. Aslında oldukça canlılar. Suyun yavaş akışıyla denizkızı saçı gibi kabarıyorlar.

Kavurucu sıcak sıvı dağın yamacından aşağı süzülüyor ve dokunduğu her yerde yosun izleri bırakıyor. Sanki zamanın başlangıcından beri bunu yapıyormuş gibi.

Chloe sessizliği bozarak, "Gerçek havuzların nerede olduğunu hayal etmek zor," dedi.

"Şaka yapmıyorum. Üniversitedeyken buraya geldiğimi hatırlıyorum. Tabii size olanlar yüzünden kapalıydı, o yüzden giremedik. Ama hala gerçek havuzlar vardı. Şurada bir tane vardı," diye gösteriyorum. "Ve orada, ve orada."

"Neden şimdi taşlarla dolu?"

"Cinayetlerden s o n r a BLM kaplıcaları kapattı ve yaklaşık on yıl önce Doğa Ana burayı kapatmanın yeterli olmadığına karar verdi ve bir kaya kayması meydana geldi. Ondan sonra da

Yasaları çiğnemeyi göze alsalar bile kimsenin buraya girmesi mümkün değil."

Chloe eskiden daha büyük olan havuza doğru zıplıyor. "Amy ve Kristi'yi nerede buldular?" diye soruyor.

"Kristi hâlâ bu havuzdaydı." Hemen yanımızdakini gösteriyorum. "Ve Amy ..." Aşağıya doğru işaret etmek için biraz eğiliyorum. "En altta."

"Tanrım," diye fısıldıyor Chloe. "Mezarlık gibi." Yüzü aşağıya dönük ve sanki Amy'yi nerede bulabileceklerini araştırıyormuş gibi kenardan bakıyor.

"Gerçekten öyle."

Onu dikkatle izliyorum, bu yerden rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

Chloe, patikanın karşısındaki havuzun diğer tarafına doğru ilerliyor. Eskiden ağaçlarla kaplıydı, ama şimdi bir sürü yanmış kütük var. Birkaç yıl önce burada çıkan bir orman yangını çamları çıplak bırakmıştı. Gözyaşlarını bastırmaya çalışır gibi gözlerini siliyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, hissediyorum."

Doğru ya. Hapishanede yaptığı gibi.

"Şuna bak," diyor Chloe, yanmış kütüklerin olduğu yeri işaret ederek ve başka bir patikaya benziyor. Buraya son geldiğimde orada olduğunu hatırlamıyorum, ama o zamanlar da bir sürü ağaç vardı. Orman yangını öncesi.

"Bahse girerim bu bir hayvan yolu. Geyik ve elk," diyorum.

"Sence daha önce de var mıydı? O geceki gibi mi?"

"Emin değilim. Ağaçlar tarafından gizlenmiş olmalı ve sık çalılıklar nedeniyle erişmek neredeyse imkansız."

"Şuna bir bakalım," diyor Chloe, üzerine basmak için büyük bir kayaya doğru hamle yaparak. Biraz uzanıyor ama başıyor. Patikaya ulaşmanın bir yolunu göremiyorum. Dağın biraz yukarısında ve tırmanmanın da bir yolu yok.

"Neden?" Ben soruyorum. Tehlikeli görünüyor ve içinde bulunduğu bu dedektif modunu sevsem de oraya gitmek istemiyorum.

"Neden olmasın? Buradayız, o yüzden biz de yapabiliriz."

Chloe dağın yamacından çıkan bir çalı dalına tutunmak için uzanıyor. Altında bir kaya var ve kendini onun üzerine çekerek yabani av hayvanlarının izine yaklaşıyor. "Haydi!" diye sesleniyor.

Burada kalıp bekleyebilirim. Ama merakım depreşiyor ve aniden bunu yapmak istemiyorum.

Chloe güvenli bir şekilde yoluna devam etmeyi başarıyor, ben de onun adımlarını takip ederek ilk kayanın üzerine atlıyorum. "Tamam. Devam et," dedim.

Chloe çalıların ve uzun otların arasından ayağını kaldırıp kendini küçük oyun patikasına doğru çekti ve bana da yardım etmek için döndü.

Bu noktadan geriye bakıp kaplıcaları ya da onlardan geriye kalanları ve diğer taraftaki patikayı görebilirsiniz. Ayrıca aşağıdaki yolu ve kenara park etmiş kamyonetimi de görebilirsiniz.

"Biz geldiğimizde saldırganın zaten burada olduğunu düşünüyorlar," diyor Chloe. "Tabii ki hiçbirini hatırlamıyorum. İnternette okuduğum kadarıyla öyle."

Bu doğru. En iyi teori, kızları avlayan kişinin zaten pozisyonunu almış olması çünkü onları havuzlara kadar takip edip sonra da arkalarından, saldırının geldiğini düşündükleri kayalığın tepesine çıkmış olması mümkün değil. Kızlar onu görürdü.

"Ama buraya geleceğimizi nasıl bildiği bana pek mantıklı gelmiyor. Kaplıcalarla dolu bu sarp vadide eğlenmek için mi takılıyordu ve biz ortaya çıkınca bize saldırmaya mı karar verdi?"

Bu beni de hep rahatsız etmiştir. Ve herkes tarafından fevkalade göz ardı edilmiş gibi geliyor. Ortak görüş, kişinin burada avlandığı yönünde. Ama polisin Amy ve Kristi'nin cesetlerinden çıkardığı oklar avlanmak için kullanılacak türden değildi. Daha ağırdı. Daha kısa. Okçuluk okları yerine arbalet okları.

Avlanmak için orada değildi.

Polis, saldırganın daha yukarıda olduğunu ve havuzu net bir şekilde görebileceğini tahmin etti. Amy'nin uçurumdan düştüğü yön için de işe yarayabilirdi. Yine de, sanki korkunç sahne

hiçbir anlam ifade etmiyordu, bu yüzden davada takip edilecek yeni bir ipucu olmadığında, bu yarım yamalak fikri gerçek olarak kabul ettiler.

"Ya bizi takip ediyorduydu ve aslında bu yoldan geldiyse?" Chloe tırmandıkları patikadan daha da ince olan oyun patikasını işaret ediyor. Ve çok daha dik. Hayvanların geri dönüşlere ihtiyacı yoktur.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyorum. O diğer izi daha önce hiç fark etmemiştim. Bu fikir kalbimi yerinden oynatıyor. Ya Chloe'nin söylediklerinde bir şey varsa?

Polisin hayvan izlerinden haberdar olup olmadığını hatırlamıyorum. Kaplıcaların diğer tarafına hiç baktılar mı? Orman yangınından beri buraya geldiler mi? Neden gelsinler ki? Chloe dönene kadar dava o kadar soğuktu ki neredeyse buz gibiydi.

Chloe dik patikada bir tür yengeç yürüyüşü pozisyonuna geçecek şekilde kendini alçaltıyor ve toprakta ne kadar kaydığını kontrol etmeye çalışarak aşağı doğru ilerliyor. Bu patikada dik durarak yürümenin imkânı yok.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Herhangi bir ipucu olup olmadığına bakmalıyım."

Chloe çoktan yola çıktı ve ben onu takip etmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama yalnız gitmesine de izin vermeyeceğim. Ayrıca, bir şey bulma umudu daha önce hissettiğim tüm endişeleri bastırıyor. Çömeliip Chloe'nin arkasına geçiyorum, onu taklit ediyorum.

Avuç içlerim sıyrılıyor ama şu ana kadar kan akmadı. Sadece çok kirli ve çok yaklaştığımda kıcıımı yere vurmaya devam ediyorum.

Sonra Chloe durur ve ayağa kalkmaya çalışır. Yerçekimi ona karşı çalışıyor ve ayağını kaybediyor, ama kendini yakalıyor. Yolun soluna, kaplıcalardan daha da uzağa uzanıyor ve sanki yoldan çıkıp diz boyu çalılardan arasına girmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Sanırım bir şey gördüm. Güneş ışığında gözüme çarptı."

Muhtemelen kırık bir içki şişesi, ama bunu söylemiyorum ve onun yerine yetiştirmeye çalışıyorum.

"Vay anasını!" Chloe bağılıyor, sesi heyecan dolu.

Kalbim küt küt atıyor. Bir şey bulmuş.

*Mümkün değil.
Ama ya
mümkünse?*

Chloe'nin yoldan çıktığı yere varmam sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, ama sonunda varıyorum ve o küçük bir şeyin üzerindeki kiri temizliyor. Bir parça altın mücevher tutuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

FRANKIE

Chloe'nin eski madalyonu. Ona verdiğim. Bunu anlamak için içine bakmama bile gerek yok çünkü oval bir şekli var ve ön tarafına bir kalp kazınmış. Yıllar boyunca hava koşullarına maruz kaldığı için kararmış ama bu şüphelerimi azaltmıyor.

"Dokunma ona," diyorum, çok geç. "Ya üzerinde parmak izi varsa?"

Chloe madalyonu sıcak bir patates gibi düşürür ve uzun otların arasına düşer.

İnce atletimi çıkarıyorum. Dışarısı zaten çok sıcak ve ben de sporcu sütyeni giyiyorum. Aşağı uzanıyorum ve sürtünmemek için kumaşı kullanarak madalyonu tekrar kaldırıyorum. Eğer varsa parmak izlerini çıkarmak için bir şey yapmak istemiyorum.

"Bu senindi," diyorum, boğulmaya başlıyorum çünkü madalyonu görmek anılarımı canlandırıyor.

Bir an için Chloe ve ben birbirimize bakıyoruz ve hava neredeyse beklentiyle elektrikleniyor.

"Bunu polise götürmeliyiz," diyorum.

Chloe kocaman gülümsüyor.

Sanki ikimiz de yokuşun geri kalanını arabaya inmek için en iyi yolu bulmaya çalışıyormuşuz gibi aynı anda etrafımıza bakıyoruz.

"Ana yola geri dönmek için bu patıkaya tırmanabileceğimi sanmıyorum. Çok dik," diyor Chloe.

"Evet, Jack ve Jill gibi davranmadan buraya kadar gelebildiğimize bile şaşırdım. Sanırım aşağıya kadar kığımızın üstünde kaymamız gerekecek.

bu oyun izi."

Atletime sarılı madalyonu sporcu sütyenimin içine sokuyorum, böylece düşüp ölmek için iki elimi de kullanabiliyorum.

"Bundan sonra dondurma istiyorum," diyor Chloe, arkamdan duyabilmem için yüzünü geriye doğru atarak.

Gülüyorum. "Tamam, rastgele. Ama sanırım bir kutlama yapmamız gerekiyor. Horseshoe Bend'de huckleberry soft serve var. Boise'e gitmeden önce orada duralım."

"Evet, lütfen."

Sonra sessizlik içinde ilerliyoruz. Dümdüz aşağı indiğimiz için patika, yukarı çıkarkenki dönemeçlerden daha kısa ve sonunda kamyonu geri dönüyoruz.

Chloe, Boise'e dönerken yol boyunca madalyondan bahsetmeden duramadı. O kadar ikna edici ki, kendimi onun pek çok fikrine katılırken buluyorum.

Saldırganın muhtemelen oyun izini kullandığını.

Muhtemelen onu bir yere götürdü ve belki de madalyonu o zaman düşürdü.

Polis bunu davayı yeniden açmak için kullanabilir.

Tekrar cep telefonu menziline girer girmez, telefonum konsoldan çalmaya başlıyor. Sürüş sırasında kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum. Bir bakışta bunun bir Reddit bildirimi olduğunu anlıyorum ve ilk aklıma gelen Punkass99'un şifreli mesajları oluyor.

Chloe döndüğünden beri onları düşünmedim.

Siktir et onu. O madalyonu bulmak bir işaret gibi geliyor, sanki tüm dünya açılmış ve her şey mümkün olabilirmiş gibi. Amy ve Kristi'yi kimin öldürdüğünü bulabiliriz. Ya da yıllar önce Chloe'ye ne olduğunu öğrenebiliriz. Belki bunu yapan psikopatı parmaklıkların arkasına koymaya bile yardım edebiliriz.

Otoyolun kenarında böğürtlenli dondurma satan küçük bir markete girdik ve Chloe, "Seninle içeride buluşuruz. Deli gibi işlemem lazım."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Telefonuma bakarken, Jensen'dan gelen bir mesaj ana ekranımda beliriyor.

Hey, geçen gece için özür dilerim. Konuşabilir miyiz?

İçimden bir ses hayır diyor. Konuşacak bir şey yok. Hayatıma geri dönmeye çalışacak, ama bu sefer işimiz bitmiş gibi hissediyorum. Son birkaç gündür uzun zamandır olmadığım kadar özgürüm.

Cevap vermiyorum ve bunun yerine Punkass99'dan gelen Reddit mesajına dokunuyorum. Mesajda şöyle yazıyor:

CHLOE WEBSTER'A GÜVENME.

Gözlerimi deviriyorum. "*Git kumlara gömül*" gibi bir şey yazmak istiyorum ama tereddüt ediyorum, onu ikna etmek ve bana kim olduğunu söylemesini sağlamak için ona sorabileceğim bir şey düşünmeye çalışıyorum. Cinayetlerle bir ilgisi var mı? Bir mesaj daha geliyor.

SÖYLEDİĞİNDEN DAHA FAZLASINI BİLİYOR.

OceanofPDF.com

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

CHLOE

ŞAŞIRTICI LÜTUF, ne kadar tatlı bir ses. Benim gibi bir zavallıyı kurtardı.

Uyan ve dışarıyı kontrol et. Gün ışığı varsa, pencere kontrplağına bir işaret çiz. Yerde kar var.

Bir zamanlar kayboldum ama şimdi buldum.

İşaretleri say. Bugün doksan üç. Bill onunla köpek çiftliğine gideceğimi söylediğinden beri doksan üç gün geçti. Endişe dolu, akıl almaz bir sıkıntıyla geçen doksan üç gün. Çetele tutmaya başlamadan önce kaç gün olmuştu?

Kördüm ama şimdi görüyorum.

Uyu. Yemek ye. Bill gittiğinde diğer kızlara seslen. Cevap alamadım. Hem de hiç. Acaba burada bir tek ben mi varım?

Kalbime korkmayı öğreten lütuftu.

Bill geliyor. Ona kilise şarkıları söyle. Yavru köpekleri büyütmenin bir yolunu bulun. Ne zaman gideceğimizi sor. Kızıyor ve henüz zamanı gelmediğini söylüyor. Sormayı bırak.

Ve korkularım hafifledi.

Bebeğe şarkı söyleyin. Bebeğin hareketini hisset. Ayaklarının göğüs kafesime nasıl girdiğini - sol kaburganın hemen altındaki o boşluk. Ağrının bana bunun gerçek olduğunu hatırlatmasına izin ver. Bebek gerçek ve ben anne olacağım. Bebek geliyor ve onu korumalıyım.

Bu lütuftu ne kadar da değerli görünüyordu.

Bileğimi güçlendirmek için odanın etrafında yürüyorum. Koşarken buna ihtiyacım olacak.

İlk inandığım saat.

Uyuyacağım ve köpek çiftliğinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak edeceğim. Belki de sonunda bir hücrede öleceğim. Bu düşüncelerden sıyrıl ve bebeğe odaklan. *Çocuğuma*. Kaçmayı düşün. Bill beni buradan hiç çıkarmazsa diye yedek bir plan yap.

Yatağımda bacak bacak üstüne atarak oturuyorum, ta ki çok rahatsız olup yan yatmak zorunda kalana kadar. Artık çok büyüğüm. Ama bu bebeğin sağlıklı olduğu anlamına geliyor ve ben bundan mutluyum. Şarkımı söylerken 101 Dalmaçyalı çarşafının şeritlerinden bir bebek yapıyorum. Parmaklarım hızla çalışıyor, düğüm üstüne düğüm atıyor, şeritleri bir balon hayvan gibi birbirine bağlıyor. Şu anda sadece düğümlenmiş uzun bir kumaş parçası. Kopma sesleri beton duvarlardan yansırken gevşek ipler etrafa saçılıyor ama Bill beni yakalamasın diye dağınıklığı yatağın altında tutmaya dikkat ediyorum. Çok sıkı çekiyorum çünkü yürümeye başlayan bir çocuğun parçalayamayacağı kadar sağlam olmalı.

Çünkü bebeğim bir gün yürümeye başlayacak. Bill'in ondan kurtulmasına izin vermeyeceğim. Bebek katili olmadığını söylüyor.

Bu düşünce beni hıçkırıklara boğdu. Bill'in daha önce de çocuk öldürdüğü kesin. Amy ve Kristi son sınıfa gidiyorlardı ama henüz yetişkin değillerdi. Ve aylar önce buraya ilk geldiğimde hücrede gördüğüm o kızıl saçlı da gençti. Ona ne olduğunu merak ediyorum.

Bill'in bebeğimi bağışlayacağına inanmak aptallık. Doğmadan önce buradan gitmeliyim.

İçime umutsuzluk doluyor ama onu geri itiyorum. "Hayır," diyorum yüksek sesle.

Envanter çıkarıyorum. Bileğim güçleniyor. Mükemmel durumda değilim ve tabii ki çok hamileyim, ama sadece kaçacak kadar hızlı olmam gerekiyor. Hızlı olmak muhtemelen iyi niyetli bir düşünce. Ön tarafım ağır ve etrafta manevra yapmak mümkün olsa da Bill'den kaçmamın imkânı yok. Onu kaçacak kadar uzun süre etkisiz hale getirmeliyim. Bir zayıflık anından yararlan.

Kaplıcada kaçtığım gibi mi? Topallamadığım, bebeğim olmadığı ve başlangıçta özgür olduğum zamanlarda mı? Hayır, donup kaldım. Kendimi ve çocuğumu bu işe bulaştırdım.

Sert ve rahatsız edici düşünceler gözyaşlarıma neden oluyor, öyle ki kumaşla ne yaptığımı görmek için gözlerimi kırpmam gerekiyor. Hatırladıkça göğsüm sıkışıyor.

en son kaçabildiğim zaman korkudan nasıl felç olduğumu hatırladım. Daha güçlü olduğum ve kaçma şansımın daha yüksek olduğu zamanları. Ama o zayıf Chloe'ydi. Korkmuş Chloe.

Bu yalan söyleyen, manipüle eden, bebeğim için ölmeyi isteyen Chloe. Belki daha fazlasını yapabilirim.

İşte o zaman durup düğümlenmiş kumaş şeridine bakıyorum. Sıkıca çekiyorum ve kırbaç gibi bir ses çıkarıyor. Bir fikir filizlendi.

Ya ...?

Uzunluğunu test etmek için yavaşça kendi boynuma doluyorum. Kesinlikle yeterince uzun, benimkinden daha kalın olan boynu için bile.

Bu konuda ciddi miyim? Derme çatma ipi tekrar bakmak için aşağı indirirken ellerim titremeye başlıyor. Yeterince güçlü. Bu fikre kendimi inandırmak için kumaşı sıkıyorum. İşe yarayabilir ve Bill'in beni Kuzey Idaho'ya taşımamasını beklemek yerine kontrolü elime aldığım bir plana en yakın şey bu.

Bunu nasıl yapabilirim ki? Benden çok daha büyük ve güçlü. Dikkati çok dağınık olmalı.

Onun dikkatini kesin olarak dağıtmanın tek bir yolunu biliyorum.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

FRANKIE

BİRAZ İKNA ETMEK GEREKTİ, ama sonunda Chloe'yi benimle birlikte Idaho City'deki The Springs'e gelmeye ikna ettim, burası şehirden yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta bir kaplıca tesisi. Skinny Dipper'a gittikten sonra biraz yüzmenin iyi olacağını fark ettim ve burası mükemmeldi. Daha çok rezervasyon yaptırdığınız büyük bir havuza benziyor ve şarap ve meze servisi yapıyorlar. Bize masaj ayarladım ve bu gece canlı müzik var.

Ve çocuklar. Çocuklara karşı değilim ama keşke sadece yetişkinlerin olduğu bir gün seçseydim. Sakin, rahatlatıcı bir ıslanma ile su sıçratma ve ağlama dolu, havuz-erişte istilasına uğramış bir sirk arasındaki fark bu. Bu noktada, seansınız bitmeden ve sizi dışarı atmadan önce iki saat boyunca ıslanabilirsiniz ve bu kısa sürede mevcut olan zaman aralığı buydu. Akşam vakti. Çocuklarla birlikte.

Masajdan sonra mayolarımızı giymek için küçük soyunma odasına giriyoruz. İçeride neredeyse hiç kimse yok, ki bu oldukça nadir görülen bir durum. O kadar dar ki soyunmak için dolabınızın yakınında bir yer bulmak genellikle bir mücadele.

"Hemen döneceğim," diyor Chloe, çantasını kaparken.

"Nereye gidiyorsun?"

"Değişmek için."

Tek söylediğim "Oh,". Tabii ki mahremiyet istiyorsa, bu kesinlikle sorun değil. Sadece onun hiç bu kadar mütevazı olduğunu hatırlamıyorum - en azından

Benim yanımda değil. Birbirimizin önünde sürekli üstümüzü değiştirirdik. Daha mütevazı olan bendim.

Beyaz çiçeklerle işlenmiş siyah bir mayo giyerek dışarı çıkar. Bilek boyunda ve çan kollu. Havlularımızı alıp karanlıkta dışarı çıkıyoruz. Havuz aydınlatılmış, böylece su açık mavi bir tonda parlıyor ve ip ışıkları, peri kesimli bir kadının gitarıyla indie folk gibi bir şey çaldığı açık hava sahnesine büyümlü bir ambiyans katıyor.

Ilık maden suyu boynuma kadar gelene kadar süzölüyorum, sonra Chloe'ye bir şey söylemek için arkamı dönüyorum ama arkamda değil.

Havuzun güvertesini taradığımda, onu hâlâ soyunma odasının girişindeki sığ kenarda, kenarda oturmak için hareket ederken buluyorum. Örtüsünü dizlerine kadar çekiyor ve ayaklarını suya sarkıtıyor. Neden suya girmiyor?

Ona doğru yüzdüm ve sordum, "Neler oluyor? Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, özür dilerim, ıslanmak istemediğimi fark ettim."

"Oh," diyorum tekrar. Hayal kırıklığına uğradım ama sorun değil.

Kenarda oturabilir ve eve planladığımdan daha erken dönebiliriz; önemli değil. Dört ya da beş yaşlarında küçük bir kız can yeleği giyerek yanımdan geçiyor ve bu sırada üzerime su sıçratıyor. Ben olayı hafife almak için gülüyorum ama Chloe ayaklarını sudan çıkarıp dizlerine sarılıyor. Bu

Çocuklar için mi rahatsız oldu?

Sonra birdenbire kocaman bir su güllesi beni ıslatıyor ve Chloe'nin yüzüne doğru bir su tabakası gönderiyor. Alttan bir çocuk fırlıyor ve Chloe'nin yanında kenarı tutan küçük kıza doğru kürek çekiyor. O kadar çok su sıçratıyor ki kendimi korumak ve bir dakikalığına gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Sonunda gözlerimi silip tekrar görebildiğimde, soyunma odasında kaybolmadan önce Chloe'nin sırtını bir anlığına görebiliyorum.

Kendimi havuzdan çıkarıp takip ediyorum, bir şekilde yaralanmış olmasından endişeleniyorum ya da - bilmiyorum, gerçekten. Sıçramanın neden acil bir durum olduğundan emin değilim.

Duş ve tuvalet kabinlerinin önünden geçiyorum ama dolaplara ulaşmadan önce küçük bir grup kadının yanımdan geçmesini beklemem gerekiyor. Tüm alanı kaplıyorlar ve çok yavaş hareket ediyorlar, durup

bikinilerini ayarlıyor ve sohbet e d i y o r l a r d ı , ben de Chloe'yi köşede görmek için zorlanıyordum. Çantasını almak için dolabına uzanıyor ve sanki arkasında ne olduğunu kontrol etmek ister gibi hızla arkasına baktığında ağzım açık kalıyor. Beni görmüyor ve ben de boş bir duşa girip perdeyi çekerek saklanıyorum çünkü burada olduğumu bilmeden bir dakika boyunca bunu düşünmem gerekiyor.

Onun yüzü. Burnundaki çiller. Chloe'nin tek bir çili bile yoktu.

OceanofPDF.com

SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

CHLOE

İLK KONTRATLARIM saf bir şok olarak gerçekleşti. Acı değil, mutlaka -Bu güçlü kramplar gibi ve başa çıkamayacağım bir şey değil, ama çok erken. Kabul ediyorum, karnım büyük ama doğumdan hemen önce olacağını düşündüğüm kadar büyük değil ve hala ne zaman doğuracağımı bilmiyorum. Hangi ayda olduğumu bile bilmiyorum. Hatırladığım en son regl ilkbahardaydı. Nisan olabilir mi? Bill beni kaçırdığında Ağustos ayıydı. Yani dokuz ayı tamamlamam için Aralık ya da Ocak olması lazım.

Gerçekten o kadar uzun süredir hapishanede miyim? Dışarıda kar birikiyor, sanırım bu mümkün. Şimdiye kadar kasılmalar boyunca sessiz kalmayı başardım ve arada uzun molalar veriyorum. Ama biri başladığında odaklanıp nefes almam gerekiyor.

Bill'i boğmak için yaptığım 101 Dalmaçyalı ipini kullanmayı kafama koymamın üzerinden biraz zaman geçmesine rağmen buna fırsat bulamadım. Ziyaretleri giderek seyrekleşiyor ve burada olduğu zamanlarda da bana yakın oturmuyor. Hamileliğimden iğrendiğini hissediyorum. Normalde uzak durmasından memnun olurdum ama planımı hayata geçirmek için ona bir kol mesafesinde ihtiyacım var.

Umarım sonunda yaklaştığında, bu bir kasılma sırasında olmaz. Böylesine güçlü krampların ortasında kocaman bir adamı boğmaya çalışma düşüncesi imkânsız geliyor.

Bill bugün market poşetleriyle geldiğinde, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Yine birkaç günlüğüne gidiyor. Sertçe yutkunuyorum.

Gatorade ve su şişelerinin yanı sıra kraker kutuları, biraz kuru meyve, bir kavanoz fıstık ezmesi, granola barlar ve ton balığı kutuları çıkarır.

Kutular mı? Bana daha önce hiç teneke kutu vermemiştii. Onlar için açacak gerekir.

Ton balıklarını üç sıra halinde üst üste dizmesini ve yanlarına küçük, metal bir konserve açacağı koymasını izliyorum.

"Bebek falan varken bunu kendine zarar vermek için kullanmayacağından eminim," diyor. "Sadece o da değil, bununla herhangi bir zarar vermek de zor olurdu."

Beni kendisi için bir tehdit olarak görmemesi inanılmaz. Onun endişesi kendime zarar vermek isteyeceğim. Ve haklı da. Konserve açacağının keskin metal çarkını koruyan bir muhafazası var.

"Bu sefer biraz daha uzun süre kalacağım. Bebek doğmadan önce birkaç ayımız daha var ve ondan önce yapmam gereken bazı şeyler var. Gitmeden önce."

Köpek çiftliğine gitmek için bebeği doğurmamı bekliyor. Bu yüzden bu kadar uzun bir gecikme oldu. Nedenini anladığımda tüylerim diken diken oluyor. Gitmeden önce ondan kurtulmak istiyor.

"Hangi aydayız?" diye sordum. "Aralık."

Bunu bana gerçekten söylediğine inanamıyorum ama bebeğin doğum zamanını yanlış bildiği için çok mutluyum. Gerçek şu ki bebek her an doğabilir ve belki de ben vitamin almadığım, meyve ya da sebze yemediğim için ufak tefeğim. Bu düşünce içime korku dalgaları gönderiyor. Bebek iyi olacak mı? Önemli değil. Buradan çıkıp yardım bulacağım.

"Bebeği Şubat'a kadar beklemiyorum," diye yalan söylüyorum.

Yaklaşıyor. Bir süredir en çok yaklaştığı an bu ve bunun o an olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor. Bu benim şansım. Elimi yatağın altına sokup ipi arıyorum.

"O zamandan çok önce döneceğim," diyor Bill. "Ve bebek öldüğünde birlikte olabiliriz. Buradan uzakta."

Pelvisimde yavaş bir kramp başlıyor, bu bir kasılma sinyali ve Bill yanıma oturmak için hareket ediyor.

Hayır. Kasılma sırasında ona saldıramam. Gücümün yetmeyeceğini biliyorum ama en azından yanımda ve sık sık yaptığı gibi karşımda oturup bana bakmıyor. Acı çektiğimi görmesini ve bu bebeği doğurmaya ne kadar yakın olduğumu öğrenmesini istemiyorum.

Bir soru sorsam belki sinirlenir, elinin tersiyle iter ve her zamanki gibi çekip gider. "Bunu neden yapıyorsun? Beni ve diğer kızları burada mı tutuyorsun?"

Git buradan. Gitmeni istiyorum.

Yüzümdeki acı beklentisini göstermemek için azı dişlerimi birbirine geçiriyorum.

"Kandırıldım," diyor, sonra dönüp bana bakıyor. "İyi misin? Tuhaf davranıyorsun."

Başımı sallıyorum, ağrım kötü regl krampları gibi arttıkça yüzümü buruşturma isteğine engel oluyorum ve bunu okuyabilmesinden nefret ediyorum. Ayrıca bu konuyu açmanın geçmişte hep yaptığı şeyi yapmamasından da nefret ediyorum: Bill'in kaçmasına neden olmak. Tam tersini yaptı - aslında ilgi gösteriyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Ne demek 'kandırıldım'?"

Git buradan. Sadece git.

Yine de, durum farklı olsaydı ve bu bebeğin onun düşündüğünden daha erken geleceğini saklamaya çalışmasaydım, bana söylemek istediği her şeyi bilmek için can atardım.

"Bir sorunum vardı. Birine bir sırrımı söyledim ve o da bunu bana karşı kullandı."

Bastırmaya devam et. Onu kızdırırsan gider.

"Ne sorunu?" Karnımda giderek artan basıncı gizlemek için gülümseyerek soruyorum. Bu seferki her zamankinden daha kötü hissettiriyor.

Boğazını temizliyor. Piç kurusu, istemediğim bir anda sorularına cevap vermek için etrafımda dolanıyor. Sormayı bırakmalıyım.

"Sana söylersen bana bakış açının değişeceğinden korkuyorum."

Hayır, hala katil bir orospu çocuğu olacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremez.

Bu benim şansım ve ben bunu kaçırıyorum. İşbirliği yapmadığı için vücuduma kızıp ağlamak istiyorum. Zamanlamayı çok yanlış yaptığım için.

"Bu mümkün değil, biliyorsun. Seni seviyorum."

Ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyor, tam da krampın verdiği acı azalırken ve ben rahatlayarak ağlamak isterken.

Ama şimdi planımı uygulamaya koyabilirdim, Bill odanın diğer tarafındaydı.

Bir elini kapıya koydu ama bana doğru döndü. Soğuk gözleri o lanet maskenin arkasından bakıyor. Aşk ilanına inanmıyor.

"Seni seviyorum," diyorum. "Sen benim için doğru erkeksin ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Buradan çıkıp yüzünü görene ve adını öğrenene kadar sabırsızlanıyorum."

"Sadece ikimiz," diye ekliyor bir süre durakladıktan sonra.

Karnıma bakıp başımı sallıyorum, içimdeki hayata odaklanmak için tüm karanlık duyguları bastırıyorum.

"Sadece ikimiz" diyorum ama *içimden* "Sen ve ben, küçük bebeğim" diye geçiriyorum.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

FRANKIE

GÜNLER GEÇTİ ve Chloe'nin havuzda su sıçrattığı o geceyi düşünmeden edemiyorum.

Yüzünü gördükten sonra duşa saklandım ve perdeyi kaldırarak onun bir banyo kabinine girmesini izledim. Makyaj tıkrıklarını duydum. Çillerini gizlemek için fondöten sürdüğünü hayal ettim, sonra dışarı koştum ve o çıkmadan önce havuza girdim, böylece onu izlediğimi bilmeyecekti.

Gece ilerledikçe ve eve dönerken kendimi gerçek bir aptal gibi hissetmeye başladım. Onu gerçekten ürkütüyor ve sonra da birkaç çil için bu kadar sinirleniyor muydum?

İnternette araştırdım ve hayatın ilerleyen dönemlerinde çillerin oluşması mümkünmüş. Yine de yaşlandıkça solmaları daha yaygın. Ama belki de korunmadan güneşin altında çok uzun yıllar geçirmiştir.

Ve bir de büyük soru var: Neden onları makyajla saklıyor?

Bu da aklıma Punkass'tan gelen ve hemen göz ardı ettiğim şifreli mesajı getiriyor:

Söylediğinden daha fazlasını biliyor.

Zihnime doğru ilerleyen şüphecilikten nefret ediyorum. Chloe neden benden bilgi saklasın ki? Neden saklansın ve yalan söylesin?

Bu, Chloe'nin küçük beyaz Kia'sını kamyonetimle takip ederken yaptığım zihinsel tahterevalli.

Evden çıktığında nereye gittiğini bilmek istiyorum, hepsi bu. İlk başta pek düşünmedim çünkü karakola gitmişti. Sonra bir haber röportajı yaptı. Bir keresinde bizim için market alışverişine gitmişti. Boise'de vakit geçirdiğini, bensiz de hafızasını tazelemeye çalıştığını düşünüyorum. Ama çil olayından sonra daha fazla bilgiye ihtiyacım var ki onunla yüzleşeyim mi yoksa Punkass'a mı ulaşayım bileyim. Çünkü bir şeyler yapmam gerekiyor. Kalbimin ona karşı güvensizlikle kapandığını hissedebiliyorum ve bu dayanılmaz bir şey.

Şehir merkezine doğru gidiyorduk ama oraya vardığımızda Chloe geçip Doğu Boise'e doğru gitmeye devam etti.

Gideceği yer hakkında bir tahminim bile yok. Burası banliyö, bazı sanayi bölgeleri de var. Ama çoğunlukla yoga stüdyoları, okullar ve marketler var.

Şehir merkezine bakan yolda ilerlemeye başladığımızda daha da geride duruyorum. Burası daha açık ve beni göreceğinden endişeleniyorum.

Sonunda Ralfroy Motel'in otoparkına girdi. Ne oluyor be?

Ralfroy yetmişli yılların havasını taşıyan şirin bir yer olsa da, çoğu ziyaretçi için kalmak için ilk tercih edilecek yer değildir. Ve kesinlikle Chloe gibi bir akrabasının yanında kalan ziyaretçiler için de değil. Uzun süreli bir motel ama Residence Inn'den daha ucuz. Dış kapıları olan küçük bir yer -ondan az odası var- ve Chloe dört numaralı odanın önüne park ediyor. Ben binanın onu görebileceğim tarafına park ediyorum ama o beni göremiyor.

Chloe içeri girdi ve ben

bekledim. Ve bekledim.

Ve bekle.

Dışarı çıktığında bir saat on üç dakika olmuştu. Biliyorum çünkü çok sıkıldım ve neden bu odaya sahip olduğunu ve orada ne yaptığını merak ederek endişeyle daha da gerildim.

Arabayla uzaklaşıyor ve bir şey unutup geri gelmediğinden emin olmak için birkaç dakika daha bekliyorum.

Kendimi çok açıkta hissediyorum çünkü motel Federal Way'e bakıyor, delicesine yoğun değil, ama dört şeritli bir yol ve adil bir pay alıyor

Trafik.

"Ya Şimdi ya hiç," diyorum kendi kendime ve dört numaralı odaya doğru yürüyorum.

Tabii ki kapı kilitli. Ve tabii ki, bir motele nasıl girileceğini bilmiyorum, bunu yapacak cesaretim olsa bile.

Perdeler çekili, ama tam ortada buluşmadıkları yerde küçük bir yarık var ve güneşı engellemek ve içeriye görmek için ellerimi yüzüme kapatıyorum. Loş ama bir yatak, bir televizyon, ilerinden giysiler ve diğer eşyalar dökülen birden fazla bavul seçebiliyorum. Her yerde paket servis kanıtı var. McDonald's poşetleri ve Taco Bell bardakları. Yatakta odayla birlikte gelmemiş gibi görünen çarőaflar var. Sanki birisi Ralfroy'a kendi yastıklarını getirmiş gibi.

Chloe.

Bunların hepsi Chloe'nin eşyaları. Öyle olmalı ve uzun zamandır buradaymış gibi görünüyor.

Gözlerim duvarlarda geziniyor ve kesinlikle otele ait olmayan bir sürü şey görüyorum. Haber kupürleri, Chloe'nin küçüklüğüne ait tonlarca resim.

Sonra Jensen'ın bir resmini fark ettim. Onun yanında da benim resmim.

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

CHLOE

Gecenin bir yarısı uyandım ve eşofmanlarım ıslak ve sıcaktı. Yatak da ıslak. Çarşafları kokluyorum ama idrar değil.

Sanırım suyum geldi.

Kramplar kötü bir regl dönemi gibi başlıyor ama daha önce hiç yaşamadığım bir kasılmaya dönüşüyor.

Vakit geldi.

Karnım sıkıştıkça vücudum acı içinde kıvranıyor ve tek yapabildiğim yan yatıp ağlamak oluyor. Düşüncelerim tam bir paniğe dönüşüyor.

Ben hazır değilim.

Nasıl doğum yapılacağını bilmiyorum. Bildiklerim yıllar önceki sağlık derslerinden ve filmlerden ibaret.

"Tanrım, lütfen durdur şunu," diye haykırıyorum. Ama sonra sertçe nefes alıyorum ve sessiz olmam gerektiğini fark ediyorum. Bill'in burada olduğunu sanmıyorum ama içimden bir ses enerjimi ve gücümü sonraya saklamamı söylüyor.

Çünkü daha da kötüleşecek. Bunu

yapamam. Yapamam.

Annemi istiyorum.

Bu düşünce beni daha da ağlatıyor. Tamamen yalnızım, bir kadının hayatında yapacağı en zor şeylerden birini yapıyorum. Ama daha lisedeyim. Henüz bir kadın değilim. Bunu yapamam.

Hareket etmek kötü bir fikir gibi geliyor ama o kadar çok acıyor ki hareketsiz kalamıyorum. Ayaklarımı birbirine sürtüyorum, kıvranıyorum ve bunun bitmesi için yalvarıyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kasılmalar hafifliyor ve kendimi ağlamaya bırakıyorum. Zaten çok yorgunum. Bunu nasıl yapacağım?

Uyumaya çalışmalıyım ama bir sonraki kasılma geldiğinde zar zor uykuya dalıyorum.

Bu tekrar tekrar oluyor, vücudumun kölesi haline gelip kontrolü ele almasına ve ne isterse yapmasına izin verdiğim için zaman önemsiz geliyor. O kadar bitkin düşünüyorum ki sonunda, uyuyamasam bile ve hatta bir kasılma sırasında bile kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Eskisi kadar gerilmeme gerek olmadığını fark ettim ve bu biraz yardımcı oluyor. Bu yapmak istediğimin tam tersi, yani kasılıp çığlık atmak. Ama derin nefes alırsam ve hatta şarkımı biraz mırıldanırsam, yardımcı oluyor.

Ama sonra odağımı kaybediyorum, ağlıyorum çünkü bunu tek başıma yapamam. Ne yaptığımı bilmiyorum.

Vücudum biliyor.

Doğum sürecine çoktan başladı ve benim tek yaptığım ağlamak ve çıldırmak. Yine annemi ve beni nasıl doğurduğunu düşünüyorum. O da aynı şeyleri yaşamış olmalı. Acı, korku, yalnızlık hissi. Bir çocuk doğuran ilk kişi ben değilim ve bu beni bir an için destekliyor.

Annem bunu yaptı. Ben de yapabilirim.

Ama annem hastanedeydi. Bir doktoru vardı. Ağrı için ilaçları vardı. Güvendedeydi. Yanında kız kardeşi vardı-Frankie'nin annesi. Kalbimi tekrar kaybetmek istiyorum ama bunun bir yararı yok. Kasılmalar çok hızlı oluyordu.

kendim.

Bir çocuk doğuran ilk kişi ben değilim, tekrar düşünüyorum, nefes alıyorum ve acıyla inliyorum.

Kadınlar bunu yüzyıllardır yapıyor. Aslında sonsuza kadar.

Kendimi onları, benden önce bunu yapmış, dünyaya hayat getirmiş tüm kadınları hayal etmeye zorluyorum.

Annemin zamanı, seksenli yıllar.

Hiç tanımadığım büyükannem. Bunu o da yapardı. Altmışlı yıllar olmalı.

Sonra yüz­süz annelere geri dönüyorum. Onları zaman dilimlerinde donmuş görüyorum.

Dünya Savaşı döneminde, o kadınlar doğum yaparken kendilerini yapayalnız hissetmişlerdir.

Adamları denizaşırı ülkelerdeydi ve dünya karanlık ve belirsizdi.

Büyük Buhran. Paraları, bazen evleri ve geleceğe dair umutları yokken doğum yapan kadınları hayal ediyorum.

Zamanda geriye doğru gidiyor, kasılmalarım boyunca nefes alıyor, dünyanın dört bir yanında benimle aynı durumda olan tüm kadınları hayal ediyorum. Hastanelerin olmadığı mağara günlerine kadar. Acıyı dindirecek ilaçlar yoktu. Çevreden ve yırtıcı hayvanlardan kaynaklanan sürekli bir tehlike vardı ama yine de kadınlar doğum yapıyor ve dünyaya hayat getiriyorlardı.

Bu benim. Artık ben de onlardan biriyim, tehlike ve yırtıcı hayvanlar karşısında, geleceğimin belirsiz olduğunu bilerek doğum yapıyorum. O kadınlar başardıysa, ben de başarabilirim.

Birden makat bölgemde çok fazla baskı hissediyorum, sanki tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi. Giderin yanına gidiyorum ve çömelmenin iyi geldiğini fark ediyorum. Ama bir giderin üzerinde doğum yapamam.

Neden olmasın? Mükemmel bir yer. Dağınıklığı yatağında yapmamdan daha iyi gizler. Doğum yaptığım gerçeğini Bill'den tamamen saklayabilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğimden eminim.

İkınmam gerekiyor. Aşağı uzanıp neler olduğunu hissediyorum ve parmaklarımin bebeğin başına değdiğini görünce şok oluyorum.

Yine ağlıyorum ama bu sefer bitmesine az kaldığı için. Bebeğim burada olacak ve birlikte olacağız.

Çığlık atıyorum ve olabildiğince sert itiyorum.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

CHLOE

BİR KIZ. Pembe ve mükemmel ama çok küçük. Saçlarım terden sıırıslıklam oldu ama her şeye değdi çünkü işte karşımda.

Natalie.

En sevdiğim şarkıyı söyleyen kadının adını verdiğim kendi kız bebeğim.

Bu mucizenin her santimetrekaresini incelemek için onu havaya kaldırıyorum ve Natalie kıvrılırken, ağlaması dünyadaki başka hiçbir şeyin önemli olmadığını gösteriyor. En azından benim için.

Vücutuma bir sıcaklık yayılıyor ve ona sımsıkı sarılıyorum. Onu benim kadar sevmek nasıl mümkün olabilir?

Siyah saçlarıyla *ona* benzemesine rağmen.

Düşüncesi bile içimi geriyor. Ona benzeyen bir bebekle döndüğümde nasıl tepki verecek? Ne yapacak?

Bunu düşünemem. Temizlik yapmayı ve planı uygulamaya koymayı düşünmeliyim. İlk adım buradan çıkmak.

Pisliği giderde yıkamak ve kendimi temizlemek için birkaç şişe su kullanıyorum. Doğum yaptıktan sonra başka bir şey daha çıktı. Sanırım plasenta ama emin değilim. Kordonu kesmek için konserve açacağını kullanmayı denedim ama yeterince keskin değildi. Natalie'nin onu bırakmasının kötü olacağından korkana kadar erteledikten sonra, kordonu çiğnedim ve tüm bu süre boyunca ağladım. Sonunda işim bitti ve hepsini atık kovama, giderin altına sığmadığı için bir yığın tuvalet kağıdının altına koydum. Bill bunu fark edebilir.

kovamı temizlemeye gidiyor. Ama bu olmayacak çünkü planımız yüzünü gösterir göstermez onu boğmak.

Yine de şu konserve açacağını düşünüyordum. Kesmek için iyi değil ama bıçaklayabilir mi? Sanmıyorum çünkü metal saplardan biri bir şeyi delebilecek kadar ince olsa da ucunda küçük bir top var. Keskin uçları yok.

Yine de yedek plan olarak yatağımdaki yorganın altına koydum.

Natalie'nin sıcak teni bana baskı yapıyor ve ağzını hareket ettirdiğinde sanki bir şey arıyor gibi. Ona göğsümü vermeye çalışıyorum ve emzirmek beklediğimden daha zor olsa da her şeyin ne kadar doğal hissettirdiğine şaşıyorum. Bu engellere rağmen, bunun olması gerektiğinden eminim. Natalie ve ben birlikte olmalıyız. Natalie telaşlanıyor, emzirmeye çalışıyor ve başaramıyor, ben de onu sakinleştirmek için şarkımı - bizim şarkımızı - söylüyorum.

Sonunda memeye yapışıyor ve canım çok yanıyor ama emzirirken çıkardığı sevimli küçük homurtuları duyduğumda tüm bunlar unutulup gidiyor. Natalie'yi mümkün olduğunca rahatlatmaya çalışarak sessizce mırıldanmaya devam ediyorum. Önümüzdeki günlerin, saatlerin, hatta dakikaların ne getireceğini bilmiyorum. Ama şu anda, burada, bebeğimle birlikte, uzun zamandır ilk kez mutlu hissediyorum.

Bununla birlikte, vücudumdaki ağrı durmadı. Oturmakta zorlanıyorum ve çok fazla kanamam var, bu da beni şaşırtıyor. Sanki regl oluyormuşum gibi. Umarım bu normaldir, ama çoğunlukla endişelenmeme izin vermiyorum çünkü Natalie'yi düşünerek ve bir sonraki ihtiyacının ne olacağını tahmin ederek bu rahatsızlığın üstesinden gelmeye çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Yine de bütün bu kanı Bill'den nasıl saklayacağımı merak ediyorum. Tampon kutusunu düşünüyorum.

Kanamayı durdururlardı ve kirli olanları çöp kovasına gömebilirdim. Ama vücudum o kadar yırtılmış ki, bir tane sokma düşüncesi bile beni ögürtüyor.

Bu bir seçenek gibi gelmiyor.

Eğer saklamak istiyorsam giderin yanına oturup pisliği durulamaya devam etmem gerekecek. Bill'in geldiğini duyduğumda, yatağa geri döneceğim. Kanıyor olacağım, evet, ama o gelmeden önce hızlıca saldıracağımdan emin olacağım.

Bildirimler. Sonra kaçacağım. O kısmı düşünemiyorum çünkü korkunç. Nereye gideceğim? Nasıl yardım bulacağım?

Hayır, Natalie'yi düşün. Bill'i boğmayı.

Saatler geçtikçe Natalie'nin çok fazla ağlamadığını ve çok fazla uykuya daldığını fark ediyorum. Güçlenmesini istiyorum ve bu da emzirmesi gerektiği anlamına geliyor, bu yüzden onu uyandırmaya başlıyorum ama uyandırmak neredeyse imkansız. Beslenmekle ilgilenmiyor.

Bu normal mi?

Natalie'nin rengi de biraz bozuk görünüyor ve bu beni endişelendiriyor.

Dalmaçyalı çarşafından geriye kalanları geçici bir bebek bezine dönüştürüyorum. Hâlâ bolca suyum var, böylece pislediğinde temizleyebilirim. Biz iyiyiz. Bill yakında döndüğü sürece, iyi olacağız.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

FRANKIE

DAHA ARACIMA DÖNMEYEN telefonumu elime aldım ve Punkass99'a mesaj göndermek için Reddit'e girdim:

HADI KONUŞALIM.

İçeri girdiğimde vücudum titriyor ve dişlerim soğuktan donuyormuşum gibi takırdıyor ama öyle değil. Bugün hava doksan derecenin üzerinde. Sürücü koltuğunda otururken kendime sarılıyorum ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.

Bu öyle bir ağlama ki, benim yaptığım bir şey gibi değil, daha çok benim başıma gelen bir şey gibi hissettiriyor. Kontrol edemiyorum. Çok geçmeden, neredeyse uluyorum ve göremiyorum çünkü gözlerim kırpaabileceğimden daha hızlı yaşlarla dolmaya devam ediyor.

Chloe bana söylediğinden daha uzun süre Boise'de kalmış olmalı.

Söylediği gibi otel odasından ayrılmamış.

Bana başka ne hakkında yalan söyledi?

Ve neden duvarında benim resimlerim var? Jensen'in mi? Kendisinin mi? Bir davayı çözmeye kafayı takmış bir TV dizisi dedektifinin yapacağı bir şeye benziyor.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Reddit gelen kutumda hiçbir hareket yok.

Lütfen bu sefer beni bekletme, Punkass, sessizce yalvarıyorum.

Biriyle konuşmam gerek. Olayları okuyup paranoyaklaşmadığımdan emin olmak için. Aklıma ilk Jensen geliyor ama onu arayamam. Bununla olmaz. Eğer sessizliğimi bozarsam, bunun bir sırası olmalı.

durumumuzla başa çıkmaya çalışacağım ve sonra belki bu konuyu açabilirim, ama şu anda tüm bunlar için bant genişliğim yok.

Babamı arayabilirim. Ama cevap verme ihtimali düşük. Ve her zaman yaptığı gibi beni bu işin peşini bırakmaya teşvik edecektir. Endişelerimi dinleyecek ve bana deli olmadığımı söyleyecek birini istiyorum.

Hayatımda öyle biri yok. Chloe hariç.

Daha çok ağlıyorum, ilişkiler konusunda ne kadar yalnız ve aciz olduğumu ve Chloe döndüğünde bunun iyileşmeye başladığını hissettiğimi fark ediyorum.

Ama yalanlar ve saklanmalar onu bir güneş sistemi kadar uzakta hissettiriyor.

Eve gitmek istemiyorum. Henüz Chloe ile yüzleşmek istemiyorum. Özellikle de ağladığımdan ve bana neden ağladığımla ilgili soru somasını istemediğimden.

Aklıma babamın evi geliyor. Kendimi toparlayana kadar bir süre orada saklanabilirim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazır olduğumda eve giderim. Umarım o zamana kadar Punkass'tan da bir şeyler duymuş olurum.

Daha babamın mahallesine varmadan Punkass'tan bir mesaj aldım. Bir sonraki kırmızı ışıktaki kontrol ediyorum.

BURADA KONUŞAMAYIZ. YÜZ YÜZE OLMAK ZORUNDA.

Deli mi o? Onunla yüz yüze görüşmeyeceğim. Henüz cevap vermedim, çünkü ışık yeşile dönüyor ve neredeyse babamın evine varmak üzereyim.

Ayrıca ya hiçbir şey yoksa? Belki de Chloe sonradan oluşan çillerini sevmiyor ve onları kapatmak istiyordur.

Geçmişinde ne olduğunu anlamaya çalıştığını zaten biliyorum. Peki ya duvarında bir dedektif resmi olan gizli bir motel odası tutuyorsa?

Yine, yalan söylemek ve saklanmak. Asıl sorun bu. Chloe benim de neler olduğunu öğrenmek istediğimi biliyor, o zaman neden beni de araştırmasına dahil etmiyor?

Belki bana henüz tam olarak güvenmiyordur, bunu anlayabilirim. Ama haftalar oldu ve otel odasını tuttuğunu söyleyecek kadar güvenini kazandığımı hissediyorum.

Travma geçiriyor. Bunu unutmamalıyım. Geçmişte olanları hatırlamıyor olsa bile, ne kadar korkunç olursa olsun, yine de olmuştur. Hatırlamasak bile bedenlerimiz bu bilgiyi taşır.

Hala. Bir şey beni daha fazlasını öğrenmeye zorluyor.

Babamın araba yoluna giriyorum ve Punkass'a bir yanıt yazmak için telefonumu elime alıyorum.

SENCE BEN APTAL MIYIM? TANIMADIĞIM BIRIYLA YÜZ
YÜZE GÖRÜŞMEYECEĞİM.

İYİ, O ZAMAN GÜLE GÜLE.

Hemen bir cevap.

Kahretsin. Onunla en fazla bu kadar konuşabildim ama yüz yüze görüşmek istemiyorum. Bu aptalca geliyor. Yazıyorum:

BEKLE. KİM OLDUĞUNU BİLE BILMEDIĞİM HALDE
SENİNLE BULUŞMAMI MI BEKLIYORSUN? SERİ KATİL
OLABILIRSIN.

EVET, OLABİLİRİM. AMA SENİN İÇİN CEVAPLARIM VAR.

Beklediğim cevap bu değildi. "Ben kesinlikle bir seri katil değilim" gibi bir şey daha iyi olurdu. Belki de böyle bir şey söyleseydi, fazla savunmacı davrandığını düşünürdüm ve bu da onun bir seri katil olduğunun kanıtı olurdu.

Ugh. Çok fazla beyin çemberi var. Chloe hakkında cevaplar varsa, kesinlikle onlara ihtiyacım olduğu dışında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

ERKEK ARKADAŞIMI GETIRIYORUM.

Bunu erkek arkadaşım olmamasına ve ona en yakın şeyin Jensen olmasına rağmen yazıyorum. O da tabii ki resimde yok.

HAYIR. HAYIR. SADECE SEN.

İnliyorum. Başka bir yolu var mı? Seçenekleri düşünürken parmaklarım tuş takımının üzerinde tereddüt ediyor. Tüm bunları unutup hayatıma devam edebilirim. Paranoyaklaştığıma karar verdim. Peki ya Chloe'nin bir

Jensen ve benim resimlerimi duvara astığı garip gizli motel odası mı? Nefret ettiği çilleri varsa ne olmuş yani?

Bırak gitsin.

Babamın sesi zihnimde. Daha yüksek sesle inliyorum çünkü yapamıyorum. Belki Chloe'nin kaybolduğu gece ne olduğunu bilmesem de sonunda iyi olduğum bir noktaya gelebilirdim. Ama bu yeni gelişmeyle? İmkânı yok. Daha fazlasını bilmek zorundayım ve ona soramam. Bana karşı gerçeği zaten çarpıttığını düşünürsek, sanırım bunu yine yapacaktır.

Sadece bu da değil, kalbimdeki mesafe ne olacak? Chloe ile aynı odada olmak bile istemiyorum. İhanete uğramış hissediyorum. Varlığımın her zerresi susmak, kapakları indirmek ve kapanmak için çığlık atıyor. Peki ya hayatımın geri kalanında bu kapalı duygusal alanda sıkışıp kalırsam? Bu yüzden bir daha kimseye karşı açık olamayacağsam.

Hayır. Ben böyle yaşamak istemiyorum, o yüzden yazıyorum:

FINE. NE ZAMAN VE NEREDE?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

FRANKIE

McCall'da, Boise'den iki saat uzaklıkta bir kahve dükkanında. Bu göt herif orada buluşmak istedi. Ayrıca sabahın yedisinde ısrar etti. Boise'den çok uzak olduğu için seçeneklerim ya sabah beşte yola çıkmak ya da bir gece önce buraya gelmekti. McCall turistik bir yer olduğu ve yaz mevsimi yüksek sezon olduğu için tüm oteller doluydu. Kiralık tatil evi bile yoktu, en azından benim karşılayabileceğim. Geceyi babamın kulübesinde geçirmekten ve sabah Punkass'la kafede buluşmaktan başka çarem yok.

Geleceğimi söylemek için babama mesaj attım ama her zamanki gibi cevap vermedi.

Chloe'ye mesaj atıp pembe bir lavabo bakmak için şehir dışına çıkacağımı söyledim ama nereye ve ne kadar süreyle gideceğimi söylemedim.

Babamın kulübesine yanaştığımda, bir otel odası bulamadığım için yeniden sinirleniyorum. Burası cidden dar bir yer olacak ve onunla bunların hiçbiri hakkında konuşamıyorum. Punkass'a buluşmamızın bir sır olarak kalacağına dair yemin etmiştim ve herkesin önünde gerçekleşeceği için bunu gizli tutmakta kendimi güvende hissediyorum.

Babamın kamyoneti yok, o yüzden kampta olduğunu varsayıyorum. Orada telefon çekmiyor olabilir, tabii ki cevap vermiyordur. Sanırım sadece sabit hat var.

Her neyse. Kapı kilitli olmadığı sürece, ki öyle olmalı. Sırt çantamın askısını omuzlayıp ön kapıya yöneliyorum.

Birkaç dönümlük çayırılık alan burayı çevreliyor ve sonra görebildiğiniz kadarıyla çam ağaçları var. Buraya çocukluğumdan beri sadece birkaç kez geldim, o da yaz kampından önceki gece. Chloe ve ben babamla burada kalırdık ve ertesi gün bizi Paradise Point'e götürürdü.

Ağır kapıyı itip açtığımda burnuma bir koku dalgası çarpıyor. Yaz sıcağında uzun süre dışarıda kalmış çöp gibi kokuyor. Mutfak tezgahının üzerinde bir torba donmuş tamale var ve bozulmuşlar.

Telefonda son konuştuğumuzda babam da bunu yapıyordu.

Poşeti dışarıda bırakmış olması garip olsa da bir şey ifade etmiyor. Buraya gelmeden önce yaz başında sadece bir kez Costco'ya gider, bu yüzden tembellik edip hepsini öylece çözülmeye bırakması mümkün değil. Radarımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Bir terslik var.

Evin geri kalanını inceledim. Açık bir stüdyo alanı, ön kapının karşısında iki kişilik bir yatak, sağ tarafta kışın ısınmak için bir odun sobası. Mutfak solda. Diğer her şey yerli yerinde görünüyor.

"Baba?" Küçük banyoya bakarak sesleniyorum, yarı yarıya onu kalp krizi geçirdikten sonra yerde kıvrılmış görmeyi bekliyorum. Neden bilmiyorum.

-En kötü senaryo sanırım. Ama kamyonu burada değil. Yani evde değil.

Mesaj dizimizi açtığımda, ona attığım son beş mesaj gözümün önüne geliyor. Hiçbirine cevap vermemiş. Ondan haber almayı gerçekten bu kadar uzun zaman oldu mu? Sonuncusu gün batımıyla ilgili bir şeydi.

Sekiz gün önce. Ona bir mesaj gönderdim.

Kulübendeyim. Sen neredesin?

Tanrım, artık hayatım bu. Tetikte olmak ve ekranlara b a k ı p insanların mesajlarıma cevap vermesini beklemek.

Sakin ol, muhtemelen Paradise Point'tedir.

Bir saniye sürüyor, ama tam ekranda "Teslim Edildi" kelimesi belirdiğinde, kabinde bir çınlama duyuyorum. Bir kısa mesaj bildirimi. Telefonumdan gelmedi, yatağın yanından geldi ama mavi-beyaz yorganın etrafını yokladığımda hiçbir şey bulamıyorum.

Bir mesaj daha gönderdim.

Ding.

Yatağın altında. Ses oradan geliyordu, ben de eğilip baktım ve orada, yerde duvara takılı parlak bir ekran vardı. Babamın iPhone'u.

Kendisi ve kamyonu burada değilken babamın telefonu neden burada?

Bu düşünce tüm vücuduma bir endişe dalgası yayıyor. İyi bir neden düşünemiyorum çünkü mesajlara cevap verme konusunda berbat olsa da telefonunu yanından ayırmadığını biliyorum.

Başı belada. Bu olmalı.

Zihnimde oraya gitmek istemiyorum ama başka bir açıklaması da yok.

İkiz yatağın yanında duruyorum, adrenalinden uçmuş gibi hissediyorum. Ne yapmam gerekiyor? Son konuştuğu kişinin kim olduğunu öğrenmek için telefonuna bile giremiyorum çünkü kilitli.

Paradise Point. İşte bu kadar! Kampı arayacağım. Eminim oradadır ve belki de telefonunu unutmuştur.

Sesli mesaj gelene kadar çalıyor da çalıyor. "Paradise Point Kampı'na ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın."

"Merhaba, ben Frankie Oliver. Babam Jeff Oliver yazın orada çalışıyor ve acaba orada mı? Eğer oradaysa, beni aramasını söyleyebilir misiniz?" Numaramı bırakıp telefonu kapatıyorum, geri aradıklarında duyacağımdan emin olmak için telefonumun zil sesini açıyorum.

Tam kamyonetime binip onu aramak için arazide dolaşmayı düşünürken, paravan kapısı çarpıyor.

Kimsenin olmadığını görmek için etrafımda dönerken irkilerek bir çığlık attım.

Ne oluyor lan?

Bunun kendi kendine olmasına imkan yok. Şu anda yeterince rüzgar yok ve zaten rüzgar olsa bile bu kadar sert çarpmazdı.

Birden ıssız bir yerde olduğumu fark ediyorum, kasabadan en az yirmi dakika uzaktayım, yol boyunca arka yollardan gidiyorum.

Yalnız olan bir kadın için inziva her zaman güvenli değildir.

Hava karardı ve cırcır böceklerinin cıvıltılarını duyabiliyorum ama kulübenin içinden hiçbir şey göremiyorum. Belki de babamdır. Belki de kapıyı o çarpmıştır, ama bu düşünce aklıma gelir gelmez aklımdan çıkarıyorum. Neden içeri girmek yerine bunu yapsın ki?

Kamyonumu park ettiğim çakıllı alanı görmek için ön cama doğru ilerliyorum ama burada başka hiçbir şey yok. Sadece bir kamyonet. Benimki.

Babam kapıyı çarpmadı.

Kimdi o zaman?

Peki babam nerede?

İçimden hiçbir şey bunu araştırmak istemiyor. Ama öyle ya da böyle neyle karşı karşıya olduğumu bilmek zorundayım. Muhtemelen bir şey olmadığını anlayacağım ve rahatlayacağım.

Paravan kapıya doğru yürüyorum ve açmadan önce dışarı bakmaya çalışıyorum. Dışarıda kimseyi göremiyorum. Karanlık ama kulübenin içindeki ışıklar verandayı ve ötesindeki alanı aydınlatıyor.

Yine de emin olmalıyım, yoksa bu gece hiç uyuyamayacağım, bu yüzden paravan kapıyı itip açıyorum ve geceye adım atıyorum. Ön sundurma boyunca yürüyorum, çayırın ötesindeki ağaçların sırasını görmek için zorlanıyorum.

Telefonum çalıyor ve ekranda "Paradise Point Kampı" yazısı beliriyor.

Hemen cevap veriyorum. "Alo?"

"Frankie'yle mi görüşüyorum?" diye soruyor bir kadın sesi.

"Evet. Babamla ilgili mesajımı aldınız mı?"

Diğer hatta tereddüt. "Aldım."

"Lütfen bana orada olduğunu söyle."

"Üzgünüm, yapamam. Adını hatırlayamadım, bu yüzden etrafa sordum ve en uzun süredir burada olan aşçımız, Bay Oliver'ın en az on yıldır kampa gelmediğini söyledi."

Midem bulanıyor ve buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç mantıklı değil. Her gün gönüllü olmak için kampa gidiyor.

Yazın ve kendimi bildim bileli de öyle. Telefonu kapatıyorum ve kolum yanıma düşüyor ama telefonumu sıkıyorum.

Şimdi dehşete düştüm. Babam nerede?

Tam içeri dönmek üzereydim ki başımda acı verici bir patlama oldu ve her şey karardı.

OceanofPDF.com

SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

CHLOE

Doktora ihtiyacı olan tek kiři NATALIE deęil. Ateřim var. Birkaç gün geçti ya da en azından ben birkaç gün geçtięini dűřűnűyorum. Kontrol etmek için pencereye gitmek istemiyorum űnkű kanamam var ve temizlemek için fazladan bir pislik olacak. Yorgunum ve kanı suyla kanalizasyona doęru geri çekmeyi hayal edemiyorum. Ayrıca suyum da azalıyor; hatta son Gatorade řiřeme kadar.

Bill gideli ne kadar oldu bilmiyorum. Natalie doęduęundan beri. Gűnler birbirinin içine geçiyor.

Natalie artık emzirmeyi reddettięi için yaptığım kumař bezi çok fazla kirletmiyor. Sűtűműn kűtű olduęundan ya da yeterince olmadıęından endiřeleniyorum. Gűęűslerim çok acıyor. Dokunulamayacak kadar sıcak ve bűyűkler, ama bu bana orada bol miktarda sűt olduęunu dűřűndűrűyor. Natalie'nin neden yemedięini bilmiyorum.

Bazen kendimi o kadar sersemlemiř hissediyorum ki kazara uyursam Natalie'yi dűřűreceęimden korkuyorum. Yataęı giderin yanına tařıdım ve kolumu bu tatlı bebeęe dűnyadan bir bariyer gibi sararak yatmaya devam ediyorum.

Endiřeler bununla da bitmiyor. Ya Bill buraya geldięinde peřinden gidemeyecek kadar hastaysam? Ya Natalie'yi bulursa ve ... Bunu dűřűnemem.

Bir de dięer korku var: Ya Bill hiç dűnmezse ve ben bu odada Natalie ile birlikte űlűrsem?

Zihnimin oraya gitmesine de izin veremem - bu çok acı verici.

Bill geri gelecek. Bebek sahibi olacağımı biliyor ve bunun için burada olmak istiyor.

Böylece ondan kurtulabilir.

Ama bebeğin Şubat'a kadar gelmeyeceğini düşünüyor, o yüzden acele etmeyecek. Bunu ona neden söyledim ki?

Çok fazla seçeneğim yoktu. Bunca zamandır hiç seçeneğim olmadı.

Natalie etrafta dolanıyor ve benim kalbim uçuyor. Emzirmek istiyor!

"Ufacıksın, bebeğim. Ama güçlüsün. Buradan çıkacağız ve sana hayatın ne kadar güzel olabileceğini göstereceğim."

Emzirirken uykuya dalıyor ve ben o zaman duyuyorum.

Dış kapı kapandı.

O burada.

O etrafı kolaçan ederken benim de birkaç dakikam var ve odanın uzak köşesine battaniyelerden küçük bir yuva yapıyorum. Bill fenerini getirecek ama o köşe ışığın tam olarak ulaşmadığı tek nokta. Natalie'yi oraya koyarsam, işler ters giderse ona Bill'den daha yakın olurum. Bütün bunları zaten düşünmüştüm. Onu yavaşça yere bıraktım ve uyuması için dua ettim.

Sonra aceleyle kanalizasyonda kalan kanı yıkıyorum ve yatağı duvara yaslanacak şekilde çekiyorum.

Baş dönmesine karşı kendimi desteklemek için duraklıyorum.

Bill doğum yaptığımı hemen anlamayacak. Şişmiş karnım neredeyse Natalie doğmadan önceki kadar büyük ve hamile gibi görünüyorum. Loş odada kanla kirlenmiş yatağı görmemesi için battaniyeyi alt tarafıma çekiyorum. Dügümlenmiş çarşaf ipini titreyen ellerimle yorganın altına sıkıştırıyorum.

Bill içeri girdi.

"Burası kokuyor," diyor.

"Özür dilerim. Çok uzun süre ayrıldınız, sanırım kovam normalden daha dolu."

Kovaya bakma, kovaya bakma.

Neden kovadan bahsettim ki?

Onu buraya getirmeliyim. Güzel ve yakın olsun ki Natalie uyanmadan onu gafil avlayabileyim.

"Öyle değil," diyor. "Soyunma odası gibi kokuyor. Ne yapıyordun sen? Tur mu atıyordun?"

"Artık bunu yapmak için çok büyüğüm, o yüzden hayır, ama buraya gelebilir misin? Seni çok özledim. Sana sarılmak istiyorum."

Başını eğiyor. İlk kez fiziksel temas başlatıyorum ama ben istemediğim sürece bana özel bir şey yapmayacağını söylediğine göre, sanırım bunu kabul edecek. Ona dokunma düşüncesiyle kendimi geri çekme isteğimi bastırıyorum. Şu anda bunun bir önemi yok. Kaçmaya çok yakınım.

Bana doğru adım attığında, ipi tekrar kavriyorum, korkup kaçmamak için kendime kazıkları hatırlatıyorum. *Ya şimdi ya da asla.*

Feneri yere bırakıyor.

"Gel otur," dedim. "Benim için geri gelmeyeceksin diye çok endişelendim. Seni yakınımda hissetmeye ihtiyacım var."

İstediyimi yapıyor ve içindeki heyecan alevleniyor.

"Sana şarkı söyleyeyim," diyorum ve başımı eğerek kucağıma uzanmasını işaret ediyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama yine de bunu belki de onu sevdiğime dair bir işaret olarak algılıyor. Çok hevesli. Ben de öyleyim. Kendimi zar zor zapt edebiliyorum.

O yatmak için yer değiştirirken ellerimi battaniyenin altından çıkarıyorum. Zaten ellerime bakmıyor; bir şarkı beklentisiyle gözlerini çoktan kapatmış.

Başı kalçalarımın yaslanmışken bir dirseğimi omzuna koyuyorum ve iki elimle ipi kavrayarak "Jesus Loves Me" şarkısını söylemeye başlıyorum.

"Küçükler ona ait" demeden önce ipi boynuna geçirip hızla büküyorum.

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

CHLOE

BILL ÇIRPINIYOR ve tüm gücümle çekiyorum, böylece ince ip maskenin altından onu kesiyor gibi görünüyor. Flanel gömleğini ıslatan bir kan kolyesi var. İşe yarıyor. Daha sert çekiyorum ve maskeyi yırtmak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Bunun kim olduğunu öğrenmek ve ışığının sönüşünü izlemek için gözlerinin içine bakmak istiyorum ama yumruğu omzuma çarpıyor ve bir acı çılgılığı atmama neden oluyor.

Kendini kurtarması için yeterli oluyor ve bileğimden tutup beni duvara doğru fırlatıyor. Başım betondan sekiyor ve bir saniyeliğine tek gördüğüm şey siyah. Bill sertçe öksürüyor.

"Seni küçük orospu," diye haykırıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Görüşüm netleşiyor. Bir eliyle boynunu tutuyor.

Yüzüne gülmek istiyorum. Ama biraz bile kıpırdayınca baş ağrısı kafatasımı dolduruyor ve başım dönüyor. "Arkadaşlarımı vurdun! Bebeğimi öldürmek istiyorsun!" diye bağıriyorum.

Ve sonra, sanki onun hakkında konuştuğumu duymuş gibi, Natalie haykırıyor. Acı çekiyormuş gibi ses çıkaran bir feryat.

Hayır. Hayır, bu olamaz. Bill kaçmam için yeterince yaralı değil. Orada duruyor, her zamanki gibi güçlü, sanki onu kağıt kesiği gibi bir şey yapmışım gibi.

"Ne oluyor lan? Bebeği doğurdun mu?" diye bağıriyor. Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum. Onu kandırabileceğime inanmadığını.

Natalie'yi kucağıma almak için çabalıyorum, sonra yatağımın önünde durup tekrar ona bakıyorum. Gözyaşları baş döndürücü görüşümü bulanıklaştırıyor ve ben

Şok Bill şu anda benimle uğraşmıyor.

Bu korkunç bir şey; hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor. Ama Natalie'yi yakınımda tutuyorum ve ayakta dururken, sallanırken, kendimi dengelemeye çalışırken onun küçük alnını öpüyorum. Savaşmaya devam etmeliyim. Bill beni yakalasa bile, tekrar denemek zorundayım.

"Bana doğum tarihin hakkında yalan söyledin," diyor, sonra öyle yüksek sesle gülüyor ki irkiliyorum. "Sanki anlamayacakmışım gibi! Bebeği bana ver."

Natalie'yi ona teslim etmemin hiçbir yolu yok, bu yüzden kıpırdamıyorum. Zihnim hızla başka bir plan bulmaya çalışıyor.

Konserve açacağını hatırlıyorum. Keskin bir ucu yok, ama ona yeterince kuvvetle saldırırsam bir yara açabilir.

Bill yavaşça bana doğru yürüyor, ama hâlâ tek çıkışın önünde duruyor.

"Bizden uzak dur!" Bağıriyorum, sesimin bu kadar güçlü çıkması beni şaşırtıyor.

Attığı her adım, havayı elektriklendiren bir fırtınadan önceki şarj gibi hissettiriyor. Bu onun bana olan öfkesi ve bu beni boğduğu ya da hapları yutmam için benimle boğuştuğu zamankinden farklı bir his. Bu bir kara delik gibi hissettiriyor.

"Bebeği bana ver," diyor Bill yavaşça, ses tonunun kenarlarında kaynayan öfkeyle.

"Bekle," diyorum, Natalie'yi arkamdaki şiltenin üzerine koymak için dönüyorum ve bu sırada konserve açacağını avucumun içine alıyorum.

Sırtım ona dönükken nefes alıyorum, onu görüş alanımda tutmak için başımı hafifçe çeviriyorum. Natalie çığlık atıyor, havayı tekmeliyor ve yumrukluyor, battaniyesini sıyrarak sırt üstü çıplak kalıyor.

"Bütün bunları sen ayarladın. Çiftlik umurunda değil. Beni de. Sen... sen beni kandırdın!" Bill'in sesinin tonu yükseliyor. Öfkesini hissedebiliyorum.

Adrenalin vücudumu aydınlatıyor ve dönerek ona doğru hamle yapıyorum, konserve açacağını boynuna nişan alıyorum. Yere düşüyor ve bir şekilde onu kesiyor. Çığlık atıyor ve sendeleyerek yana doğru kış üstü düşüyor.

Onu görmezden gelerek Natalie'ye doğru koşuyorum. Yanından geçip gitmeme izin verecek kadar yaralanmış olmasını umuyor, dua ediyorum ama hâlâ konuşabiliyor olması iyi bir şey değil.

Bill boynunu tutuyor ve ayakta durmaya çalışıyor ama başaramıyor. Boynundan kan akarken sendeliyor ve inliyor. Yine de soğukkanlılığını topluyor.

şimdi. Ėit şimdi.

Onu geçip kapıdan çıktım ve hapishane koridoruna girdim.

Kızıl saçlı hücresinde kendinden geçmiş bir halde yatıyor ve anahtar hücresinin yanındaki duvarda, ulaşamayacağı bir yerde asılı duruyor. Hiç düşünmeden anahtarı alıyorum ve hücresinin kilidini açıyorum, böylece kapı bir iki santimetre açılıyor. Bill'in fark etmeyeceği kadar. Kız kıpırdadı ve göz göze geldik.

"Koş," diye fısıldıyorum ve anahtarı arkadaki karanlık koridora fırlatıp kapıya doğru koşuyorum.

Dışarıda tipi gibi kar yağıyor. Henüz gece değil ama bulutlar havayı karartıyor ve ben ana kapıyı iterek açıyorum. Temiz hava çarpıyor yüzüme ve nefesim kesiliyor. Aylardır ilk kez hareket eden havayı hissediyorum. Sıcak tenime karşı dondurucu bir soğuk. Kış, evet, ama içime işliyor ve bedenim titreme zahmetine bile girmiyor. Doğrudan titremeye başlıyor. Belki de bunca zamandır titriyordur da ben yeni fark ediyordumdur. Her şey gerçeküstü geliyor.

Aşağı bakıyorum ve ayaklarım ıplak. Karda nasıl koşacağım? Natalie'yi sadece battaniyeye sarmıştım ama artık bir önemi yok. Bir sığınak bulmalıyım, o yüzden koşuyorum.

Her adımda ayaklarımda sıvı bir ateş var. Diz boyu karda olabildiğince hızlı koşuyorum, *sığınak sığınak sığınak* diye düşünüyorum. Soğuktan kurtulmamız lazım ama burası ıssız bir yer. Yol yok. Sadece orman.

Koşmaktan görüş alanıma giren mesafeyi gözlerimle tarıyorum.

Her yerde kar var. Yerde yığınlar ve etrafımda aşağıya doğru tüyler ürperten iri taneler. Görebildiğim kadarıyla ağaçlar.

Sonra, ileride, çamların arasından küçük bir kulübe görünüyor.

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

CHLOE

Ayaklarımı hissedemiyorum. Buz gibi havayı solumaktan ciğerlerim yanıyor. Natalie feryat ederken onu kendime yakın tutuyorum. Kulübeye varana kadar yaklaşık yüz metre var. Yapabilirim.

O zaman düşünüyorum.

Natalie kollarımdan uçtu ve birkaç metre önümdeki derin kara düştü.

İlerliyorum, ona ulaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bacağım.

Dönüyorum ve kırmızıya boyanmış kar görüyorum.

Diz arkası kırıışimden küçük bir ok çıktı. Acı parlıyor ve çığlık atıyorum.

Beni vurdu. Bill arkadaşlarımı vurduğu gibi beni de vurdu.

Natalie çığlık atıyor ve bu hayatımda duyduğum en korkunç ses.

Topallayan bacağımı arkamda sürükleyerek karda sürünüyorum.

Ona ulaşmalıyım.

Biri kolumdan tutup beni yukarı çektiğinde neredeyse ulaşmıştım.

Bu o.

Dizlerim bükülüyor ve beni taşıyamasın diye ölü ağırlık olmaya çalışıyorum. Ama o kocaman. Ve ben çok zayıfım.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve sahip olduğum tüm güçle yumruklarımı savuruyorum.

Hiçbir şey yapmıyor. Beni omuzlarından birinin üzerinden kolayca kaldırıyor.

Sırtına vurup bağıriyorum, "Hayır! Natalie'yi bırakamam! Donacak!"
Dönüyor ve tek kelime etmeden hapishaneye doğru yürüyor. Bebeğimi görmek için başımı kaldırıyorum. Onu düşürdüğüm karda hâlâ yüksek sesle feryat ediyor ve sanki biri kalbimi santim santim söküyormuş gibi hissediyorum. Bill'in elinden kurtulmak için çırpınıyorum ama faydası yok. Kurtulamıyorum ve onu almak için geri dönmeyecek.

"Sen sadece bir bebek katili değilsin!" Bağıriyorum. "Sen lanet bir canavarsın!"

Cevap yok. Yürümeye devam ediyor ve sonra, baş aşağı duran bakış açımdan, yolda lastikler görüyorum. Park edilmiş bir araç. Hapishaneye geri dönmeyeceğiz, beni bir kamyonu bindirecek. Arka kapıyı açtı.

Direnmeye çalışıyorum ama bedenim isteğim dışında kamyonu doğru hareket ediyor.

Beni geriye doğru iterken tutuşu kollarımı acıtıyor.

Natalie.

"Hayır!" Vurulan bacağımı hareket ettiremesem de çılgılık atıyor ve tekmeliyorum. Tüm enerjimi karşı koymak için harcıyorum. İşte bu kadar. Bill'den kaçmak ve Natalie'yi kurtarmak için son şansım.

Zamanı tükeniyor.

Yüzüme yumruk attı ve beni sersemletip hareketsiz bıraktı.

Bundan faydalıyor ve beni arka koltuğa itiyor, önce ellerimi sonra ayaklarımı bağlıyor. Tavandaki döşemeye bakıyorum ve hiçkırıyorum. "Lütfen," diye bağıriyorum, tam orada olmasına rağmen. "Lütfen, onun adı Natalie. Lütfen onu hastaneye götürün. Bırakın onu. Bebeğimin soğukta ölmesine izin verme. Bana ne yapacağın umurumda değil. Lütfen onu kurtarın." Sümük ve gözyaşları yüzümden aşağı süzölüp enseme ıslatıyor.

Bill'i bu açıdan göremiyorum ama onu orada hissediyorum.

"Onu karda düşüren sensin, Chloe. O öldü ve onu öldüren sensin," diyor ve sesi suyun altındaymış gibi çıkıyor.

Hayır. Onu ben öldürmedim. Onu sevdim. O bunu biliyor. Bilmek zorunda.

"Ölmesine izin vermeyin!"

"O öldü. Her zaman ölecekti" diye bağıriyor ama sesi yine kısık çıkıyor.

Ağlamasını artık duyamadığımı fark ettiğimde bir damla acı bedenimi sarıyor. O haklı olmalı. O gitmişti. ığlık atıyorum ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum.

Eller boynumun etrafına yayıldı ve baskı var. Çok fazla baskı.

Onları uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum.

Görüşüm karanlığa girip çıkıyor. Uykuya dalma isteği çok güçlü.

Pek bir şey göremiyorum. Her şey karanlık ve bulanık.

Bill, "İşlerin böyle gitmesini istemezdim," diyor ama onu zar zor duyabiliyorum.

Kafamın içinde bir gerilim oluşuyor.

Daha sert sıkıyor ve homurdanıyor.

Bedenimi onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Nefes alamıyorum.

Etraftaki ışık daha da sönükleşiyor. Buraya kadarmış. Her şey bitti. Ben ölüyorum.

Natalie'yi görmeye çalışarak boynumu geriye doğru çeviriyorum ama tek görebildiğim bu adam, katilim.

Tek duyabildiğim onun hırıltılı nefesi.

Hayır.

Gözlerimi sıkarak kapatmayı başardım. Bir meydan okuma eylemi, sonuncusu.

Onun yerine Natalie'nin küçük pembe yüzünü, göğsüme yaslanmış sıcakık yüzünü hayal ediyorum.

Onun homurtuları yerine Natalie'nin hemşirelik yaparken çıkardığı sesleri duyuyorum.

Artık onu hayal bile edemeyene kadar her şey kararıyor. İçimde bir baskı oluşuyor ve sonra her şey aydınlanıyor. O kadar parlak ki kör oluyorum. Ve Natalie'nin şarkısı bana sıcaklığı hatırlatıyor. Umudu. Aşkı.

Sonra hiçbir şey.

BÖLÜM II

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

NATALIE

FRANKIE BİR ŞEYLERDEN ŞÜPHELENİYOR, bundan eminim.

Kim olduğumu anladı mı bilmiyorum ama sanırım Chloe olmadığımı anladı. Şehir dışında olduğunu ve ev için pembe bir lavabo baktığını söyleyen bir mesaj attı. Ama gerçek şu ki, bütün gün eve gelmedi ya da benimle iletişime geçmedi.

Onun için endişelenmiyorum, öyle bir şey yok. Sadece her zamanki modundan çok farklı, yani her zaman birlikte olmak istiyor.

Boise'e gelmeden önce aldığım silahı tutarak motel odamdaki yatağa oturuyorum. Dolu değil, ama nedense kabzayı sıkamak bir rahatlık kaynağı. Televizyonda *Shark Tank* bangır bangır çalarken duvardaki Frankie'nin resmine bakıyorum. Kalemimden bir fırt alıyorum çünkü düşünmeme yardımcı oluyor. Ve şu anda, bir sonraki adımımın ne olacağını bulmam gerekiyor.

Boise'e geliş amacımı hâlâ gerçekleştiremedim çünkü Frankie'yle şehirde koştururken dikkatim dağıldı. Beni bir yere ait olabileceğim yanılsamasına sürükledi. Chloe'nin hayatını bir şekilde kendi mutluluğum için kullanabilirdim.

Ama mutluluk bana göre değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Umabileceğim en iyi şey intikam.

Kalemimden bir nefes daha çekip yanımdaki yatağa bırakıyorum.

Natalie ve "Chloe"yi zihnimde ayrı tutmak ve kendimi Frankie'den uzak tutmak için çok uğraştım. Ne büyük bir başarısızlık.

öyleydi.

Belki de Frankie'nin şehir dışında olması iyi bir şey çünkü beni hedefime yeniden odaklanmaya zorluyor. Zaten fazla bağlanmamalıyım, çünkü kim olduğumu ve onu nasıl kandırdığımı öğrendiğinde benden nefret edecek.

Onun duygularıyla oynadığım için bunu hak ediyorum. Ve üstüne üstlük, bundan gerçekten bir şey çıkarıyorum. Sanki Frankie'nin kuzeni Chloe yerine önemseydiği kişi benmişim gibi.

Gözlerimi kapattığımda Frankie'nin bana gülümsediğini hayal edebiliyorum ve her sarılışında onun şefkatli sevgisini hissedebiliyorum. Her kahkahasında şefkatini.

Ama bunların hiçbirisi benim için değil. Frankie gerçeği öğrendiğinde hepsi geçecek.

Polisi ve haberleri atlattıktan sonra ona söylemeliydim. Kimsenin beni aramayacağını ya da Chloe olmadığımın şüphelenmeyeceğini gördüğümde. Jensen hariç. Ama o artık Frankie'nin hayatından çıktı.

İçimden bir ses Frankie'nin eninde sonunda beni ben olduğum için kabul edeceğini söylüyor. Natalie. Ne de olsa ben hâlâ ailedenim. Ama ona bu kadar uzun süre yalan söyledikten sonra bu hüsnükuruntu olur.

Benim için de aile söz konusu değil. Birkaç ay önce annemi kaybettikten sonra olmaz. Ya da annem olduğumu sandığım kadını demeliyim. Ama Rachel asla olmadı. Benim annem Chloe Webster'dı ve öleli yirmi yıldan fazla oldu. Bunu bilen hayattaki tek kişi, onu öldüren kişi.

Bu yüzden geri geldim.

**ÖLÜ ANNENİZİN YERINE GEÇİP OROSPU ÇOCUĞUNU NASIL AVLARSINIZ?
ONU KİM ÖLDÜRDÜ
NATALIE SMITH**

BİRİNCİ ADIM: Tüm hayatınızın bir yalandan ibaret olduğunu keşfedin.

Annem Rachel'ı bu sabah yatağında yatarken gördüğümde aklıma şu düşünce geldi: *Veda etme vakti geldi.*

Neredeyse kırk yaşında, ölmek için çok genç. Ama kuralları ben koymuyorum ve yumurtalık kanseri affetmez ve acımasızdır. Bunu ya da onsuz hayatımı nasıl idare edeceğimi düşünmemeye çalışıyorum. O benim her şeyim.

"Natalie?" diye sesleniyor yatak odasının önünden geçerken. Sesi zayıf ve çoğu gün uyuduğu için uyanık olmasına bile şaşıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde eliyle oturmasına yardım etmemi ister gibi bir hareket yapıyor. Yatağın yanındaki sandalyeden daha fazla yastık alıyorum ve onu desteklemek için arkasına itiyorum.

"Aç mısın? Kahvaltı hazırlayabilirim," diyorum. "Hayır.

Otur."

Ne hakkında konuşmak isteyebileceğini bilmesem de bunu tereddüt etmeden yapıyorum. Her şeyi konuştuk zaten. Cenaze töreni istemediğini. Telaş yok. Evin ve çok büyük olmasa da iş bulmaya çalışırken bana destek olacak birikim hesabının bana miras kalacağını söyledi. Son birkaç yıldır ona ben bakıyordum ve köpek kuaförlüğü işimi bırakmak zorunda kaldım. Tüm müşterilerim başkalarına gitti.

Doktor birkaç ay önce ona haftalarca ömür biçmişti ve buna çok yaklaştı. Son birkaç gün bekleme oyunu gibiydi.

"Bu uzun bir hikâye," diye başlıyor. "Belki de sana yıllar önce anlatmalıyım ama yarardan çok zarar getireceğinden endişelendim."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sulu gözleri beni arıyor ve yüz ifadesini okuyamıyorum ama şimdi çok merak ediyorum. Ayrıca sahip olduğu bu ani güce de oldukça şaşırdım.

"Lütfen beni dinleyin," diye devam ediyor. "İlk başta kızacaksın ama her şeyi dinlemen gerek. Bu kadar inatçı ve korkak davrandığım için özür dilerim." Benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyor, sonra kendi kendine mırıldanıyor, "Çok fazla korku."

"Bana ne söyleyeceksen ben buradayım," diyorum gülümseyerek, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

O da gülümsüyor ve yüzündeki bir tutam saçı taramaya çalışıyormuş gibi görünen bir hareketle elini kaldırıyor. Ama kızıl saçlarını

uzun zaman önce, ve şimdi mor çiçekli bir bandanna takıyor.

"Nat, ben senin biyolojik annen değilim. Ama annen benim hayatımı kurtardı, ben de seninkini kurtardım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

NATALIE

GÜLMEYE BAŞLIYORUM ve ayağa kalkmak için hareket ediyorum, "Tamam, tabii. Her neyse." Her zaman alaycı bir mizah anlayışı vardı.

Bu noktada hareket edebileceğini düşündüğümünden daha hızlı elimi tuttu.

"Otur. Ciddiyim."

Gözlerindeki yoğunluk, ciddi olduğunu gösteriyor. Ama bu ne lan?

"Ben senin biyolojik annen değilim."

Bu kelimeleri hesaplayamıyorum.

Oturuyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Tıpkı ona benziyorsun, Nat. Yani, tıpatıp. Onun sarışın olması dışında ikiz olabilirsiniz."

Kendimi uçurumdan itilmiş gibi hissediyorum. Annem -Rachel, ya da artık ona ne diyeceğimi bilmiyorum- tekrar tepkimi izliyor.

Kahverengi saçlarıma düşüncesizce dokunuyorum ve sonra içimde öfke parlıyor.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Seni kendinden kurtarmak için. Öfkenden."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım. Elbette, mutlu-şanslı bir insan değilim ama kendimi hiçbir zaman *öfkeli* biri olarak görmedim.

"Bu artan öfke yolunda devam etmene izin veremezdim. Bu seni canlı canlı yiyor ve bence bunun nedeni geçmişin ve olanlar. Bilmediğin her şeyi. Senden sakladım."

Çünkü ilk başta bizi bulup annene yaptığı gibi öldüreceğinden korktum. Ama yıllar geçti ve muhtemelen güvende olduğumuzu fark ettim. Ya bizi bulmak umurunda değildi ya da aramayı bırakmıştı. Gerçek şu ki, burada ormanda birlikte yaşamayı seviyordum. Huzurluydu ve bu benim için hiç sahip olmadığım bir şeydi. Ailem tarafından her gün istismar edilmek dışında bir çocukluk hatırlamıyorum."

Gözlerinde yaşlar oluşuyor ama söylediklerine ayak uydurmak zor. Daha önce hiç çocukluğundan bahsetmemişti. Bunların hepsi yeni bilgiler ve ben hala ilk vahiyde takılıp kalmış durumdayım: Bu benim annem değil. Yatakta yatan ve ölmek üzere olan bu kadın, beni büyüten bu kadın, beni o doğurmadı.

Rachel gözlerini sıkıca kapatarak, "Hayatımın o kısmı hakkında konuşmak istemiyorum. Enerjimi sana kim olduğunu anlatmak için kullanmak istiyorum. Önemli olan bu."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"On dört yaşındayken evden kaçtım. Aslında Denver'lıydım ama yavaş yavaş batıya doğru yol aldım. Çoğunlukla otostopla. Seattle'ı hedefliyordum çünkü hep orayı ziyaret etmek ve Space Needle'i görmek istemişim. Boise'e kadar gittiğimde barınakta bir kızla tanıştım ve hemen kaynaştık. Beni bir ev partisine davet etti. Evi olan arkadaşları varken barınakta yaşamasının garip olduğunu düşündüm. Böyle bir evi olan tek bir arkadaşım bile olsaydı, onlarla kalmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu, dinlemem gereken kırmızı bir bayraktı ama dinlemedim. Sonrasında bildiğim tek şey, beton zeminli, karanlık ve soğuk bir odada uyandığımdı. Burası bir hapishane hücresiydi."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Cehennem gibiydi," diye iç çekerek devam ediyor. "Ev hayatımın kötü olduğunu düşünüyordum ama bu daha kötüydü. Kötü muamele-"

Gözyaşları yüzünü çiziyor ve bir mendil almak için yatağının başucundaki masaya uzanıyorum. Onu rahatlatmalıyım ama hâlâ kızgınım.

"Neden aile üyelerimi bulmaya çalışmadınız? Neden beni bunca yıl sakladınız ve bana söylemediniz?" diye sordum.

"Sana kızacağımı söylemişim," diyor gözlerini yavaşça silerek. Bu çok çaba gerektiriyor.

O haklı. Kızgınım ama aynı zamanda gözlerini ne kadar yavaş kırptığını, ellerinin nasıl titrediğini görüyorum ve öfkemi bir kenara bırakıyorum. Öfkemi şu anda onun üzerine boşaltmamın imkanı yok.

"Özür dilerim, lütfen devam edin. Duymak istiyorum," diyorum.

"Hapishanede beni uyuşturdu, bilincim gidip geliyordu ama bazı şeyler hatırlıyorum. Koridorun karşısındaki kızı hatırlıyorum. Adını bilmiyorum ama o senin gerçek annendi ve seni seviyordu. Seninle kaçmaya çalıştı. O kız sürekli şarkı söylerdi. Çok güzel bir sesi vardı."

Rachel boğuluyor ve ağlamaya başlıyor. Yeni bir tane almak yerine burnunu silmek için toplanmış mendili kullanıyor ve ben de şaşkın bir sessizlik içinde orada oturuyorum.

"Sanırım bunu ondan almadın." Gözlerindeki küçük bir parıltı bana boktan bir şarkı söyleme sesim olduğu için benimle dalga geçtiğini söylüyor. Bu daha çok tanıdığım kadına benziyor. Hastalandığından beri onun bu yönünü pek görmedim ve bu beni zor yutkunmaya itiyor. Ağlamak istemiyorum.

"Çok komik," diyorum.

Zayıf bir gülümseme veriyor ve devam ediyor. "Bir noktada kızın bir bebeği olduğunu anladım çünkü zaman zaman ağladığını duyuyordum. Ondan kısa bir süre sonra geri döndü ve her şey oldu."

"Beni bir hapishaneye mi kapattı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet. Ben sadece on beş yaşındaydım ve o da yaklaşık aynı yaşlarda olmalıydı. Yıllar boyunca bunun hakkında çok düşündüm. Bu genç kız, izole edilmiş ve tamamen yalnız doğum yapıyor. Bunu yapmak için ne kadar güçlü olmalıydı. Annen bir güç merkeziydi."

Şimdi gözlerim dolmaya başladı, ama hiçbir şeyin hikayeyi anlatmasını engellemesini istemiyorum ve gücünün tükenmekte olduğunu biliyorum, bu yüzden tekrar yutkunuyorum.

Peçetenin etrafında katlanmış ellerine bakıyor ve tekrar konuşuyor. "Genellikle Clinton maskeli adam annenizin odasına girmeden önce biz kızlara uyuşturucu verirdi. Ama bu noktada diğer kızlar gitmişti ve sadece ben ve annen kalmıştık. Diğerlerini nereye götürdüğünü ya da onları taşıdığına hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum. Ama o gün, adam anneni görmek için çok hevesliydi.

Annen beni uyuşturmakla uğraşmadı. Bana yiyecek ve su verdi ve benim odamın karşısındaki odada kayboldu."

"Bekle," diye araya giriyorum, bunu yapmamı istemediğini bildiğim halde. "Clinton maskeli adam da ne demek? O... babam mı?"

"Bilmiyorum. Bizi kaçıran oydu ve sürekli Başkan Clinton maskesi takardı. Anneni geldiğinde gördüğümü hatırlamıyorum, o yüzden ne zaman hamile kaldığını bilmiyorum. Ayrıca uyuşturucular her şeyi rüya gibi yapıyordu."

Vay anasını. Tüm bunları nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum ama ayak uydurmaya çalışmalıyım.

"Bir tartışma oldu," diye devam ediyor Rachel. "Annenle adamın birbirlerine bağıldıklarını duydum. Sen de o yüksek perdeden ağlıyordun, hani yeni doğanların sıkıntıdayken yaptığı gibi."

Bilmiyorum. Yeni doğmuş bebeklerin etrafında hiç bulunmadım ve o da bunu biliyor ama boşverdim.

"Neyse, bir de baktım ki hücremde duruyor, bir koluyla seni tutuyor, sen de ağlıyordun. Boşta kalan eliyle kapımın kilidini açtı."

Rachel yıkılıyor ve başka bir mendile uzanmaya çalışıyor ama sanki vücudunu zar zor hareket ettirebiliyor. İçgüdülerim ona dinlenmesini, bu kadar eforun onun için iyi olmadığını söylüyor. Ama hikayenin geri kalanını duymayı çok istiyorum. Ona bir mendil veriyorum ve bekliyorum.

"Hücremin kilidini açtıktan sonra annen kapıyı biraz araladı. Hızlıca göz teması kurdu ve bana kaçmamı söyledi. Sonra da koşarak hapisaneden çıktı. Adam bir süre sonra boynundan kanlar akarak odadan çıktı. Kadın bir şekilde adamın bir parçasını almıştı ama bu yeterli değildi. Adam hâlâ güçlü ve çok öfkeliydi ve kadının peşinden koştu. İkisinin de dışarıda olması gereken birkaç dakika geçti ve arabasının gittiğini duymadım. Belki kız kaçmıştır ve adam da onu arıyordur diye düşündüm. Ama kadın yalınayaktı, kucağında bir bebek vardı, doğum sonrasıydı ve kıyafetleri kanıyordu.

"Hücremde beklesem mi yoksa bana söylediği gibi kaçsam mı diye düşündüm. Annenin aksine benim ayakkabılarım vardı. Adamın dikkati onunla meşgulken gizlice kaçabilirdim. Ya da onun gitmesini bekleyip sonra gidebilirdim ki bu daha güvenli görünüyordu. Ama gideceğini nereden bilebilirdim ki? Belki de hapishaneye geri dönecekti.

Kaçması için dua ediyordu, gerçek şu ki muhtemelen onu yakalayacak ve geri getirecekti. Ya da daha kötüsü. Ya hücre kapımın açık olduğunu fark ederse? Ya şansımı kaçıırırsam? Seçeneklerimi tartıyordum ki birden dışarıda çığlık atmaya başladın. Kulak tırmalayıcı bir çığlıktı, şimdiye kadar duyduklarımdan daha güçlüydü. Bekleyemeyeceğime karar verdim ve hücremden çıkıp sessizce koridordan aşağıya, ana kapıya doğru süzıldüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

NATALIE

RACHEL'İN YÜZÜ her zamanki gibi solgun değil. Yanakları kızarmış ve gözleri parlak, neredeyse ateş gibi. Sanki bana bunu söylemek için kalan tüm gücünü kullanıyor. Son olduğunu hissediyorum ve uzun zamandır benim rolüm olan onunla ilgilenme içgüdüğü yüzünden çelişkiye düşüyorum ama bunun gerçekte kim olduğumu öğrenmek için son şansım olabileceğini de biliyorum. Neyse ki, hiçbir şeyin onu hikâyeyi bitirmekten alıkoyabileceğini sanmıyorum.

"Büyük kapı açıktı, ben de dışarı baktım ve kar öyle şiddetli yağıyordu ki, yaklaşık elli metre ötede karda yatan anneni zar zor seçebildim," diyor Rachel. "Bacağında bir ok vardı ve adam elinde bir arbaletle ona doğru yürüyordu. Seni göremiyordum ama karda annenin önünde bir nokta vardı, çığlıklarının geldiği bir girinti. Seni hayal ettim, bir çarşafa sarılmış küçücük bir şey, derin karda tek başına yatıyordu ve ayaklarımı zorlukla yerinde tutabiliyordum çünkü içimdeki her şey *Git* diyordu. *O bebeğe koş. Onu soğuktan kurtar.*

"Ama yapamadım. O hala oradayken olmazdı ve anneni yakalayıp ikinizi de hapishaneye geri götürmesini bekliyordum. Eğer böyle bir şey olursa, bu benim kaçmak için tek fırsatım olacaktı, bu yüzden o başka tarafa bakana kadar bekledim ve binadan gizlice çıkıp uzak duvarın arkasına saklandım. Bu şekilde arkası dönükken ormana doğru kaçabilirdim. Ama sonra, en açıklanamaz şey oldu. Adam anneni kaldırdı ama seni karda bıraktı. O

onu kamyonetine götürdü ve bağırmaya başladı. Sözlerini ya da sesindeki umutsuzluğu asla unutmayacağım. Talep etmek yerine nasıl yalvardığını. 'Lütfen, onun adı Natalie. Lütfen, ölmesine izin vermeyin. Lütfen onu kurtarın.'"

Ağlıyor ve mendille gözlerini siliyor. "Sanki benimle konuşuyormuş gibi hissettim."

Rachel kendini toplamak için durur.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve çenemde birikiyor ama bırakıyorum. Duygular içimde kuduruyor ve dışarı çıkmak için bastırıyor ama nasıl bir şekil alacağını bilmiyorum. Üzüntü mü yoksa öfke mi? İkisinden de daha güçlü hissediyorum ve hareket edersem çirkin bir şekilde ağlamaya başlayacağımdan ve Rachel'in beni rahatlatmak için sahip olmadığı enerjiyi harcayacağından korkuyorum. Eğer dağılırsam ve bu olursa, hikâyenin geri kalanını duyamayabilirim.

Rachel kendini toparlayıp, "Kamyonda bir dakika boğuştular ama adam onu alt etti. Ağlaman bir noktada kesildi ve iyi olman için dua ettim ama o gidene kadar kontrol edemedim. Saniyeler sonra kamyonu durdurdu ve uzaklaştı. Daha yumuşak olsa da tekrar ağlamaya başladın. Beklediğimi ve arka lambalarını izlediğimi hatırlıyorum, gözlerim onlar ve karda yattığın yer arasında gidip geliyordu. Yedi kardeşin en büyüğü bendim ve ailem çok ihmalkâr olduğu için evden ayrıldığımda bir ya da iki kardeş büyüt müştüm. Bu yüzden ağlaman bana iyiye işaretti. Hâlâ savaşıyordun. Kamyonun gitmesini beklemek işkenceydi, ama sonunda gitti ve sana koştum, seni kucağıma aldım ve kendime çektim. Tenin buz gibiydi. Sana bir sığınak bulmalıydım ama hapisane bir seçenek değildi. İşte o zaman ormanda küçük bir kulübe gördüm. Dizlerime kadar gelen karda olabildiğince hızlı ilerledim, seni eşofmanımın altında ten tene sararak mümkün olduğunca sıcak tutmaya çalıştım.

"Oraya vardığımda karla kaplı bir muşambanın altında büyük bir şey fark ettim, ama onun dışında sadece bir barakaydı. Orada kalamayacağımızı hemen anladım çünkü hapishaneye çok yakındı ve büyük olasılıkla o piçin kaybolduğumu anladığında arayacağı ilk yerdi. Beni ya öldüreceğini ya da hücreye geri koyacağını biliyordum ve her iki durumda da ölüydüm. Kaçsam bile

sadece ondan korkmuyordum, Nat. Beni hapishanede ziyaret eden adamdan da korkuyordum. O kötü biriydi ve sana bu detayları vermek istemiyorum, ama şunu söyleyeceğim: Acı çekmediğim sürece sertleşemezdi. Ve beni şöyle tehdit ederdi: 'Sen benimsin ve buradan asla ayrılmayacaksın. Eğer çıkarsan, seni avlar ve öldürürüm.

"Yıllardır beni yönlendiren korku bu." Yıkılıyor ve tekrar ağlıyor, hıçkırıkları arasında nefes nefese kalıyor çünkü çok güçsüz. İçimde bir şeyler yerine oturuyor ve her şey anlam kazanıyor. Rachel'ın aşırı paranoyası. Tecritte yaşamamız konusundaki ısrarı. Wi-Fi yok. Sabit hattan başka bir şey yok. Bana evde eğitim verme konusundaki kararlılığı. Erkeklerle olan nefreti. Kanseri teşhisi konmadan önce kaçmayı planlıyordum. Daha fazla dayanamadım. Beni yıllardır içinde tuttuğu bu balonun dışında ne olduğunu görmeliydim. Zihnim "Bir erkeğe asla güvenme" ve "Kendinden başka kimseye güvenme" gibi mesajlarla dolup taşıyordu. Küçüklüğümde beri bir erkekle karşılaştığımda ne yapmam gerektiği konusunda beni sürekli sorgulardı. Cevap hemen hemen her zaman "ondan uzak dur" oldu.

Bunların hepsi yaşadığı travmaya bir cevaptı.

Rachel derin bir nefes alıyor ve tekrar konuşmaya başlıyor. "Kulübede birkaç eski battaniye buldum ve seni göğsüme bağlayabilmek için bir askı yaptım, böylece tenime dokunmanı sağladım. O kadar bitkin düşmüştün ki ısınır ısınmaz uyuyakaldın. Senin için yiyecek bulamamaktan endişeleniyordum. Bir doktora da ihtiyacın vardı. Bir kasaba bulmamız gerekiyordu. Muşambanın altında ne olduğuna bakmak için dışarı çıktım, bir kar arabasıydı. Şansıma inanmadım. Sonunda benim için bir şeyler yolunda gitmişti. Dağlarda büyüdüğüm için nasıl sürüleceğini biliyordum. Anahtarlar kontaktaydı ama çevirmeye giderken karda bırakacağı izleri düşündüm. İzler onu bize doğru yönlendirecekti. Ama yine de kar motosikletini alıp yardım çağırmak tek seçeneğimmiş gibi geldi. Kar o kadar sert yağıyordu ki, izleri biraz örtecek taze bir tabaka olması için dua ettim.

"Bir kasaba buldum ve McCall, Idaho'da olduğumuzu öğrendim. Kamyoncu yaşlı bir kadınla tanıştım. Montana'ya gidiyordu ve bizi oraya kadar götürebileceğini söyledi. Sonunda kaldık ve bir kadın sığınma evi buldum. Ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldular ve Idaho'da bir markette iş buldum.

Helena ve fırının yöneticiliğine kadar yükseldim. Sonunda bu küçük yeri satın aldım ve gerisini biliyorsunuz."

Yutkunuyor ve ben ona inanamayarak bakıyorum. Hayatım boyunca kim olduğum konusunda bana yalan söyledi ama yine de onu suçlayamam. Onu hâlâ seviyorum. Çok sertti ama şimdi bunun nedenini biraz daha iyi anlıyorum.

"Annemin hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

Yere bakıyor. "Hayır, tatlım. O gün onu kamyonda öldürdü."

Neden bilmiyorum ama bu beni yine gözyaşlarına boğdu. Hayatta olacağını düşünmemiştim ama yine de.

"Babamın kim olduğunu biliyor musun?" Diyorum ve sesim

çatlıyor. "Hayır. Annenin adının ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Sence adamlar hâlâ seni arıyor mudur?" diye sordum.

"Hayır. Uzun zaman önce fark ettim ki, muhtemelen vazgeçmişlerdir, tabii eğer arıyorlarsa."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Tekrar soruyorum. Bu çok aptalca. Bana nedenlerini anlattı ama sanki ben kabul edemiyorum. Boğazım daralıyor ve hıçkırıyorum.

Rachel elini yavaşça hareket ettiriyor ve tekrar benimkinin üzerine koyuyor. "Çok özür dilerim, Nat. Beni affet." Sanki konuşmak acı veriyormuş gibi hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Bilmeseydin, bu yükü taşımak zorunda kalmazdın diye düşündüm. İlk haftalarınızın ne kadar şiddetli geçtiği gerçeğini. Ve zaman geçtikçe, seni kaybetmekten korktum. Ama öfken. Zamanla büyüdü ve gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldım: Bilmen gerekiyordu. Dediğim gibi, seni canlı canlı yiyeceğinden ve nedenini asla anlayamayacağından korkuyordum."

Bu öfke şu anda içimde üzüntüyle birlikte kabarıyor ve ağlamamı durduramayana kadar nabzımı hızlandırıyor. Bu öfke beni büyüten ve elinden geldiğince seven Rachel'a yönelik değil. Bembeyaz öfke, bunu ona kim yaptıysa onun için. Anneme. Bana.

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

NATALIE

İKİNCİ ADIM: Araştırma, araştırma, araştırma

Bir gün sonra Rachel gitti ve ben yalnız kaldım. Nereden geldiğim gerçeği içimde çalkalanırken teselliyi votkada buluyorum. Kimsenin cevaplayamayacağı sorularım var. Ama belki de bilgi edinmenin başka bir yolu vardır.

Odamdaki çekmecedен dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum ama burada internet yok, bu yüzden bir çift Hunter botu giyiyorum. Montana'da Mayıs ayının sonundayız ve dışarıda yağmur yağıyor, ama internet erişimi olan bir yer bulmalıyım, bu yüzden kasabadaki bir kafeye gidip kirli bir chai latte sipariş ediyorum. Bilgisayarımı kurduğumda, arama çubuğuna "Kayıp kız Denver Colorado" yazıyorum.

Ortaya çıkan her şey güncel haberler, ama bu onlarca yıl önce olmuş olmalı. Rachel'ın yaşına göre zihnimde hızlı bir hesap yaptım. Kaçtığında on dört yaşındaydı. Benimle birlikte hapisneden kaçtığında on beş. Ben yirmi dört yaşındayım.

"Kayıp Kız Denver Colorado 1998" yazıyorum.

Kayıp kız vakaları var, evet, ama hiçbirisi Rachel değil. Boktan ailesinin onun kaybolduğunu bile bildirmemiş olabileceğini fark ettiğimde, burun deliklerimin alevlendiğini ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kızların ortadan kaybolmasından ve kimsenin umurunda olmamasından nefret ediyorum. Rachel'ın ailesinden ve ona zarar veren herkesten nefret ediyorum.

O. Erkek olmayan herkese böyle davrandığı için dünyadan nefret ediyorum.

Bu sonuncusu Rachel'ın konuşması.

Gözlerimi kapatıyorum ve fark ettiğimden emin oluyorum.

Erkeklerle hiç tecrübem yok. Pek sayılmaz. Belki de kim olduğumu ve onlar hakkında neye inandığımı anlamamanın zamanı gelmiştir. Belki ben de onunla aynı sonuçlara varacağım, ama bu sonuçlara kendim varmalıyım.

Sonra, "Kayıp Kız Boise Idaho 1999" yazıyorum, hâlâ Rachel'ın kayboluşuyla ilgili haber arıyorum. Pek umutlu değilim ama belki şansım yaver gider ve Denver'dan ayrıldıktan bir yıl sonra sığınma evinden biri kayıp ihbarında bulunur.

Bir başlık hemen göze çarpıyor: "İki Boise'li Kız Öldü, Biri Kayıp, Polis Diyor ki." Tarih Ağustos 1999.

Bağlantıya tıklıyorum ve makale ekranımı doldurduğunda nefesim kesiliyor.

Şu yüz. Tıpkı bana benziyor ama saçları bulaşık suyu sarısı. Rachel bu konuda haklıydı. Adı Chloe Webster ve Boise'den.

Biyolojik anneme bakıyorum.

Bir dakika boyunca resmi incelerken gözlerim doluyor. Çiçekli bir çalının hemen yanında duruyor, başını eğmiş, uzun, düz saçları bir yandan aşağı dökülüyor. Makaleyi okudum ama kısa. Görünüşe bakılırsa bu olayla ilgili ilk haber, daha hiçbir şey bilmedikleri zamanlar. Yine de kızın Skinny Dipper Kaplıcaları denilen bir yerde kaybolduğunu öğreniyorum. Diğer iki kız bulunmuş ve okla vurulmuşlar.

Kanım dondu.

Oklar. Rachel, Clinton Maskeli adamın annemi ok ve yayla bacağından vurduğunu söyledi. Bunun bir sıçrama olduğunu biliyorum ama Rachel'dan içgüdülerime güvenmeyi öğrendim ve içimde bir çekişme gibi bir his hissettiğimde neredeyse hiç yanılmadım. Annemi kim öldürdüyse diğer iki kız da öldürdü, Amy ve Kristi'yi.

Başka bir sekme açıyorum ve arama çubuğuna "Skinny Dipper Hot Springs Cinayetleri Ağustos 1999" yazıyorum.

İlk sayfanın tamamı bu olayla ilgili makalelerle dolu ve her birini tarayıp not almak için zaman harcıyorum. Bir tane daha sipariş ediyorum.

kirli chai latte çünkü saatler geçti.

Amy ve Kristi'nin davaları çözülemedi. Polis katillerini asla bulamadı.

Clinton Maskesi.

Onları öldüren bu. Bundan eminim ama tabii ki o adamın kim olduğunu bilmediğim için bu pek bir işe yaramıyor.

İnsanlar hâlâ Chloe Webster'ın kayıp olduğunu düşünüyor. Öldüğünü kimse bilmiyor; cesedi hiç bulunamadı.

Sadece bu da değil, kimse hamile olduğunu bile bilmiyor gibi görünüyor. Bu haber yapılması gereken bir ayrıntı ama hiçbir şey yok.

Rachel kaybolduğunda kimse kılını bile kıpırdatmamıştı, ama Chloe için aynı şey geçerli değildi.

İnsanlar onu bir soruşturma başlatacak kadar önemsiyordu.

Hot Springs Cinayetleriyle ilgili en son makalelerde özellikle bir ismi tekrar tekrar okudum: Frankie Oliver, Chloe'nin kuzeni. Frankie, Chloe'nin kayboluşunu takıntı haline getirmiş gibi görünüyor, hatta aradan onlarca yıl geçmesine rağmen onun anısına her yıl yardım etkinlikleri düzenliyor.

Lattemi yudumluyorum ve pencereden dışarı bakıp uzaktaki Helena Dağı'na bakarken bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Ağaçlarla kaplı ama zirvede azıcık kar kalmış. Bana baharı ve yeni başlangıçları hatırlatıyor.

Muhtemelen polise gitmeliyim. Davayla ilgili yeni bilgilerle ortaya çıkmak normal şartlar altında en doğru hareket gibi görünüyor.

Ama bunlar normal koşullar değil.

Bu adam annemi öldürdü ve beni ölüme terk etti. Rachel'a işkence edilmesine izin verdi. Amy ve Kristi'yi ve muhtemelen hapishanedeki diğer herkesi öldürdü.

Rachel beni bir hayalet olarak yetiştirdi çünkü yakın bir bağlantımız yok. Hastalığı yüzünden aylardır hızlıca markete gitmek dışında insan içine çıkmadım. Tüm bunlardan faydalanabilirim.

Arama çubuğuna "McCall, Idaho hapishanesi" yazdım. Küçük hapishanenin tüm tarihi ve 1973'ten beri nasıl terk edildiği var.

Zihnimde bir fikir beliriyor. Biraz uçuk bir fikir ama onu takip edip nereye varacağını görecekim.

Hayatım boyunca bu öfkeye sahiptim ve şimdi sonunda onunla ne yapacağımı biliyorum. Annemi öldüren, Rachel'a terör estiren, beni ölüme terk eden adamı bulacağım ve onu öldürecekim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

NATALIE

ÜÇÜNCÜ ADIM: Annenizin ayakkabılarıyla bir mil yürüyün

Idaho'ya gitmek ve McCall'da bir Super 8'de kalmak için küçük mirasımdan biraz para kullanıyorum. Ertesi gün hapishaneye doğru yola çıktım, ki hapishaneyi bulmak gerçekten çok zordu. Ana caddeden çıktıktan sonra her yer çamurlu arka yollar ve Harita uygulamam benden daha fazlasını bilmiyor gibi görünüyor.

Buradaki ağaçlar bana Montana'yı hatırlatıyor ve arazimiz bir ormanla çevrili olduğu için ormanda yön bulma konusunda oldukça iyiyim, bu yüzden sonunda bir hapishane olabilecek gibi görünen terk edilmiş iki katlı bir binaya rastlıyorum.

Rachel'ın beyaz Kia'sını park ediyorum ve sessizce oturuyorum. Araba soğudukça tıkırdıyor ve ben ön camdan dışarı, bu yere bakıyorum. Burada olmak ürkütücü. Gördüğümde bile tüylerim diken diken oluyor ama kendimi bunu kabullenmeye zorluyorum. Varsa ipuçlarını bulmalıyım.

Gözlerim ana kapıdan ormana doğru biraz uzaklaşıp Rachel'ın bahsettiği kulübeyi arıyor. Göremeyince kanvas postacı çantamı kaptığım gibi arabadan iniyorum, çamura bir çizme batırıp dar kot pantolonuma sıçratıyorum. Burada karlar yeni erimiş gibi görünüyor. Arabadan birkaç adım uzaklaşıyorum ve içimi bir ürperti kaplıyor. Sadece soğuk değil, bu yerle ilgili bir şey var - bir varlık ya da bilmiyorum - bir tür

bir kalıntı. Hayaletlere inanmıyorum, ama ruhumuz ya da her neyse, yapıldığımız şeyin öldüğümüzde bir yere gitmesi gerektiğine inanıyorum. Bu, bir şekilde dünyaya geri dönmesi gereken bir enerjidir. Bu enerjinin bir yerde sıkışıp kalabileceğini hiç düşünmemiştim, ama bu tam olarak öyle hissettiriyor.

Sanki Chloe hala buradaymış gibi. Hâlâ kapana kısılmış ve yoluna devam edemiyor. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum gözlerim dolarken.

Gözyaşları. Boğazımı temizliyorum ve onları yutuyorum.

Senin de başına geldi, hemen aklıma geldi.

Bu doğru. Buradaydım ve hala yaşıyor olmama rağmen bir parçam da sıkışıp kalmış olabilir. Bu, hiçbir yere ya da kimseye ait olamama duygularıyla ilgili pek çok şeyi açıklıyor. Rachel'ı seviyordum ama birkaç gün öncesine kadar onu hiç anlamamıştım. Hep bir kopukluk hissettim.

Çantama uzanıp sigaramı alıyorum ve bir firt çekiyorum.

Asıl planım hapishanenin içine girip araştırma yapmaktı ama anladım ki hapishanenin yakınında bile olmak istemiyorum. Her şeye rağmen korkuyorum.

Önemli değil. Yapmak zorundayım ve eninde sonunda yapacağım. Ama önce arazide yürüyerek kendimi bu fikre ısındırdım.

İşte o zaman onu gördüm. Kulübe.

Hapishanenin ön bahçesine kadar olan mesafeyi takip ediyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum. Rachel o kadar yolu derin karda, kucağında bir bebekle koşmuştu. Beni taşıyarak.

Eğer yapmasaydı ölebilirdim.

Chloe, Rachel'ın hücresinin kilidini açmasaydı ölmüş olacaktım. Ölmüş olmalıydım.

Ama ben değilim. İkisi de gitmişken ben buradayım. Aslında burası Chloe'nin karda düşüp beni düşürdüğü yer olabilir. Onu son kez yakaladığı yer, o sırada benim de öleceğimi düşünüyor olabilir.

Ben ölmedim, anne. Artık buradayım.

Gözyaşlarım boğazımı sıkıyor ama dişlerimi sıkıyorum ve içimden bir kararlılık dalgası geçiyor. Bunun karşılığını almalıyım. Teraziyi dengelemeliyim. Bunu ona ödetmeliyim.

Onun hâlâ dünyada özgürce dolaştığı düşüncesi öfke uyandırıyor ve bu olasılık fikrimi değiştirip hapishaneye doğru dönmeme neden oluyor. Duygularımın canı cehenneme, oraya gidiyorum.

Paslanmış bir zincir metal kapıyı kapalı tutuyor. Neyse ki yeterince gevşek olduğu için kapıyı sonuna kadar açık tutabiliyor ve altından içeri girebiliyorum.

İçerisi karanlık. Çantama uzanıp küçük bir el feneri çıkarıyorum, sonra da yakıyorum.

Işın, binanın arka tarafına giden bir koridoru aydınlatıyor.

Sağ tarafta, birbiri ardına dizilmiş, aralarında beton duvarlar ve önlerinde parmaklıklar bulunan üç hapishane hücresi var.

Koridorda yavaş adımlarla ilerliyorum, içimdeki dehşetin büyüdüğünü hissediyorum ama kaçma isteğimi bastırıyorum. Sol tarafta bir zamanlar büyük bir ofis olduğu anlaşılan bir yer var. Hapishanenin bu tarafının yarısını kaplıyor. Eski bir metal masa var ama başka bir şey yok. Masa muhtemelen taşınamayacak kadar ağır. Metal merdivenler ofisten ikinci kata çıkıyor. Işığımı oraya tutuyorum ve her yer hapishane hücresi.

Ofisin yanında beton duvarlarla çevrili kapalı bir kapı var. İçeriye girmenin hiçbir yolu yok. Hücrelerin karşısındaki tek kapı bu ve tıpkı Rachel'ın tarif ettiği gibi. Chloe'yi burada tutuyor olmalı.

Sağ tarafta, hücre sırasından önce açık bir kapı var. Yüzleşmenin en zor olduğunu hissettiğim şeyi yine erteleyerek önce oraya doğru ilerliyorum. İçeride bir pencere biraz ışık alıyor ve eski bir küvet var.

Muhtemelen taşımak için de çok ağır, ama başka türlü, oda boş.

Koridora döndüğümde midem çalkalanmaya başlıyor. Görmezden geliyorum ve kapalı metal kapıya bakana kadar ilerliyorum. Mide bulantısı dalgaları vücudumu sarıyor ve midem bulanacakmış gibi hissediyorum ama yine de kapının tokmağını çeviriyorum.

Kilitli olmadığına inanamıyorum ama neden olmasın ki? Burada değerli hiçbir şey yok. Ama Chloe'nin kilitli olduğunu bile bile kapıyı diğer taraftan izlemek için harcadığı onca zamanı düşünüyorum. Kapana kısıldığını. Ve şimdi, sadece iterek açıyorum.

ilk denemede. Koridorda öylece dururken kapı açılıyor ve birden başım dönüyor. Bir elimi kapının çerçevesine dayıyorum ve gitsem mi diye düşünüyorum. Yeterince şey gördüğüme eminim.

Ama gidemem. Gidemem işte. Burada beni Chloe'nin katiline götürecek bir şey olabilir.

İçeri girdiğimde, hava ince geliyor. Yerde bir kanalizasyon ve tavanda bir kapak var.

Sertçe yutkunuyorum, odaklanmaya çalışıyorum, genişleyen mide bulantısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Hapishane kullanımdayken bu odada asma işlemi yapmış olmalılar.

Midem bulanıyor ve kendimi toparlamak için betonun üzerine oturuyorum. Bayılmak istemiyorum. Ama titremeye başlıyorum. Safra yükseliyor ve kusuyorum.

Sonrasında hıçkırır hıçkırır ağlıyorum ve kendimi kontrol edemediğimi hissediyorum. Ağlamayı durduramıyorum. Vücudumu sakinleştiremiyorum. Bana gitmemi söylüyor. Buradan defolup gitmemi. İstemiyorum ama kalamam da.

Ayağa fırlıyorum ve sanki biri beni kovalıyormuş gibi hapishaneden dışarı koşuyorum.

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

NATALIE

DÖRDÜNCÜ ADIM: Annenizle karıştırılın

Ertesi gün otelimden ayrıldığımda, masanın arkasındaki adam bana kontinental kahvaltı hakkında ne düşündüğümü sordu. Soğuk tahıl sevmediğim için kahvaltıyı es geçtim, bu da bana bu yerel kahvaltı mekanından bahsetmesine neden oldu. Adı Pancake Palace ve sanırım kırk yılı aşkın süredir McCall'un bir hazinesi (hazine kelimesini gerçekten kullanıyor). Acıkmıştım ve Helena'ya dönmek için uzun bir yolum vardı, bu yüzden bir göz atmaya karar verdim.

Restoran devasa bir kulübeye benziyor ve kapıyı açtığımda beni taze kahve ve pastırma kokulu kahvaltı karşılıyor. Tabaklar mutfak yönünde şingirdiyor ve tüm bu koşuşturma beni biraz anonim hissettiriyor ki bu hoşuma gidiyor.

Hostes beni bir kabine oturttuğunda kahve ve portakal suyu sipariş ediyorum ve sonra telefonumu açıp dün hapishanede yaşadıklarımla ilgili not aldığım bazı şeyleri okuyorum çünkü hala üzerime yapışmış ve temizleyemediğim bir film gibi duruyor.

Masamda biri duruyor ve ben de içkilerimi getiren servis elemanını görmeyi umarak başımı kaldırıyorum. Ama bu adam burada çalışıyor gibi görünmüyor. Üzerinde bir çift Carhartt pantolon ve yeşil bir flanel gömlek var. Saçları dökülmeye başladığında erkeklerin yaptığı gibi kel traşı olmuş. Cildi kösele gibi ve sanırım ellili yaşlarında.

Ben bir şey söyleyemedim "Adın ne?" diye soruyor.

Ses tonu sert ve bu bir soru olmasına rağmen, bunu bir ifade gibi dile getiriyor.

"Affedersiniz?"

"Adın Chloe mi?"

"Evet," diye geveledim ve ardından "Adın Douchebag mi?" diye sordum.

Hiç irkilmiyor bile, sadece sessizce bana bakıyor ve ben neden Chloe olduğumu söylediğimi sorgulamaya başlıyorum. Pişmanlık sistemimi dolduruyor ve halka açık bir yerde olmamıza rağmen bir alarm hissediyorum. Tehlikede değilim ama ne yapıyorum ben? Zihnimde Rachel'ın sesini duyabiliyorum, "Onlara karşı şirret olma, bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

Başını eğiyor ve sessizlik kendi yerçekimine dönüşüyor. Gitmiyor ve yolumun üzerinde olduğu için gidemiyorum. Her neyse, tualete gideceğim ve döndüğümde gitmiş olacağından eminim. Yanına sokulmak için hamle yapıyorum, sert ama kaba olmayan bir şekilde "Affedersiniz, lütfen" diyorum.

Ağırlığını kaydırarak geçmemi daha da engelliyor.

O kadar agresif ki adrenalini yükseliyor. Etrafıma bakıp bunu görebilecek birini -başka bir müşteriyi ya da belki de garsonumu arıyorum. Adrenalini yükseliyor ve içimde kavga kıvılcımları çıkıyor.

"Lütfen çekilin," diyorum.

"Chloe Webster, ha?" Bakışları bana lazer tutuyor ve çok yoğun. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altında mor torbalar var, sanki uyuşturucu almış gibi. "Bunca yıl sonra seni geri getiren ne?" Sanki kaçmak üzere olduğumu anlamış gibi kelimeleri hızlı hızlı söylüyor.

"Ne?"

"Affedersiniz. Affedersiniz," diyor ergen gibi görünen bir adam. "Kremalı kahvem ve portakal suyum var." İçeceklerimi yere bırakıyor ve görünmez olmaya çalışıyormuş gibi geri çekiliyor. Ama sonra doğruldu ve adama baktı. "Size bir şey getireyim mi?"

"Aslında ben gidiyorum," diyorum ve çantamdan birkaç dolar çıkarıyorum. Buradan defolup gitmek için bu kargaşadan yararlanmalıyım.

"Emin misiniz? Servis yavaşsa özür dilerim. Çok yoğunuz."

"Ondan değil." Doğrudan diğer adama bakıyorum ve garson gidiyor.

Sonra kabinden kayarak çıkıyorum, kenara çekilmezse bu pislikle çarpışmaya tamamen hazırım, ama çekiliyor.

"Tekrar hoş geldin Chloe. Herkes senin hayatta olduğunu görmekten heyecan duyacak," diyor.

Ona bir kez daha baktım. Artık kabinden çıktığıma göre kendimi daha az kapana kısılmış ve daha özgüvenli hissediyorum.

"Peki senin adın ne?" "Beni tanımadın mı?"

"Hayır, özür dilerim. Yaşadığım travma yüzünden hafıza kaybı yaşıyorum." Otomatik pilottaymışım gibi hissediyorum ve bu kelimelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama aynı zamanda aklıma bir fikir tohumları ekiliyor.

"Eminim," diyor. "Yıllar önce arkadaşlarının başına gelen korkunç bir şeydi."

Ölen kızlar. Onlardan bahsediyor ama onlar hakkında her şeyi okumama rağmen isimlerini hatırlamıyorum.

Kahretsin. Bu fikir işe yarayabilir, ama Chloe'nin geçmişinin ayrıntılarını daha iyi ezberlemeden ikna edici olamam.

O beni görmeden önce buradan gitmeliyim. Eve gidip gerçek bir strateji geliştirmeliyim çünkü Pancake Palace'tan çıkarken Clinton Mask'ı bulmak için atacağım bir sonraki adımın ne olacağından eminim. Boise'e Chloe Webster olarak döneceğim.

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

NATALIE

BEŞİNCİ ADIM: Anneniz olun

Yaklaşık üç haftadır Boise'deyim, bölgeyi tanımaya ve bulabildiğim her türlü bilgiyi ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Frankie ve ailesini de araştırmak için daha fazla araştırma yaptım. Elimde Chloe'nin, Frankie'nin ve onun ebeveynlerinin doğum ve ölüm belgelerinin kopyaları var. Evlilik belgeleri de var. Chloe'nin babası resimde hiç görünmüyor ve onun için bir ölüm belgesi bulamadım, ama izini de süremedim.

Frankie'nin sokağında arabamda otururken aynayı kontrol ediyorum. Nerede yaşadığını internetten öğrendim ve günlük rutinini anlamak için onu takip ediyorum. Birkaç gün sonra anma töreninde buzları erittiğimde ondan ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum. Bunu satmam gereken tek kişi o. Sanırım o bana inanırsa, diğerleri de inanacaktır.

Yeni kaküllerimi, gözlüklerimin kalın çerçevelerinin üzerine düşmelerini engellemek için kabartıyorum. Kaküller alnımda hiç kırışıklık olmadığını gizleme çabası. Bu korkunç gözlüklerin sebebi de kırışıklıklar. Göz doktoruna daha ince polikarbonat lensleri istemediğimi söylediğimde aval aval baktı. Yıllardır ona gidiyorum ve neden lensleri bıraktığımı anlamadı.

Bırakın kola şişesi camlarını, ilk etapta gözlük için bile. Ama gözlerimi gizlemek için reçetemde yazdığı kadar kalın olmaları gerekiyor. Ya bu olacaktı ya da göz kırışıklıklarım varmış gibi görünmesi için yoğun bir kontürleme yapacaktım. Zaten birkaç çilimi kapatmak için ağır bir fondöten kullanıyorum ve daha fazla makyaj yapmak istemiyordum. Bunu hallettikten sonra, "özensiz" diye bağırarak kıyafetler için alışverişe çıktım. Belki kabalık olacak ama bana öyle geliyor ki bir insanın tarzını, üzerine tam oturmayan kıyafetler kadar bozan başka bir şey yoktur. Eğer çok bollarsa ve vücudumu gizliyorlarsa, daha iyi.

Saçıma röfle yaptırdım ve daha yaşlı görünmek için birkaç gri çizgi istedim. Yine tuhaf bir bakışla karşılaştım. Stilist beni vazgeçirmeye çalıştı ama ben ısrar ettim.

Bunu başarabilecek miyim bilmiyorum ve Frankie'nin Chloe'ye olan takıntısının beni taşıyacağına güveniyorum, görmek istediğini görmesini ve bunun ötesinde çok fazla zorlamamasını umuyorum. İnternette ve onu izleyerek öğrendiklerime dayanarak, Chloe'nin hala dışarıda bir yerlerde olduğuna inanmayı çok istiyor.

Benim için çalışıyor:

Kimsenin Chloe'nin bir yetişkin olarak nasıl görüldüğünü görmemiş olması. Beni doğrudan onunla kıyaslayamazlar, bu yüzden çok daha genç olmama rağmen bana inanabilirler.

Gerçek şu ki ben zaten Chloe'ye çok benziyorum. Aynı burun, aynı göz rengi ve ikimiz de kısayız.

Kırk yaşın yeni yirmi yaş olduğu gerçeği. Bu sonuncusuyla alay ediyorum çünkü kırk yaşındaki kadınların önceki on yıllara göre çok daha genç göründükleri doğru olsa da, bu benim kolayca geçeceğim anlamına gelmiyor.

Bana karşı çalışıyorlar:

Şarkı söyleme yeteneği yok, çilleri var ve Chloe'nin çocukluğuna dair internette okuduklarımın ötesinde bir anısı yok. Herkesin bildiği şeyler.

Yine de bunların hiçbiri beni durduramaz. Her şeyi mahveden adamın peşine düşerek dünyayı düzene sokacağım.

Frankie'nin kömür renkli kamyonu köşeyi dönerek evine doğru ilerliyor. Tamamen gözden kaybolmuş olmama rağmen direksiyonumun arkasına saklanmak için eğildim.

Geçen gün markette kıl payı kurtuldu ve biraz ürktüğünü söyleyebilirim. Durdu ve etrafına bakındı, ben de gözetleme oyunumu arttırdım. Artık risk yok.

Kamyonetinden inişini izlerken Frankie'ye karşı şefkat gibi bir şey hissediyorum. Elbette onu tanımıyorum ama o da benim gibi yalnız biri. Hayatında tek bir erkek var, Jensen Ailor. Okulda Chloe'nin sınıfında olduğunu bilecek kadar araştırma yaptım, bu yüzden gözüm onun üzerinde. Ama Frankie ona, onun Chloe'ye ilgi duyduğu kadar ilgi duymuyor gibi görünüyor.

Frankie eve girmeden önce mektuplarını kontrol ediyor. Saçlarını toplamış, bu onun için bir alışkanlık gibi görünüyor. Saçları çok uzun ve anladığım kadarıyla saçlarıyla uğraşmak istemeyen bir insan. Frankie benden biraz daha uzun ama çok değil. İkimiz de kısayız. Onu yaklaşık 1.80 olarak tahmin ediyorum, ben de annem gibi 1.80'im.

Frankie'ye yalan söylemeyi, Chloe'nin geri döndüğüne dair onu umutlandırmayı ve sonra... Açıkçası sonrasında ne olacağını pek düşünmedim. Sanırım bir "sonrası" olmayacak. Annemi öldüren adamın icabına bakabilirsem ve yakalanmazsam, güvende olmak için taşınmam gerekecek. Her şeye yeniden başlayacağım. Bir insan bir yalanı kaç kez yaşayabilir merak ediyorum. Bu benim üçüncü seferim olacak. Öte yandan, her şey boka sararsa, hapse girerim.

Anneme olanları düşününce biraz ironik.

Ama hapse girmeyeceğim. Öyle ya da böyle bunu başaracağım.

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

NATALIE

ALTI ADIM: Chloe Webster olarak dünyaya dönün

Ortaya çıkmak için yıllık etkinliği SEÇTİM çünkü Chloe Webster olarak sessizce ortaya çıkamam. Halka açık olmak zorunda. Görünür olmalı. Dikkat çekmek istiyorum çünkü benim -yani Chloe'nin- geri döndüğünü ne kadar çok kişi bilirse, Chloe'nin aslında öldüğünü bilen birilerini bulma ihtimalim de o kadar artar. Ki bu sadece bir kişi ve bulmam gereken kişi o. Tam olarak ne düşüneceğini bilmiyorum ama beni susturmak isteyeceğinden eminim. Yani, Chloe.

Ben Chloe. Ben Chloe'yim. Ben Chloe'yim.

Bunu daha da derinleştirmek için tekrarlıyorum. İnsanlarla gerçekten etkileşime girdiğimde karakterde kalmak daha kolay olacak, en azından ben buna güveniyorum.

Belki bu akşamki etkinlikte ortaya çıktığımda haberlere bile çıkarım.

Ama hayır, sadece haberlere çıkmakla kalmadım, Frankie beni öyle hızlı uzaklaştırdı ki başka kimseyle tanışamadım bile. Jensen hariç. O da benden çok Frankie'nin etkinliği neden erken terk ettiğiyle ilgileniyor.

Frankie beni onun evine götürüyor ve onu soru sormaktan vazgeçirmek için her soru sorduğunda dağıldığımdan emin oluyorum. Ona birkaç lokma veriyorum.

Hayal gücü ve Rachel'ın gerçek hikâyesi, ama diğer her şey için öncesine dair hiçbir şey hatırlamadığımı iddia ediyorum. Bana çok baskı yaptığında ağlamak mükemmel. Her zaman geri çekilir.

Frankie benim Jane Doe hikayemi satın aldı.

Evinde kalmamı teklif ettiğinde kabul ediyorum çünkü bu mükemmel. Bu sayede onu daha iyi tanıyabileceğim. Frankie'nin Chloe kaybolmadan önceki yıllarda neler olduğunu anlatmasını sağlayacağım. Belki bu bana kontrol etmem için bazı şüpheliler verir.

Otel odamı korumam gerekiyor çünkü tamamen rahatlayabildiğim tek yer orası. Yirmi dört-yedi karaktere bürünemiyorum çünkü çatlayacağımdan korkuyorum.

Sahte kimliğimle karakola gidiyorum ve ne kadar genç görüldüğüm hakkında yorum yapıyorlar ama ben bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ve egomu besledikleri için onlara takılıyorum. *Kırk yeni yirmidir, bilirsiniz.* Dedektif yakın akrabalarından DNA örneği almak istediğini söyleyince biraz endişelendim. Sadece Frankie, ama DNA birinci dereceden kuzen olduğumuzu gösterecek mi? Bunu sorduğumda, hayır dedi, sadece akraba olduğunuzu.

Frankie etkilenmemiş görünüyor ve numunesini vermek için içeri girdikten sonra rapor edecek bir şeyi yok. Tüm bunlar, geri dönüşümün ilk başta düşündüğüm kadar halka açık olmasını gerçekten istemediğimi fark etmemi sağladı. Bu büyük bir yanlış adım ve umarım her şey üzerime patlamaz.

Daha da kötüsü, günler geçiyor ve ben hedefimde ilerleme kaydedemiyorum.

Daha önce hiç sahip olmadığım bir aidiyet duygusuna kapılıyorum. Frankie bana ailemden biri gibi davranıyor ve annemin katilini aramaya devam etmek isteyip istemediğimi sorgulamaya başlıyorum. Polisler onu bulamadıysa, benim bulabileceğimi düşündüren ne?

Ve kırklı yaşlardaymışım gibi davranmakta oldukça iyiyim. Belki de bu artık benim hayatım olabilir.

Skinny Dipper'a doğru giderken kendime *aramaya devam etmem gerektiğini* hatırlatıyorum. Bu yapmam gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Ama Frankie beklenmedik bir sürpriz oldu. Birini bu kadar önemseyebileceğimi kim bilebilirdi? Bana bakışı. Hayatım boyunca kimse bana böyle bakmamıştı. Rachel beni seviyordu, evet. Ama Frankie bana tapıyor. Chloe'ye baktığını sanıyor. Ama ben yine de onun sunduğu kabullenişin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Utancımdan, benim için söylüyormuş gibi davranıyorum.

Frankie ertesi gün süslü kaplıcalara gitme fikrini ortaya attığında direniyorum. Onun önünde suya girmek istemiyorum çünkü makyajım akabilir. Ayrıca vücudumu -özellikle de karnımı- görmesini de istemiyorum; karnımda ne çatlaklar ne de hamileliğime dair herhangi bir belirti var. Ama neden gitmek istemediğimi anlamıyor ve beni zorlamak soru sormasına neden olacakmış gibi görünüyor. Belki sormazdı ama Chloe olduğuma inanıyor ve ben de hiçbir şeyin onu şüphelendirmesini istemiyorum çünkü bu olduğu anda saatim işlemeye başlayacak ve Chloe olmadığının ortaya çıkması ile annemi kimin öldürdüğünü bulmam arasındaki yarış başlayacak. Havuza girmeyi reddetmenin ve iyi bir mayo kılıfının üstesinden gelemeyeceği bir şey değil.

Suya girmediğim halde havuzun kenarında otururken sıırılsıklam olduğumu bilmiyor musunuz? Makyajımı düzeltmek için acele ediyorum ve yeterince hızlı olduğumu düşünüyorum. Soyunma odasına gittiğimde Frankie suyun içindeydi ve makyajımı tazelemek için çantamı bir tuvalet kabinine götürdüm.

Dışarı çıktığımda soyunma odası hâlâ boştu ve Frankie onu havuzda bıraktığım yerdeydi. Ama bu da ucuz atlatılmış bir olay. Artık buna izin veremem. Ve bu bana başka bir gerçeği hatırlatıyor: Chloe'nin katilini bulma konusunda daha ciddi olmalıyım çünkü zaten bu yüzden buradayım.

BÖLÜM 51

OceanofPDF.com

NATALIE

Silahı çantama atıyorum ve otel odamın kapısını kilitliyorum. Frankie'nin evine dönmem gerekiyor. Hava karardı ve mesajlarıma cevap vermediği için endişelenmeye başlıyorum. Pembe lavaboya baktığı için evde olduğunu umuyorum ama açıkçası bir şeyler ters gidiyor. Bu yüzden benden şüphelenmeye başladığını düşünüyorum.

Evinin önüne geldiğimde kamyonet garaj yolunda değildi ve tüm ışıklar kapalıydı. Frankie hala burada değil.

Vücudum sıcaktan kızarıyor ve artık tamamen endişeliyim, bu yüzden telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum:

Her şey yolunda mı?

Dün öğleden sonra gitti. Sanırım şimdiye kadar evde olurdu. Belki bir gece daha kalıyordur. Ama neden? Bir lavaboya bakmak o kadar uzun sürecektir gibi görünmüyor ve o kadar uzakta olduğu izlenimini edinmedim. Sanki gününbirlik bir geziymiş gibi konuştu, ama bana hiçbir ayrıntı vermedi, bu da "Senin peşinde, Nat" sütununda bir başka çetele.

Telefonu hırkamın cebine sokup eve giriyorum ama bir mesaj geliyor.

Tanrım, umarım Frankie'dendir.

Telefonuma dokunuyorum ve bunun bir mesaj olmadığını görüyorum. Frankie yerini benimle paylaştı ve McCall yakınlarında bir yerde.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum. O kadar yer varken neden McCall? Yani, Boise'de yaşıyorsanız gidilecek popüler bir yer, ama etrafta başka şehirler de var. Baktığı lavabonun Chloe'nin öldürüldüğü McCall'da olma ihtimali nedir? Ayrıca McCall'da olduğunu söylemek yerine neden yerini paylaştığını anlayamıyorum.

Sonra karanlık bir düşünce zihnimde dolanıyor.

Muhtemelen McCall'da başka biri yaşıyor. Birkaç ay önce Pancake Palace'da benimle yüzleşen adam. Başta pek düşünmemiştim çünkü beni Chloe sanması dikkatimi dağıtmıştı. Ama ondan hissettiğim bir saldırganlık vardı.

Orada yaşadığından emin değilim ve bu onun bu işe karıştığı anlamına da gelmiyor, ama bu beynimin bir olasılıktan diğerine atlamasını engellemiyor. Frankie'nin oturma odasını arşınlamaya başladım.

Chloe Webster zihninde o kadar tazeydi ki beni hemen o olarak tanıdı. Birinin onlarca yıl önce kaybolmuş birini bu kadar kolay hatırlaması ne kadar yaygın bir durum?

En azından takıntıya işaret ediyor.

Belki Frankie'nin başı derttedir ve bana mesaj atacak vakti olmadığı için gelip yardım edeceğimi umarak yerini bildirmiştir. Ya da polisi aramamı.

Ya da belki de ben paranoyaklaşıyorumdur.

Ama sonra, o iç çekişme oluyor. Sezgilerim başının belada olduğunu söylüyor.

Gitmek zorundayım. Oraya gidip ona yardım etmeliyim.

Yavaşla. Bir plan yap.

Elimi cebime attım ve bir fırt çektim. Sonra bir tane daha. Sakinleşip bunu iyice düşünmeliyim.

Eğer haklıysam ve başı beladaysa, yalnız olmayabilir. Biri onu kaçırmış olabilir.

Buraya tek başıma gidemem, bu aptallık olur. Ama polis yeterince hızlı hareket edecek mi?

Jensen.

Onu da yanımda getirebilirim. Pisliğin teki ama Frankie'ye yardım etmek isteyeceğini düşünüyorum. İlk başta Chloe'nin kayboluşuna karışmış olabileceğini düşündüm. Hâlâ emin değilim ve bu da onu gece vakti bir yolculuğa davet etmemek için bir sebep.

Chloe için karanlık bir geçmişı olduğunu zaten biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer Clinton Mask olsaydı, dönüşümü çok daha büyük bir olay haline getirirdi. Chloe olmadığımı ve dahası Natalie olabileceğimi bilirdi. Biraz şüpheli davrandı ama katil olduğunun ortaya çıkma tehlikesi olduğunu düşünen birinden beklediğim düzeyde değildi.

Polisi ara.

Tekrar ediyorum, yapılacak en akıllıca şey bu gibi görünüyor. Ama Frankie'nin gideli bir günden biraz fazla olduğunu düşünürsek, polisin pek yardımcı olacağı şüpheli. Ve nerede olduğunu biliyorum. Yeri tam burada, yani kaçırılmış gibi değil. Tek dayanağım içgüdülerimin bir şeylerin ters gittiğine dair hissiyatı, ki buna kesinlikle güveniyorum, ama polisin bunu yapacağını bir an bile sanmıyorum.

Telefonumdaki konum simgesine bakarken aklıma yine Jensen seçeneği geliyor. Etrafı, bunun canlı bir konum olduğunu söyleyen yeşil bir daire ile çevrili. McCall'un neresinde olursa olsun, Frankie *şu anda* orada.

Bekle, onu kaçıran Jensen olabilir mi?

Bunu neden yaptığını düşünemiyorum, ancak istatistiksel olarak, bir kadına yönelik şiddetten genellikle erkek arkadaş ya da koca sorumludur. Bunlar da gerçekler, sadece kafamdaki Rachel değil.

Bu sorun çözülebilir. Eğer Jensen'sa, evde olmayacaktır.

Ama spor salonunda, markette ya da Frankie'yi kaçırpı McCall'da rehin tutmakla ilgisi olmayan herhangi bir yerde de olabilir.

Başımı sallıyorum. Tam tersi. Eğer Jensen evdeyse, Frankie'yi McCall'da tutmuyor demektir ve ben de onu güvenle getirebilirim.

Güvenli.

O kelimeyi tekrar ediyorum. *Hiçbir erkek güvende değildir. İyi bir adam gibi görünse bile, onu çok zorlarsanız ne mal olduğunu anlarsınız. Erkekler bir kadın tarafından sorgulanmaktan nefret eder. Bizden daha iyi olduklarını düşünürler.*

İnliyorum çünkü bu kesinlikle beynimdeki Rachel ve şu anda hiç yardımcı olmuyor.

Elimdeki tek şey hissedebildiklerim ve eğer Jensen evdeyse, bu en azından Frankie'yi kaçıranın o olmadığı anlamına gelir.

Ona bir dereceye kadar güvenmek zorundayım.

Numarası bende yok ama yine de onu aramak istemiyorum. Teorimi test etmek için onun evinde olduğunu görmem gerekiyor, bu yüzden Frankie'nin ön kapısını iterek açıyorum ve kaldırımdan aşağıya, sokağın sonuna kadar yürüyorum ve sonra Jensen'in evine yaklaşmak için sağa dönüyorum.

Kamyoneti garaj yolunda değil ama belki de garaja park etmiştir.

Kapının zilini çalıyorum ve seslenmeden önce yanıt beklemiyorum. "Jensen? Orada mısınız?" Sanki yeterince gürültü yaparsam evde olacak ve kapıyı açacakmış gibi sabırsızca kapıyı çalıyorum.

Hiçbir şey yok. Kırmızı tuğlaya yerleştirilmiş devasa tek cam kare olan ön resim penceresine doğru yürüyorum ve ellerimi içeriye bakmak için birleştiriyorum. Oturma odasının ışıkları kapalı. Bunu cama bakmadan da anlayabilirdim ama içeride bir yerde ışık yanıyor olabilir. Belki arka koridorda?

Jensen'in evin arka tarafında olup olmadığını görmek için etrafta dolaşıp ahşap yan kapıyı açıyorum. Belki kulaklığı takılıdır ya da uyuyordur.

Arka bahçeye gitmeden önce telefonumu çıkarıp Frankie'nin Boise'e doğru bir hareket olup olmadığını görmek için konumunu tekrar kontrol ediyorum. Belki de eve gittiğini söylemek için konumunu benimle paylaşmıştır diye zayıf bir umut.

"Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen bir adam sesi beni o kadar korkutuyor ki, arkamı döndüğümde neredeyse telefonumu kaldırıma düşürüyordum.

Avucumu göğsüme dayadım. "Siktir, Jensen. Beni korkuttun."

Ellerini ceplerine sokuyor. "Huh. Şaka yapmıyorum. Karanlıkta evimin önünde birinin dolaştığını görünce nasıl hissettiğimi bir düşünün."

"Bunun için üzgünüm. Kapıyı açmadın ve evde olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

O evde. Zihinsel olarak Frankie'ye olanlarla ilgisi olmadığını düşünüyorum.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye başladım. "Frankie'den bütün gün haber alamadım.

Öyle mi?"

"Frankie'den *günlerdir* haber alamıyorum. Size yemek pişirmeye çalıştığım gece benden ayrıldığından beri. Neden? Ne oldu?"

neler oluyor?"

"Dün gece bir lavaboya bakmak için şehir dışına çıktı ve bugün hiçbir mesajıma cevap vermedi."

"Tamam mı?" diyor.

"Bir şeyler ters gidiyor. Ondan hiçbir haber alamayınca bunu aldım." Konumunu görebilmesi için telefonumu uzattım.

Omuz silkiyor. "Tamam, o McCall'da."

"Ama bana nereye gittiğini söylemedi ve 'Hey, McCall'dayım' diye mesaj atmak yerine durup dururken konumunu gönderdi."

Keşke daha çabuk yetişse.

"Bu yüzden benimle McCall'a gelmeni istiyorum," diye ekliyorum.

"Ne?" Apple Watch'una dokunuyor. "Saat gece on gibi." "Evet, ama başının belada olduğunu hissediyorum."

Bana hislerime güvendiğim için aptal olduğumu söyleyen bir bakış attı.

Telefonum çalıyor ve yine Frankie'den geliyor. Bu sefer mesajda şöyle yazıyordu:

Yalnız gel yoksa onu öldürürüm.

Nefes nefese kalıyorum ve telefonu çevirip yüzüne çarpıyorum. "Gördün mü?"

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Haklısın. Polisleri aramalıyız."

"Bir şey yapacaklarını sanmıyorum. Yirmi dört saatten fazla bir süredir kayıp değil ve kaybolmuş da değil." Sesim hayal kırıklığıyla yükseliyor. Hemen gemiye binmesi gerekiyor.

Gözleri büyüdü ve dedi ki, "Bu bir tehdit. Polisler buna karşılık verecektir."

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer bir resim. Frankie bağlı ve yerde yatıyor. Mesajda şöyle yazıyor:

Eğer polisleri ararsan, senden önce buraya gelirler ve onu kurtarmak için tek bir şey bile yapamadan kafasına silahı dayarım.

"Polis yok," diyorum.

Jensen başını sallar. "Ben sürüyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

FRANKIE

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey nemli ve küflü bir koku. Aklıma bir mahzeni getiriyor ve hava serin.

Yan yatmış durumdayım, tamamen karanlık değil ama loş ve beton bir duvara bakıyorum. Zemin toprak. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpiyorum ve beynim daha hızlı çalışıyor. Ellerim arkadan bağlı ve ayaklarım da bağlı.

Aman Tanrım.

Kalbim hızla çarpıyor, bu yüzden nefesim başım dönene kadar kısa ve hızlı patlamalar halinde geliyor. Sakinleşmek zorundayım, burundan girip ağızdan çıkma şeyini yapmaya çalışıyorum ama nabzım çılgınca atıyor ve vücudum sıcaktan yanıp sönüyor, bu yüzden imkansız geliyor. Yavaşça yuvarlanıyorum ve vücudum halsiz, sakinleştiriciden çıkmış gibi.

"Tekrar hoş geldiniz," diyor alçak bir ses ama kimseyi göremiyorum.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve ben konuşacak kelimeler arıyorum ama soğuk, sert korkudan başka bir şey yok. Zihnimi köreltiyor.

Sonra onu gördüm.

Bir adam, alçak tavan yüzünden biraz çömelmiş. Sanki Cadılar Bayramı'ndaymışız gibi Bill Clinton maskesi takıyor.

"Bu da ne böyle?" diye alçak sesle fısıldadım.

Bana doğru eğiliyor ve başını sadece maske taktığında ürkütücü görünen bir şekilde eğiyor. İlk başta konuşmuyor, sadece beni izliyor.

Şoktan doğan tüm olağan sorular aklıma geliyor ve bir an içinde bu durum için hangisinin en iyisi olduğunu belirlemeye çalışarak onları sıralıyorum.

Kimsin sen?

Ben neden

buradayım?

Burası neresi?

Benden ne istiyorsun?

Sonra elindeki telefonu gördüm. Pembe, ışıltılı kılıfımı. Telefonum onda, yüzüme doğru itiyor ve sonra çekiyor. Tıkıyor, kilidi açılıyor ve şimdi bir şeyler yazıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Chloe'ye mesaj atıyorum," diyor. Sonra da cebine sokuyor.

"Ne? Neden?"

Cevap yok.

Onun arkasında ve benim odamın karşısında, alçak bir inilti sessizliği kesiyor.

Başka bir adama benziyor.

Merdivenlerin orada kimin olduğunu görmek için zorlanıyorum.

Maskeli adam bakışlarımı takip ediyor, sonra mırıldanıyor: "Güzel, herkes uyandı."

"Siktir git, göt herif," diye cevap veriyor odanın karşısındaki adam. Bu sesi tanıyorum.

"Baba!" Gözyaşları uçuşuyor ve bileklerim bağlı olduğu için zaten akan burnumu silemiyorum. Babam burada, onu tam olarak göremiyorum ama bu kesinlikle o.

"Frankie? Burada ne işin var?" Sesinde duyduğum panik hoşuma gitmedi.

"Ben de senin için aynı şeyi merak ediyordum. Chloe hakkında daha çok şey bilen biriyle buluşmaya geldim. Sonra buraya geldim ve seni bulamadım. Çok endişelendim."

"Fuuuuuck," diye inliyor babam.

Şimdi karanlıkta duvara yaslanmış olduğunu görebiliyorum. Siyah çizmeli ayakları fener ışığının bir parçasında görülebiliyor ama hepsi bu kadar.

Maskeli pislik sandalyede oturuyor. Sanki babamla konuşmamızı istiyormuş gibi buna izin veriyor. Neden?

"Bırak onu, Punkass," diyor babam. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sen," diyorum adama. "Chloe hakkında bana mesaj atan sendin." Öyle olmalı. Bu birine seslenmek için yaygın bir isim değil.

Hareket etmiyor ve aptal maskesi yüzünden yüzündeki ifadeyi göremiyorum.

Eğer bu Punkass ise, neden beni istesin ki? Sonra zihnim yavaşça, belki de Chloe hakkında hiçbir şey bilmediği fikriyle oynuyor. Belki de beni buraya çekmek için söylemiştir. Ama neden? Neden beni ve babamı istiyor?

"Baba, iyi misin?" diye sordum. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Birkaç saniye öksürür, sonra boğazını temizler. "Hayır, Moose. Hiçbir fikrim yok. Yaralandın mı?"

İçimde en mantıksız şey canlanıyor ve düşünmeden konuşuyorum. "Bana Moose deme! Sana bunu yapmamamı defalarca söyledim ama hiç dinlemiyorsun."

Aptalca. Çocukça. Şu anda ne önemi var ki? Sakinliğimi kaybediyorum.

"Tanrım, üzgünüm *Francesca*."

Sesi benden daha çocuksu geliyor. Oyuncağı elinden alınmış huysuz bir çocuk gibi. Neredeyse onu tanıyamayacakmışım gibi hissediyorum.

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

NATALIE

Jensen ile sessizlik içinde bir buçuk saat araba kullandık ve o kadar çok virajlı yol vardı ki kusacakmışım gibi hissediyorum. Ama aklımda dönüp duran şey, Frankie'nin başına bunların ben geldiğim için geldiği gerçeği. Benim için bir tehlike riski olduğunu her zaman biliyordum ama Chloe'yi kimin öldürdüğünü bulmak anlamına gelecekse bunu göze almaya hazırdım.

Midem bulanıyor. Bunun ona olmasına nasıl izin verebildim? Bunu ben yaptım. Bu benim hatam.

Yine de, eğer haklıysam ve bunun benimle -ya da Chloe'yle- bir ilgisi varsa, katilini bulmaya daha yakın olabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

"Daha hızlı sür!" Hız göstergesini görmek için Jensen'ın omzunun üzerinden eğilerek bağıriyorum. Saatte yetmiş milin üzerine çıkıyor, oysa tabelalar sınırın elli beş olduğunu söylüyor.

"Yoldan çıkıp nehre uçmadan gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum," diyor. "Gerçekten McCall'a lavabo için mi gitti? Seni arkada bırakıp gitmesi tuhaf görünüyor. Döndüğünden beri sana sıkı sıkıya bağlı."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sanırım o da bana kızgın."

"Ne? Neden?"

Çünkü o benim peşimde.

"Bilmiyorum. Belki de benden bıkmaya başlamıştır," diye şaka yapmaya çalışıyorum, ama şakam düz kalıyor ve gülümsemiyor bile.

"Biliyor musun, Chloe Webster olduğuna inanmıyorum," diyor.

"Biliyorum."

İrkiliyor, sırtını dikleştiriyor ve bana inançsız bir bakış fırlatıyor.

"Benimle tartışmayacak mısın? Beni hatalı olduğuma ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğünle pek ilgilenmiyorum." "Vay canına, teşekkürler."

"Rica ederim," diyorum, sonra vites değiştiriyorum. "Lisede arkadaşlık sanırım?"

Kaşlarını kaldırıyor ve ben bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

"Geçmişimi bir araya getirmeye ve o gece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye ekliyorum.

Gülüyor. "Sana Chloe olduğuna inanmadığımı söylüyorum ve senin cevabın sanki kendi geçmişinmiş gibi Chloe'nin geçmişi hakkında beni sorguya çekmek mi oluyor?"

"Dediğim gibi, ne düşündüğünüz umurumda değil. Benim hakkımda bir şeye inanıp inanmamanızın gerçekte hiçbir ilgisi yok. Flaş haber: Dünya bir erkeğın bir kadın hakkındaki düşünceleri etrafında dönmüyor."

Merhaba Rachel. Cevabıma katılmadığımdan değil, ama kesinlikle onun söyleyeceği bir şey ve ben daha inceleyemeden ağızımdan çıktı.

"Vay be," diyor. "Flaş haber: Bütün erkekler pislik değildir."

Ama sen öylesin.

İstesem de bunu söylemiyorum.

"Al sana zeytin dalı," diye başlar Jensen. "Gerçekte kim olduğunu ya da Frankie'nin hayatıyla neden bu şekilde oynadığını bilmiyorum ama bence itiraf etmelisin. Bunu o kendi başına öğrenmeden önce yaparsan daha iyi olur."

Bir an için Jensen'a kimliğimi söylemeyi düşündüm. Rol yapmaya devam etmek için bir neden yok, özellikle de Frankie tehlikede olabilirken. Ona bir dereceye kadar güvenilebileceğimi hissediyorum. Pisliğin teki olabilir ama tehlikeli olduğunu sanmıyorum. Yine de buna karşı çıkmaya karar veriyorum çünkü ne yaptığımızdan ya da McCall'daki bu yere vardığımızda karşılaşabileceğimiz şeylerden dikkatimizi dağıtmak istemiyorum.

Bu kötü bir bahane. Belki de sadece korkağımdır.

Ama bir başka düşünce de Frankie'nin bunu ilk duyan kişi olması gerektiği.

Hay sikeyim. Frankie tehlikedeyse bunların hiçbirinin önemi yok.

"Frankie'ye neler olduğunu öğrenmeye odaklanalım, tamam mı?" Ben de öyle dedim.

"Daha fazla katılamazdım. Yerini tekrar göster. Donnelly'den geçiyoruz, yani sırada McCall var."

Telefonumu açıp Frankie'ye olan uzaklığımızı kontrol ediyorum. "Otuz iki dakika uzaklıktayız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

OceanofPDF.com

FRANKIE

BABA YER DEĞİŞTİRİR, ama pek hareketli olmadığı açıktır. Görüş alanına giriyor ve gri saçları tek gözünün üzerinden sarkıyor. Benim aksime, elleri önünde bağlı ve göğsünün etrafında onu bir şeye bağlı tutan bir ip var. Ne olduğunu bilmiyorum çünkü net göremiyorum. Sanki bedenim buna anlam vermeye çalışmaktan vazgeçiyormuş gibi hıçkırmaya başlıyorum. Haftalardır hissettiğim yavaş yavaş gelen yorgunluk, içinde bulunduğumuz durumun dehşetiyle birleşerek iliklerime kadar işliyor. Birdenbire kırk yıllık yorgunluk gibi geliyor, her arkamı döndüğümde yeni bir travma yaşıyorum. Ne zaman bir cevap alsam, yeni bir zor soru kendini gösteriyor.

"Ağlama Moo, yani Frankie," diyor babam kısa mesafeden. "Bunu düzelteceğim. Sen iyisin."

Babam neden bu kadar rahat davranıyor şu an? İkimiz de bağlıyız! Ben daha çok büyük bir tehlikedeymişiz gibi hissediyorum ve o hiç endişeli görünmüyor. Tek duyabildiğim bana her zaman söylediği şey: Boşver gitsin. Aş bunları. *Sen iyisin, Frankie.*

Bu işte bir bit yeniği var ve ona bir kez daha kızgın olmamın da bir faydası yok.

"Neler oluyor baba?" Talep ediyorum.

Maskeli adam -Punkass olduğundan eminim- "Sanırım yaklaştı, hadi başlayalım," diyor.

"Kim yakın? Neye başlamak?" Chloe'yi kastettiğinden endişelensem de soruyorum. Onun da bir şekilde bu işin içinde olduğuna eminim,

Ama buraya ona yardım etmek için mi geliyor? Bizi kaçırmaya mı karıştı? Yoksa bana yaptığı gibi onu da mı buraya çekiyor? Bence muhtemelen ikincisi çünkü ona mesaj atarken benmişim gibi davranmak dışında neden benim telefonumu kullansın ki?

Buraya gelemesin. Neden çilleri ve tuhaf bir otel odası var bilmiyorum ama buraya girmesini istemiyorum.

Punkass elbette bana cevap vermiyor ve onun yerine şöyle diyor: "Birinci raunt şöyle olacak: Jeff, geçmişindeki her şeyi itiraf edeceksin ve Frankie yaşayacak."

Kaderimden bahsedilince nefesim kesildi ve babam, "Hadi dostum, bırak gidelim. Demek istediğini anladım."

Yine, olması gerektiğini düşündüğüm kadar korkmuş görünmüyor. Bu adam az önce beni öldürmekle tehdit etti.

"Öyle mi?" Punkass diyor ki. "O zaman söyle bana Jeff, benim amacım ne?"

"Yıllar önce yardım edemediğim bir öğrencimsin ve özür istiyorsun. Bu biraz aşırı değil mi sence de?"

Babamın öğrencilerinden biri. Bu adamın sadece intikam aldığı doğru mu? Bu doğru değil. Neden bilmiyorum ama olan bitenin bu olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse, Chloe'nin bununla ne ilgisi var?

Adam alay eder ve babamı görmezden gelir. "Birinci raunt," diye tekrarlar. "Bir soru soracağım ve eğer doğru cevap vermezsen Frankie vücudunun bir parçasını kaybedecek. Parmaklarıyla başlayacağız."

"Ne?" Bağıríyorum, sonra bağlarımdan kurtulmaya çalışıyorum. Vücudum üzerinde daha fazla his ve kontrolüm var, ama çırpınmak benim için hiçbir şey yapmıyor. Sıkışıp kaldım. Kontrolsüzce hıçkırırken gözyaşlarım yüzümü ıslatıyor. Etrafı tarıyorum, bana kaçmak için bir fikir verecek bir şey, herhangi bir şey aramaya çalışıyorum. Damarlarımda buz tutuyor ve ilk kez aklıma bir düşünce geliyor: Burada öleceğim.

"Hadi ama. Onu bu işe karıştıрма," diyor babam. "Yüzünü görmedik. Adını bile bilmiyoruz. Bırak bizi gidelim."

Adam güler. "İyi denemeydi. İkimiz de biliyoruz ki sen benim kim olduğumu kesinlikle biliyorsun. Bunu zaten ele verdin."

Çünkü babam ona Punkass derdi.

"Emin değilim."

Ama ben ona inanmıyorum. Bence babam bu adamı kesinlikle tanıyor.

Bağlı ellerimi tekrar çekiyor, ama bu bileklerimi acıtıyor çünkü fermuarlar çok sıkı.

"Başlangıç olarak," diyor adam, "seninle nasıl tanıştığımızı anlat."

"Bırak bizi gidelim!" Babam bağırıyor.

Yemin ederim, korkmaktan çok sinirlenmiş gibi davranıyor ve nedense bu beni kesinlikle dehşete düşürüyor. Bunu ciddiye almıyor. Sonra babam gülmeye başlıyor ve adam sertleşiyor.

Kanım donuyor ve kılımı bile kıpırdatmıyorum. Babam sanki bu hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi gülüyor. Neler olup bittiğini anlamak için bakışlarımı ondan adama çeviriyorum ama hiçbir şey anlayamıyorum. *Alacakaranlık Kuşacağı*'nın bir bölümü gibi hissediyorum.

Babam ne yapıyor? Bu durumla ilgili hiçbir şey bu adamın şaka yaptığını göstermiyor. Bu gerçek gibi. Gerçek. Ve babam bunu görmüyor.

Burada güvende değilim. Tehlikedeyim ve babam bunu daha da kötüleştiriyor.

"Kızıma zarar vermeyeceksin. Öyle olsaydın, o maskenin arkasına saklanmazdın."

Adam maskesini çıkarıyor ve ben bunun sadece babamın yanıldığını kanıtlamak için olduğunu hissediyorum. Bize zarar vermeyi planlıyor.

BÖLÜM 55

OceanofPDF.com

NATALIE

Çam ağaçlarıyla çevrili küçük bir kulübeye ulaştığımızda saat gece yarısına yaklaşıyordu. "İşte burası," diyorum telefonuma bakarak.

Kulübe tamamen karanlık. İçeride tek bir ışık bile yanmıyor ama Frankie'nin kamyoneti hemen şurada. İçimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his yeşeriyor ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

Jensen, "Belki de uyuyordur," diyor.

"Kamyoneti burada. Telefonu burada. Ya burada ya da biri onu başka bir yere götürdü ve tüm bunları burada yapan da o şerefsiz. Onun telefonu. Neresinden bakarsak bakalım, durum kötü. Gönderdiği resmi hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Jensen bir elini saçlarında gezdirir. Korkmuş. Bunu anlıyorum çünkü o bir lise öğretmeni ve muhtemelen böyle tehditlere alışık değil. Ben kelimenin tam anlamıyla etrafımdaki herkesin, özellikle de erkeklerin bana zarar vermek istediğini varsayarak doğmuşum. Rachel bana tehditlerin olasılık olmadığını öğretti. Onlar olasılıktı.

Çantamın içine uzanıp silahımı çıkardım.

"Ne oluyor lan?" Jensen kucağında bir örümcek bulmuş gibi sığıyor.
"Bunu neden aldın?"

"Neden *Yapma*. sen var Bir mi? Biz geliyor dışarı için arkadaşımızı tutan biriyle yüzleşmek. Uygun görünüyor."

"Silahlarım var. Ama onlar tüfek. Avlanmak için." Sanki mahkemedeymiş de savunması buymuş gibi konuşuyor.

Cevap vermiyorum, onun yerine şarjörümün dolu olup olmadığını kontrol ediyorum ve fişek yatağımnda bir tane var.

Tek başına yaşamak ve kendi güvenliğini düşünmek zorunda olmamak güzel olmalı. Rachel, pratikte öğretebilecek hale gelene kadar kendini savunma dersleri almamı sağladı. Bu ve poligonda atış yapmak, büyürken tek hobilerimdi. Ayrıca çocukken diğer insanlarla bir arada olmak için tek fırsatımdı.

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?" diye soruyor. "Çünkü tabanca kullanmayı biliyorum. Oldukça iyiyimdir. Sadece kendime ait bir tabancam yok."

Gözlerimi deviriyorum, ancak şu anda kamyon kapalı, yani karanlık ve onun görebileceğinden şüpheliyim.

Dışarı çıktık ve kulübeye doğru ilerledik. Ön pencereye geldiğimizde, buranın düzeni hakkında bir fikrim var. Kulübe hiçbir yerin ortasında ve ağaçlarla arasında yaklaşık yirmi beş metre uzanan bir çayır var. Onun dışında her yer çam ağaçlarıyla kaplı.

"Yerini tekrar görelim," diye fısıldıyor Jensen.

Neden bilmiyorum ama telefonumu çıkardım ve ona yeşil daireyi gösterdim. İşte burada. Tam olarak durduğumuz yerde.

"Acaba burası babasının kulübesi mi?" diye mırıldandı Jensen, telefonu benden alıp haritayı yakınlaştırarak. "Oraya hiç gitmedim ama yaz kampına gönüllü olarak geldiğinde bazen burada kaldığını biliyorum. Arazi Frankie'nin geçmişte anlattıklarına uyuyor."

"Sence onu babası mı kaçırdı?"

"Hayır," diye gülüyor. "Sadece sanırım burada olduğumuzu söylüyorum." "Kontrol etmek için arka tarafa gidiyorum," diyorum.

"Hayır, yapacağım."

"Memelerim olduğu için inanması zor biliyorum ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Harika, o zaman burada, verandada başının çaresine bak." El feneri olarak kullandığı telefonumu bana doğru tutuyor ve ben de onu almaya çalışıyorum ama çok uzakta. Birkaç adımda arka tarafa geçiyor ve ben de küçük kulübenin dışında zifiri karanlıkta dolanıyorum.

Silah bile almadı. Bir tahta parçası hiç yoktan iyidir.

Jensen bir konuda haklı: Burada kimse yok gibi görünüyor. Kaçıran kişinin onu tam olarak nerede bulacağımızı söylemesi çok garip.

Bu bir tuzak.

"Siktir," diye fısıldadım, ayağa kalkarken. Neden daha önce görmedim? Frankie'ye ulaşmakla o kadar meşguldüm ki.

Başka bir şey daha var: Jensen şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Adını söylemek aptallık olur, çünkü kaçıranın bizi buraya çektiğinden eminim.

İşte bu kadar. Polisi arayacağım.

Telefon yok! Jensen aldı. Kendi telefonu varken neden benimkini aldı ki?

Kamyonun anahtarları da onda.

Siktir. Siktir. Siktir.

Tüm tavrıma ve *kendi başımın* çaresine bakabileceğimi iddia etmeme rağmen, burada ormanın ortasında bir kulübede aptal bir kız gibi yakalanmayı bekliyorum.

Dönüp olabildiğince hızlı ağaçlara doğru koşuyorum. Küçük çayırın kenarındaki ağaçlardan birinin arkasına saklanacağım. Uzun otlar ve yabani otlar bacaklarımı kırbaçlıyor ama en azından Chloe kılığında günlerimi geçirdiğim aptal uzun etekler yerine tayt giymişim.

Kulübenin arkasından bir hışırtı geliyor ve sonra yemin ederim Jensen'ın bağırdığını duyuyorum. Kısa sürdü. Sessizlik geri gelmeden önce belki bir saniye.

Sikeyim.

Jensen'ı aldılar. Ya da daha kötüsünü.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, tüm duyularımı gerçekliğimi oluşturan ve hepsinden nefret ettiğim bu gerçeklere indiriyor:

Yalnızım.

Frankie'nin başı
dertte. İçeri
girmeliyim.

BÖLÜM 56

OceanofPDF.com

FRANKIE

Bu adamın yüzünü gördüğümde irkiliyorum. Tam aydınlık değil ama asıl mesele kimliğini gizlemeye çalışmaması. Umurunda değil çünkü bunu anlatacak kadar yaşamayacağız.

"Lanet olsun, Brian, ne yapıyorsun?" Babam soruyor. Yine sesi endişeli olmaktan çok sinirli geliyor.

Bunun bir hata olmadığını anladığımda içimde bir korku dalgası yükseliyor. Her ne oluyorsa, bu adam -Brian- babamı ve beni bilerek kaçırdı.

Brian cevap veremeden dışarıdan gelen bir gümbürtü hepimizin kıpırdamadan durmasına neden oluyor. Ses binanın yan tarafından geliyor gibi. Brian duymak için zorlanıyor. Sonra gülümsüyor.

"Hemen döneceğim."

Merdivenlerden yukarı çıkıyor ve tavanda bir çeşit tuzak kapı var. Çıkmak için onu kullanıyor. Kapı açıldığında, üst katta ışıklar görüyorum. Burası kesinlikle bir çeşit bodrum. Sonra, başının üstünde yürürken ağır ayak seslerini duyuyorum.

"Kaçmamız gerek," diyorum.

"Tek bir çıkış yolu var, o da az önce kullandığı yol," diye yanıtlıyor babam, sesi artık yenilgi dolu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü orası benim bodrumum."

"Senin bodrumun mu? Ama... nasıl...?"

Beynim olan biten her şeye ayak uydurmaya çalışıyor. Kulübenin bodrumu olduğunu mu söylüyor? Çünkü Brian denen adamın bizi babamın yaşadığı Boise'e götürecek kadar uzun süre baygın kaldığımı sanmıyorum.

"Evet, kulübenin bir bodrumu var."

Oh. Bunca yıldır bunu nasıl bilemedim?

"Baba, bu adam Chloe hakkında bana mesaj atıyor. Ne istiyor?"

Babam iç geçirir. "Bunun için endişelenme. Sakin ol ve bizi buradan çıkaracağım."

Ben ona bu kadar la ti da olduğu için kızamadan tavandaki kapı açılıyor ve açık gri OluKai ayakkabılar görünüyor. Çorap yok. Adam şort giyiyor ve sağ alt bacağının dış tarafında vintage bir pinup kızı dövmesi var.

"Jensen!" Dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Ama sonra yüzünü görüyorum, bar kavgasına karışmış gibi şişmiş ve kendinden geçmiş görünüyor. Brian parmaklarıyla kendi kanlı burnunu siliyor ve Jensen'ın sırtına bir silah dayamış, onu merdivenlerden aşağı indiriyor.

Jensen ellerini kaldırdı ve "İyi misin Frankie?" dedi.

Hayır, iyi değilim demek istiyorum. *Dehşet içindeyim.*

Ama tek yapabildiğim başımı sallayıp ağlamak.

Merdivenlerin dibinde Brian bir iğne çıkarır ve Jensen'ın omzuna saplar. Jensen yere yığılır.

Brian el ve ayak bileklerini bağladı.

"Lanet olsun. Bu Chloe'nin dozuydu. Şimdi sakinleştiricim bitti." Bir cep telefonunu toprak zemine o kadar sert fırlatıyor ki telefon parçalanıyor. Ama kılıfından Chloe'ye ait olduğunu anladım.

Telefonu neden onda?

Lütfen Chloe'nin güvende olmasına izin ver.

Ama sonra bunun onun planına göre gitmediğini fark ettim, ki bu iyi bir şey.

"Brian, hadi gel, bunu konuşalım," diyor babam.

Cevap vermiyor ama sandalyeye oturuyor ve yerdeki sırt çantasına uzanıp bir çift el budayıcısı çıkarıyor. Gül saplarını kesmek için kullanılanlardan.

Parmaklarım. Babam konuşmazsa diye bunu getirmişti. Kusmak istiyorum ama kıpırdamadan durmaya ve mümkün olduğunca görünmez olmaya çalışıyorum. "Pekâlâ Jeff. Nasıl tanıştığımızdan bahset," diyor Brian.

"Tamam." Babam fermuarlı ellerini pes eder gibi kaldırdı. "Okulda tanıştık."

Babamın suratı asık ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"Hikaye, Jeff. Bütün hikayeyi anlat. Ve kızına da anlat."

Babam iç çeker ve gözlerini kapatır. "İyi. Brian ilk yılında ofisime geldi çünkü evde ve notlarında sorun yaşıyordu. Her zamanki şeyler. Derslerini düzeltmesine yardımcı olamadım ve zamanında mezun olamadı."

Brian sırtı bana dönük bir şekilde babama bakıyor. Ama babamın onu daha da sinirlendirdiğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Babam bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor. Maskesini çıkararak bizi kurtarmak gibi bir planı olmadığını ilan etti.

Burada tek başıma olabilirim.

Bilgi almak için tekrar etrafa bakmaya başladım. Her şeyi not et. Biri merdivenlerden kaçıyor. Merdivenlerin altında bazı kutular ve eşyalar görüyorum. Artık vücudumu hareket ettirebiliyorum. Bağlıyım ama hiçbir şeye bağlı değilim. Brian bizi tekrar bırakırsa, o kutulara girip bizi kurtaracak bir şey bulmaya çalışabilirim. Jensen bayıldı ama Brian onun için endişelenmişe benzemiyor. Önce kurtulacağım, sonra geri gelip Jensen'a yardım edeceğim.

"Seni görmeye gelmemin asıl nedeni ne Jeff?" Brian soruyor. Sürekli babamın adını kullanıyor, bu da her şeyi daha da ürkütücü hale getiriyor. "Yirmi yılı aşkın bir süredir bunu insanlara anlatmakla tehdit ediyorsun. Hadi gidelim o zaman. Kızına benim sorunumu anlat."

Babamın yüzü şaşkınlıktan allak bullak oldu.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten. Sonra ona seninkini de anlat." "Hayır. Hayatta olmaz." Babam başını sallıyor.

Babam ne yapıyor? Neden bu adamla tartışıyor? Brian şu anda ne duymak istiyorsa onu söylemesi gerekiyor.

"Baba, söyle bana," diyorum. "Kızmayacağım. Sadece ne diyorsa onu yap."

"Brian, kes şunu hemen!" Babam bağılıyor ve yine bana bir çocuğun öfke nöbetini hatırlatıyor.

Brian bana doğru dönüyor, budama makasını babamın görebileceği şekilde tutuyor.

"Lütfen. Lütfen yapma," diye yalvarıyorum. "Babamın sana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bazen bir pislik olabileceğini biliyorum. Lütfen gitmemize izin ver."

"Tamam, iyi!" Babam bağıırıyor. "Brian küçük kızlardan hoşlanıyor. Lisedeyken yardım istemek için bana geldi."

"Çok iyi. Şimdi ona derdini anlat." "Asla," diyor babam başını sallayarak.

Ne oluyor lan? Zihnim bu düşünceye baskı yapıyor ve sanki orada bir şey varmış gibi hissediyorum. İstesem basitçe izin verebileceğim bir farkındalık. Sanki tüm ipuçları mevcut ve hesaba katılmış gibi.

"Kızına benim sorunumu anlat." "O zaman seninkini de anlat."

Brian küçük kızlardan hoşlanıyor.

Aynı anda öğürmeye ve hıçkırmaya başlıyorum, çünkü beynimde bir düğme açılmış gibi, biliyorum.

BÖLÜM 57

OceanofPDF.com

FRANKIE

BABAMIN YÜZÜ SABİT. Gözleri boş bakıyor ve ağzı ince bir çizgi gibi. İtiraf etmeyecek ve ben de bir parmağımı kaybedeceğim.

"Sen de küçük kızlardan hoşlanıyorsun," diye geveledim.

Babam yere bakıyor, sessizce suçlamamı onaylıyor.

Brian etkilenmiş gibi geri adım atıyor. "Çok iyi, Frankie. Senin için işin zor kısmını halletti. Şimdi her şeyi anlat Jeff. Başından sonuna kadar."

Bunun üzerine babam ağlamaya başlar. Feryat ediyor. Gözyaşları ve sümüğü yüzünden aşağı akıyor, sanki sonunda içinde bulunduğumuz tehlikeyi görüyormuş gibi, ama bir anda gözleri parlıyor ve onu tanıyamıyorum. Yüzü kıpkırmızı oldu ve çığlık attı. "Hayır. Bana söylediğin şeyi asla ama asla yapmayacağım."

Brian hızla üzerime geliyor ve bağlı ellerimi tutuyor. Çekmeye çalışıyorum ama kırımın üzerinde oturuyorum ve ayak bileklerim de bağlı. Elimde hiçbir koz yok. Çığlık atıyorum ve babama bağıyorum. "Söyle bana, sadece söyle! Lütfen!"

"Güzel! Tamam," diyor. "Brian'a, bana bir projede yardım ederse sırrını saklayacağımı söyledim."

Brian budama makasını hareket ettiriyor, böylece sol serçe parmağımın iki yanında soğuk metali hissedebiliyorum. Yapacak. Hissedebiliyorum.

"Hayır! Lütfen!" Tek yapabildiğim yalvarmak.

Brian, "Devam et," diye ısrar etti. "Ona *projenin* ne olduğunu söyle." Babam ağlamaya başlar. "Yapamam, Brian. Yapamam."

"Yapamaz mısınız?" Brian onunla alay eder. "Senin için masum kızları öldüremeyeceğimi söylediğimde bana ne demiştin? Evet, hatırladım. 'Başka seçeneğin yok.'"

Snip.

Kör edici bir acı bedenimi yakıyor. Sonra sol serçe parmağımda ıslak bir sıcaklık. Çıglık atıyorum ve Brian ellerimi bırakıyor, ben de yarımı yokluyorum. Kan yüzünden her yer kaygan ve başım dönüyor. Brian bana küçük bir havlu fırlatıyor ve parmağıma baskı uygulamak için onu kullanmaya koşuyorum.

Nefes al.

Nefes al.

"Senin için masum kızları öldürmek." Nefes al.

Daha çok hıçkırıyorum. Tüm bunları düşünmek, anlamaya çalışmak istiyorum ama parmağımdaki ağrı ön plana çıkıyor, terliyorum ve bayılacakmışım gibi hissediyorum, bu yüzden tekrar yan yatıyorum.

Bir arada tut. Mümkün olduğunca Frankie, kendini toparla.

Buradan çıkmamız gerek.

Buradan çıkmam lazım.

İçimde bir değişim olduğunu hissediyorum, babamdan ayrıldığımı. Kendimi kollayan tek kişi benim. Belki de bu hep böyleydi ama şu anda her şeyden daha gerçek. Babam, itaat edip kendini ifşa etmektense bu adamın beni sakatlamasına izin vermeyi seçti.

"Hâlâ bizimle misin Frankie?" Brian gözlerimin içine bakmak istercesine eğilerek soruyor. "Her zaman böyle olmadığımı bilmelisin. Aslında, baban beni şekillendirdi. Yavaş yavaş vicdanımı kırdı."

Aklımı başımda tutmalıyım. Zaten korktuğumdan daha fazla korkamam. Buraya kadar. Bu çıldırma çizgisinin sonu. Şimdi sorun çözmem gerek. Akıl akıldan üstündür.

"Neden senden ..." Öksürüyorum. "... kızları öldürmek mi?"

"Bence anlatmasına izin vermeliyiz," diyor Brian. "Kızını duydun mu Jeff? Bana kızları neden öldürttüğünü bilmek istiyor."

Babam alçak sesle, "Onlar hiç kimseydi," diyor. "İsimsiz kızlar. Evsizler, kaçaklar. Onları sefaletten kurtarıyorduk." "Ne?" Çığlık atıyorum.

Önce ona sonra Brian'a bakıyorum ve şu anda kimin daha canavar olduğunu bilmiyorum. İkisiyle birlikte burada sıkışıp kaldım ve nefesimi tutamıyormuşum gibi hissederek soluk soluğa kalmaya başladım.

"Bununla gurur duymuyorum, tamam mı?" Babam diyor ki. "Ama evet, birkaç yıl boyunca başka türlü erişemeyen erkeklere kız temin eden bir yan iş yürüttüm. Tükendiklerinde onlardan kurtulduk."

"Ama Amy ve Kristi için durum böyle değildi, değil mi?" Brian soruyor. "Onlar evsiz değildi. Kaçak değillerdi. Medya sirki onların kesinlikle hiç kimse olmadıklarını kanıtladı."

Hayır. Zihnimde bir bomba daha patlarken başımı sallamaya başlıyorum. Bu doğru olamaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

OceanofPDF.com

FRANKIE

"Amy ve Kristi'nin bununla ne ilgisi var?" Fısıldıyorum, babamın onların cinayetlerine karışmış olabileceğine dair inançsızlığımla savaşıyorum.

"Babanın ikinci büyük sırrını öğrendiler, o da beni onlara bakmaya zorladı. Tabii o zamana kadar beni daha da kötü şeyler yapmaya hazırlıyordu. İlk başta, sorunumu okula ve aileme ifşa etmekle tehdit etti, bu da üniversitedeki şansımı ve aslında tüm hayatımı mahvedecekti. Ancak bundan kaçınmak için istediklerini yaptıkça durumum daha da kötüleşti. Çok geçmeden küçük kızlardan hoşlandığıma dair söylentiler, beni zorladığı adam kaçırma, insan kaçakçılığı ve cinayetle kıyaslandığında çok da önemli değilmiş gibi görünmeye başladı. Amy ve Kristi'nin başına gelenlere karşı hissizleşmişim. Öyle olmak zorundaydım. Bu benim için bir hayatta kalma meselesiydi çünkü babanın dediklerini yapmak zorundaydım yoksa beni ihbar edecekti."

"Neden onu ihbar etmedin?" diye sordum.

"Evet, sanki herkes gönüllü çalışmalarıyla toplumda sevilen bir öğretmen yerine suçlu bir çocuğa inanacakmış gibi. Doksanlı yıllardaydık."

Gözlerimi kapatıyorum ve çok ağladığım için boğazım acıyor. Sonra bir öfke dalgası.

"Ve bunu sen mi yaptın? Bir dedikodunun yayılmasından korktuğunuz için mi kızları öldürdünüz?"

"Dinlemiyorsun Frankie. Başlangıçta dedikoduyu benim üzerimde tuttu. Baban beni manipüle etmeye ben on yedi yaşındayken başladı."

Ben de bir çocuktum. Tek bildiğim, babam sorunumu öğrenirse beni öldüreceğiydi. Yani bir bakıma, hayatta kalmakla suç işlemek arasında bir seçim yapıyordum. Baban tek yapmam gerekenin bir kızı arabama almak ve belli bir yere bırakmak olduğunu söyledi. Nedenini bile bilmiyordum. Daha sonra onu kaçırdığımı öğrendim."

"Bir çocuktan seninle bir yere gelmesini istemenin adam kaçırma olabileceğini bilmiyor muydun?" Bağırıyorum ve hemen ardından keşke sesimi alçaltsaydım diyorum. Tamamen çaresiz ve acı içindeyim ve yapmam gereken son şey Brian'ı kızdırmak.

"Başka seçeneğim yoktu," diye bağırıyor.

İrkildim ve bunu bir daha yapmamaya karar verdim. Ne derse kabul et. Tartışmayın.

Babam bir süredir konuşmuyor. Kucağındaki bağlı ellerine bakıyor. Kızının parmağı kesildiği için üzgün ya da endişeli bile görünmüyor.

Brian elini cebine atar ve iki hapla küçük bir şişe su çıkarır. "İbuprofen. Ağrı için. Aç kapıyı," diyor ve ben de itaat ediyorum.

Birkaç saniye önceki çılgılık krizine göre bir seksen derece. Beni öldürecekse neden acımla uğraşıyor ki?

Suyu yutuyorum ve Amy ile Kristi'yi hatırlıyorum.

"Baba, neden Amy ve Kristi'nin ölmesini istiyorsun?" Fısıldıyorum, içimdeki hiçbir şey nazik olmak istemezken sesimi yumuşatmaya çalışıyorum.

Cevap vermiyor. Beni tanımıyor bile.

"Babanın en büyük ikinci sırrını öğrendiler."

"Sır neydi? İkinci en büyük olan mı?" Soruyorum çünkü bilmek zorundayım.

"Jeff?" Brian, "Kızın seninle konuşuyor." diyor.

Babam başını öne arkaya sallıyor ve yalvarır gibi "Hayır, hayır, hayır" diye tekrarlıyor.

"Frankie'ye Amy ve Kristi'nin hangi sırrı öğrendiğini söyle. Onları öldürten sırrı."

Babam kafasını kaldırıp bakmıyor ya da cevap vermiyor.

"Biliyor musun, aklıma bir şey geldi Frankie," diyor Brian. "Bence seni, seni önemsemediği kadar önemsemiyor."

kendisi."

Brian odanın içinde adım atar ve babamın bağılı ellerini tutup havaya kaldırır. Babamın parmaklarından birini budama bıçağının arasına alıyor.

"Dur! Hayır!" Babam tekrar canlanıyor, bağılıyor ve vücudunu sağa sola savurarak direnmeye çalışıyor. Ama nafile. Elleri bağılı.

Brian ayağını babamın kasıklarına koyar ve baskı uygular.

"Belki de parmak yerine bunu kesmeliyiz. Bir bakıma her şeyin başlamasına sebep olan şey bu."

"Hayır! Ben yaparım. Ona söyleyeceğim." Brian ayağını kaldırır.

Babam umutsuz bir hırıltı çıkarıyor, sanki pes ediyormuş gibi. "Chloe hamileydi. Bir gün Amy ve Kristi'yi dolaplarında konuşurken duydum. Adını söylemediler ama Chloe olduğunu hemen anladım çünkü son zamanlarda çok hastaydı ve ben zaten hamilelikten şüpheleniyordum. Annenin seninle birlikte sabah bulantılarına ilk başladığı zamanı hatırladım."

Konuşmayı kesiyor ve devam etmesine ihtiyacım yok. Noktaları birleştirebiliyorum. Ağlamaya başlıyorum ve küçük bir umutsuzluk solucanı zihnimin yüzeyine çıkmaya çalışıyor ve elimde olmadan ona direniyorum. Eğlenemeyeceğim kadar korkunç.

"Chloe'nin hamile olmasını neden önemseydiğini söyle ona," diye kışkırtıyor Brian.

"Çünkü bebek benimdi, tamam mı? Ve bunun ortaya çıkmasına izin veremezdim."

"Ne?" Çılgılık atıyorum, parmağım zonkluyor, boğazım acıyor. Birkaç saniye önce şüphelendiğim şeyin doğrulandığını duymak hala ilk kez öğrenmek kadar şok edici geliyor. Bu nasıl doğru olabilir? Bunu küçük kızlara nasıl yapabilirdi? *Chloe'ye*? Sümükler uçup tükürüğe karışıyor ve umurumda değil. Birlikte büyüdüğüm, DNA'larımı paylaştığım bu insan nasıl böyle bir şeytan olabilir?

"Sen lanet olası bir canavarsın. Senden nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum.

Kimsenin konuşmadığı bir an geçiyor ve ben doğrulup doğrudan Brian'a bakıyorum. "Lütfen, Brian. Bırak beni gideyim. Ona ne yapacağın umurumda değil. Başına gelecek her şeyi hak ettiği konusunda sana katılıyorum."

"Korkarım bunu yapamam. Babanın sana söylemesi gereken büyük bir sır daha var. Bu bir numaralı sır."

Brian tekrar pozisyonunu aldı, ayağı babamın kasıklarında ve makası babamın işaret parmağını yuvarlıyor.

Babam tekrar konuşmayı reddediyor ve Brian tereddüt etmiyor.

Snip.

Babam acı içinde çığlık atıyor.

Buradan çıkmam lazım. İkimizi de öldürecek. Yüzünü gördüm.

Adını biliyorum.

Brian.

Aman Tanrım. Farkındalık zihnimi sarıyor ve aniden onun kim olduğunu bildiğimi düşünüyorum. "Sen Paradise Point'teki cankurtaransın," diyorum. "Seni yaz kampından hatırlıyorum."

"Evet, Jeff tüm yaz boyunca McCall'da onun için hazır olmamı sağladı. Ameliyatını orada yaptırdı. Paradise Point'te geçirdiği zaman uzun zaman önce sona erdi, ama Jeff hala yazın kızları buraya kulübesine getiriyor. Değil mi Jeff?"

Tekrar ağlıyorum, çünkü bu çok korkunç ve düşüncesine bile katlanamıyorum.

"Aslında bu kulübe, hapisanedeki görev sürelerinin sonuna gelen kızları getirdiğim yer. Kalıntılarını buraya gömdüm." Toprağı eşeliyor ve gülüyor.

Babam bunu bilmiyormuş gibi soluk soluğa kaldı ama tek düşünebildiğim bu yüzden burada olduğum. Kesinlikle beni öldürmeyi planlıyor.

Beni her zaman öldürecekti.

Burada uyandığım andan itibaren bunu biliyordum. Bundan sağ çıkabileceğim bir senaryo asla yoktu. Ama bu düşünce içimdeki başka bir parçayı aydınlattı. Savaşma isteği. Bunu atlatmak için. Sadece nasıl yapacağımı bulmalıyım.

"Cennet Noktası'nda Chloe'ye aşık oldum," diye ekliyor Brian. "Ve ona yardım etmeye çalıştım. Sorunumun üstesinden gelmeye çalıştım ve benim için çok yaşlı olmasına rağmen onunla yeniden bir hayata başlamak istedim." Başını sallıyor.

"Zamanı geldi Jeff," diye homurdanıyor Brian. "Frankie'ye annesinden bahset. Yoksa bir dahaki sefere sadece senin parmağın olmayacak."

Annem mi? Sertçe yutkunuyorum ve tekrar başım dönüyor.

Brian ayağıyla babama daha fazla baskı yapıyor. "Annenin kazası bir kaza değildi," diye hızlıca itiyor babam.

Üzerimde tam bir uyuşukluk bulutu var. Çok büyük bir şok, acı ve yorgunluk. Başımı öne eğip ağlıyorum. Artık duyamıyorum.

"Dur," diyorum sessizce.

Ama Brian babamın yanında duruyor ve bir bıçak çıkarıyor. Kocaman, kenarları sivri. Babamın boğazına dayıyor. Sıkılmış dişlerinin arasından, "D e v a m et," diyor.

"Hayır, lütfen, duymak istemiyorum," diye ağlıyorum. "Çok kötü!" Brian bana çağırıyor.

Daha yüksek sesle feryat ediyorum.

"Uzun Pazar yürüyüşü sırasında vurup kaçmış gibi görünüyordu. Ama arabayı kullanan Brian'dı."

"Ona nedenini söyle, orospu çocuğu."

"Çünkü annen beni öğrendi. Kendisinin benim ilk ... olduğunu fark etti. Seni alıp beni bırakacaktı."

Bu çok fazla. Bu çok fazla. Göğsüm sıkışıyor ve ağzım kuruyor.

Annemi öldürdü.

Buna inanmak istemiyorum ve içimdeki her şey inkâr etmek için bir araya geliyor. Babam bunu Brian'ı yatıştırmak için söylüyor, değil mi? Sonunda işbirliği yapıyor ve hatta belki de Brian'ın geri adım atmasını sağlamak için hikayeler uyduruyor.

Ama sonra, Brian geri çekildi. Eğer babam yalan söylüyorsa, Brian ona hemen inanmıştır. Bıçağı babamın boynundan çıkarır ve geri çekilir.

"Anlamalısın, Moose. Sen hayatımdaki tek iyi şeydin. Değişebileceğimin tek kanıtıydın. Dürtülerime direnebileceğimin. Çünkü sana hiç dokunmadım, değil mi Moose?"

Annemi öldürdü.

Hepsi doğru. Babam kızlara zarar verdi. Onları öldürttü. Amy ve Kristi. Chloe'ye saldırdı ve onu hamile bıraktı. Kaybolmasının sebebi o.

Annemi öldürdü.

Vücudum titrerken bu kelimeleri düşünmeye devam ediyorum. Serçe parmağıma dokunuyorum ve ne kadar kan kaybettiğimi merak ediyorum. Başım dönüyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Şimdi bütün bunları neden ayarladığımı anlıyor musun?" Brian sorar. Sesi daha nazik, neredeyse şefkatli. "Bunların hepsini ve daha fazlasını hak ediyor,

ve onu alacak. Ama önce Chloe hakkında konuşalım. Bu bölüm gerçekleştiğinde onun da burada olmasını istedim ama-

Üst kattan gelen gürültülü bir ses onu böler. "Zamanlamadan bahsetmişken," diyor. "Bu o. O olmalı." Budama makasını kargo pantolonunun cebine sokar, Clinton maskesini ve feneri almak için eğilir, sonra maskeyi takar ve silahı alır. Merdivenlerden çıkıyor, belli ki sessiz olmaya çalışıyor. Ona gizlice yaklaşacak. Bir şeyler yapmalıyım. Bodrumdan çıkmak için kapıyı kaldırdığında, "Silahı var!" diye bağırdım.

Brian merdivenlerden inip bana doğru geliyor ve ben de yapabileceklerinden korkarak ondan uzaklaşıyorum.

Yüzüme bir tokat atıyor ve parmağını gözlerimin santimetre ötesine doğrultuyor. "Lanet çeneni kapalı tut yoksa buraya geri gelir ve bir parmak daha çekerim."

Sonra tekrar yukarı çıkıyor, bu sefer daha da sessiz olmaya çalışıyor ve kapıyı o kadar nazikçe kapatıyor ki zar zor duyabiliyorum. Ve gitti.

BÖLÜM 59

OceanofPDF.com

FRANKIE

Zifiri karanlıkta oturuyorum ve yüzüm sıcaktan yanıyor. Kurtulup Chloe'ye yardım etmeliyim.

Umarım beni duymuştur çünkü bir daha bağıramam. Brian'ın blöf yaptığını bir an bile düşünmüyorum.

"Jensen?" Muhtemelen hâlâ baygın olduğunu bilerek bağırarak fısıldıyorum.

Cevap yok, sanırım yine tek başımayım ve bu hiç de kolay olmayacak. Yaralı bir parmakla ve ellerim arkamda kendimi özgür bırakmayı hayal etmek bile yeniden ağlamak istememe neden oluyor.

Ama bunun için zaman yok. Buradan siktir olup gitmeliyim.

"Boise'e dönmememin nedeni Chloe'nin dönmüş olması." Babamın sesi karanlığı yarıp geçti. "Beni bulup teslim etmemesi için nereye gideceğimi bulmaya çalışıyordum."

Havluyu parmağımın etrafına olabildiğince iyi sarıyorum ve elimin bir dereceye kadar işe yaramasını umuyorum.

Bedenim bu gece o kadar uzun süredir soğuk, nemli ve titriyor ki, öfkenin içten içe yanmaya başladığını hissettiğimde, bu beni hazırlıksız yakalıyor. Aynı zamanda duyularımı aydınlatıyor ve biraz enerji veriyor gibi görünüyor.

Koruyun.

Bu gücü Brian'la yüzleşmek için saklamam gerekiyor -düşüncesi bile içimi sızlatıyor- bu yüzden eskiden baba dediğim adama söylemek istediğim her şeyi içime atıyorum.

Tüm bunlar ve en büyük endişeniz ifşa olmak mı? Tüm yalanlar için özür yok.

Chloe'ye tecavüz ettiği için özür dilemedi.

Arkadaşlarını öldürdüğüm için. Annemi öldürdüğüm için özür yok.

Sen bir psikopatsın ve benim için ölüsün.

Dişlerimi sıkıyorum ve merdivenlerin altındaki kutularda özgür kalmak için kullanabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmek için odanın içinde bir daralıp bir genişleyerek yan tarafımda hareket etmeye başlıyorum. Şu anda en önemli şey bu.

"Ne yapıyorsun?" Babam soruyor. Sesi zayıf ve Brian feneri yukarı çıkardığı için hava karanlık olduğundan hiçbir fikri yok, ki bu hoşuma gidiyor.

Onunla bir daha hiç konuşmak istemiyorum. Ama burası onun bodrumu. Belki nereye bakacağını biliyordur. "Bu fermuarları kesmek için bir şey bulmam lazım."

"Merdivenlerin altında metal bir alet kutusu var. İçinde bir bıçak bulacaksın."

Merdivenlerin olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerlerken onu tanımıyorum. Hareket etmek zor çünkü kışın dışarıda çıplakmışım gibi titriyorum.

Sorun değil, kendime koçluk yapıyorum. İhtiyacın olduğunda o adrenalini geri kazanacaksın.

Brian'ın oturduğu sandalyeye çarpıyorum ve bu karanlıkta yönümü bulmama yardımcı oluyor. Her şey görüldüğünden çok daha uzakta gibi geliyor.

"Moose, şimdi daha iyiyim. Brian yalan söylüyor; artık o şeyleri yapmıyorum."

Lakabımı kullanma şekli aklıma kazınsa da onu görmezden geliyorum. Artık bana Moose demesi umurumda değil. Bana hiçbir zaman saygı duymadı ya da beni dikkate alma zahmetine girmedi. Değişeceğini de sanmıyorum.

Çok geçmeden merdivenin altındaki noktaya geldim ve ellerim arkamdan bağlı olduğu için dönüp yüzümü babama dönerek alet çantasını aramak için ellerimi kullanmam gerekiyor.

"En sağda. En alttaki merdivenin altında," diyor babam.

Karton kutulara, plastik bidonlara, sonra da kutu şeklindeki metallere dokunuyorum. Merdivenlerin altından çıkıyorum, ta ki parmaklarım

Toka gibi hissettiren bir şey. Yanlışlıkla metale çarptığımda serçe parmağımda bir acı dalgası.

Nefesim kesildi.

"Dikkatli ol, bıçağın sana saplanmasını istemezsin," diyor babam.

Kapa çeneni *canavar*, diye düşünüyorum ama ona cevap vermiyorum. Yine de kendimi yavaşlatıyorum, körlemesine arkama uzanıyorum, serçe parmağım ve bileklerim acı içinde bağırırken bıçağı aramak için bağlı ellerimi tek bir birim olarak kullanıyorum.

Ağır metal başlı ahşap bir sap... bir çekiç. Hiç iyi değil.

"Aslında, kutuyu buraya getir de bakmana yardım edeyim, böylece kendini kesmezsin," diyor babam.

Tanrım, hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Sanki pedofil ve katil olduğunu itiraf ederek tüm dünyamı yerle bir etmemiş gibi. Tekrar söylüyorum, onu tanımıyorum.

Sıradaki şeye geçiyorum -iğne uçlu pense- ve Chloe yukarıda Brian'la çok uzun süre yalnız kaldı. *Şimdi* bıçağı bulmalıyım.

İşaret parmağımın üzerinde parlak bir acı patlıyor.

"Siktir," diye fısıldadım. Ama bu, bütün gece hissettiğim ilk umut kırıntısı. Bıçağı buldum.

BÖLÜM 60

OceanofPDF.com

NATALIE

Ormanda çok uzun süre düşündükten sonra, büyük kız külotumu giydim ve kulübeye gizlice girdim. Boştu, bu yüzden bir bodrum katı olduğunu ve Frankie'nin orada olması gerektiğini biliyordum. Jensen da. Frankie'yi her kim kaçırdıysa onu ortaya çıkarmalı ve silahımı tam kafasına doğrultmuş halde bekleyeceğim üst kata çıkmasını sağlamalıydım. Mutfaktaki parkenin üzerinde bir kapının dış hatlarını gördüm ve bunun bodruma giden yol olduğunu tahmin ediyorum. Tezgahtan kirli bir tabak aldım ve odun sobasının arkasına saklanmak için oturma odasına doğru ilerledim.

Sonra tabağı olabildiğince sert bir şekilde mutfığa fırlattım.

Başta bir şey olmadı ama sonra Frankie'nin sesini duydum, bana silahı olduğunu söylüyordu.

Şimdilik iyi görüldüğü için rahatladım. Ve kaçmamı söylemek yerine bana işe yarar bir şey vermeyi düşünmesinden etkilendim.

Ama sonra sobanın arkasında durarak birkaç saniye daha bekliyorum ve neden buraya gelmediğini merak ediyorum.

Yerden ışıklar geliyor ve dikkat kesiliyorum, silahımı iki elimle tutuyorum, tam o görüldüğünde ateş edebilmek için nişan alıyorum.

Ama gördüğüm şey beni şaşırtıyor.

Bill Clinton maskesi takmış bir adam.

Isı vücuduma hücum ediyor ve zihnim hızlanıyor.

Bu o. Chloe'yi öldüren kişi. Rachel'ı esir tutan kişi. Aradığım orospu çocuğu ve işte burada, terk edilmiş bir kulübede onu öldürebileceğim ve bundan kurtulabileceğim bir yerde bana servis ediliyor.

Kalp atış hızımı dengelemek için nefes alış verişimi yavaşlatıyorum.

Kapıyı kapatmak için eğildi ve mutfığa doğru ilerledi. Kıpırdamadan dursaydı, net bir atış yapabilirdim.

Tepedeki ışık yanıyor ve beni görmemesi için içgüdüsel olarak odun sobasının arkasına eğiliyorum. Ama şimdi ben de onu göremiyorum.

Hay sikeyim. Onu vurmak için kendimi ifşa etmem gerekecekti. "Chloe olmadığını biliyorum," diyor.

Cevap vermeyeceğim. Nerede saklandığımı belli etmek istemiyorum ama anlamayacak değil ya. Burası saklanmak için sınırlı seçeneği olan küçük bir kulübe.

Bana doğru üç adım atarken botları ahşap zemine çarpıyor. Nerede olduğunu hayal edebilmek için adımlarını sayıyorum. Bodrumun kapısı mutfak zemininin uzak tarafında. Sonra mutfak ana odaya dönüşüyor. İkiz yatak bana en yakın yerde, kulübenin ön girişinin tam karşısındaki duvara dayalı. Muhtemelen mutfakla ikiz yatak arasındadır. Belki beş adım ötede.

"Kızıl saçlı seni kurtardı, ha?" diye soruyor.

Kızıl saçlı olan. Rachel. Ondan bahsediyor. Nefes alış verişimi kontrol etmeye çalışıyorum ama ondan bahsedilmesinden duyduğum rahatsızlığı hissedebiliyorum. Onun hakkında konuşmaya hakkı yok.

Nefes al.

Şu anda sakinliğimi kaybedemem.

Silahımı hazır konuma getirmek için ayarlıyorum. Onu vurmak için dışarı çıkmam gerekecek, kendimin de vurulma riskini göze alarak cesaretimi toplamalı ve en iyi fırsatı beklemeliyim.

"Geri döndüğümde senin gittiğini görünce çok sevindim," diyor. "Anneni seviyordum. Ona asla zarar vermek istemedim ama gitmesine de izin veremezdim. Ve sen doğduğunda onu kaybettiğimi anladım. Kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti. Umarım adın Natalie'dir. Bu onun son arzusu." Kendi kendine kıkırdıyor ve

"Seni McCall'daki restoranda gördüğümde yaşadığım şoku hayal et. Chloe olduğunu söylediğin anda başının belada olduğunu anlamıştım. İşte o zaman planımı harekete geçirdim. Ona seninle ilgili kırıntılar verirsem Frankie'yi buraya getirebileceğimi biliyordum."

Kahretsin. Pancake Palace'taki adam hep oydu. Montana'dan geldiğimde neredeyse tanıştığım ilk kişi. Dişlerimi sıktım ve yüzümü tavana çevirip gözlerimi kapattım. Üç kadar saydım.

Bir... iki...

"Baban hapishaneyi hak etmiyor. Onu öldürmeden önce her şeyini elinden almak istiyorum" diyor.

Babam mı?

Bu düşünce beni bir an için durdurdu.

"Bu doğru. Babanın kim olduğunu biliyorum ve bunu sana söyleyebilecek tek kişi benim, o yüzden belki de sobanın arkasından çıkmalısın ve konuşabiliriz."

Keskin bir nefes alıyorum.

Düşünceler birbiriyle çarpışıyor, her biri o kadar çelişkili ki kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Babanın kim olduğunu söyleyene kadar onu vurma.

Hayır, sadece oy alıyor.

Ama neden? Silahı var. Muhtemelen benim olmadığını sanıyor. Bunun bir tuzak olduğunu unutma. Onun tasarımı.

Ama babamın kim olduğunu bilmek zorundayım.

BÖLÜM 61

OceanofPDF.com

FRANKIE

Hayatımda belki de ilk kez karanlık için minnettarım çünkü bu, babamın bıçağı bulduğumu bilmediği anlamına geliyor.

Üst katta bir konuşma mırıltısı duyuyorum. Alçak sesle -Brian olmalı- ve bir seferde sadece birkaç kelime seçebiliyorum.

"Chloe değil" ... "kıızıl saçlı" ...

Chloe değil mi? Nefesim boğazımda düğümleniyor. Nasıl? Nasıl Chloe değil?

Belki Brian yalan söylüyordur.

Şu anda bunu sindiremiyorum. Chloe ya da değil, yardımına ihtiyacı var ve eğer Chloe değilse - bu düşünceyle umutsuzluğa kapılıyorum ama pes etmiyorum - o zaman bana neden bu kadar acımasız bir şekilde yalan söylediğini öğreneceğim.

İlk önceliğimiz oraya çıkmak.

Karnım endişeyle dönüyor, daha hızlı gitmem için beni zorluyor.

Kendimi tekrar kesmediğimden ve düşürmediğimden emin olmak için bıçağı çok dikkatli bir şekilde ters çeviriyorum. Ama bağlarımı kesmek için onu bileklerimin arasına yerleştirmek düşündüğümünden çok daha zor.

Bıçak toprağa düşüyor.

"Bulmuşsun," dedi babam. Duymuş olmalı. Sesindeki heyecandan nefret ediyorum, sanki bu işte birlikteymişiz gibi.

Yerde onu arıyorum ve o kadar dikkatli olmama rağmen yine kendimi kesiyorum.

"Siktir!" O kadar sinirliyim ki ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum. Ağlamak artık sahip olmadığım bir lüks.

"Onu buraya getir. Seni serbest bırakacağım," dedi babam. "Hayır," diyorum çünkü siktir et onu.

"Frankie, senin için bir şey yapmama izin ver," diye fısıldıyor. Sinirle iniliyorum çünkü kendimi kurtaramıyorum. Yardıma ihtiyacım var. Kolu kavradım ve babama doğru ilerledim.

"Önce benimkini keseceğine yemin eder misin?" Onun yerine kendininkini kesip beni burada bırakabilir.

"Elbette. En azından bunu yapabilirim."

Kullandığı ses tonu. Bu o. Benim tanıdığım baba.

O düşündüğüm kişi değil, kendime hatırlatıyorum.

Yine de başka seçeneğim yok. Ona yaklaşıyorum ve bıçağı ararken sıcak elleri benimkilere geliyor. Dokunduğu anda geri çekilmek istiyorum ama bıçağı alana kadar beklemek için kendimi zorluyorum.

Sırtımı ona dönmüş bir şekilde bekliyorum, ellerimi onun erişebileceği yakınlıkta tutmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Bir saniye, manevra yapmak biraz zor..." diyor. Sonra fermuarların bir kez çekilme sesi. İki kez.

Ellerim hala bağlı.

"Üzgünüm, Moose. Bunu düzeltmem gerek."

Beni itiyor ve ben bunun geldiğini görmediğim için hala bağlı bir şekilde yan yatıyorum.

Bu sefer gözyaşlarımı tutamıyorum. Beni kullandı. Tabii ki kullandı, ne bekliyordum ki? Sanki onu bir şekilde durdurabilecekmişim gibi tekmelemeye çalışıyorum ama hiçbir şeye çarpıyorum.

Bir bıçağın onu yerinde tutan ipi kestiğini duyuyorum. Sonra ayakları toprakta debeleniyor ve ayağa kalkmaya çalıştığını hayal ediyorum.

"O piçi durdurur durdurmaz senin için geri geleceğim."

Botları ahşap merdivenleri usulca tırmanıyor. Babam kaçıyor.

BÖLÜM 62

OceanofPDF.com

NATALIE

"HAKLISIN. Benim adım Natalie," diyorum, hâlâ odun sobasının arkasına saklanarak. "Bana babamın kim olduğunu söyle."

Ama adam cevap vermek yerine şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor. İsmimi duyunca şok mu oldu?

Homurdanıyor ve ben bunun o olmadığını anlıyorum. Başka bir şey oluyor. Bakmak istiyorum. Tanrım, neler olduğunu görmek istiyorum,

ama ben geride duruyorum.

"Yavaşça yere koy," diyor başka bir adam.

Ne oluyor lan?

Metalin tahtaya çarpma sesini duyuyorum. Clinton Mask silahı düşürmüştü olmalı.

Sonra biri silahı ulaşamayacağı bir yere tekmelemiş gibi yerde kayarken çıkardığı ses. Bana yaklaştı mı? Bakmalıyım. Belki birbirleriyle meşgul olurlar ve fark etmezler.

Neler olduğunu incelemek için yavaşça hareket ediyorum ve sonra geri çekiliyorum. İki adam. Clinton Maskesi tam düşündüğüm yerde duruyordu. Ve yaşlı bir adam, tuzlu biberli saçları ve keçi sakalı var. Frankie'nin babası. Onu internette okuduğum makalelerden ve araştırmalarımın tanıyorum. Clinton Mask'in boğazına bir bıçak dayamıştı.

Tanrıya şükür.

Burada yanımda biri olduğu için o kadar minnettarım ki, babası tekrar konuştuğunda dışarı çıkıp Frankie'nin nerede olduğunu sormak üzereyim.

"Natalie de kim ve Chloe nerede?"

Ses tonu içime bir taş düşmesine neden oluyor. Buz gibi, sert ve aynı zamanda saldırgan.

Bunu anlamaya çalışıyorum. Frankie'nin babası aşağıda Clinton Mask ve onunla birlikteydi. Onun da Clinton Mask tarafından kaçırıldığını düşündüm ama içgüdülerim o kadar da hızlı olmadığını söylüyor. Ona güvenmemeliyim, bu yüzden saklanıp bekliyorum. "Natalie senin uzun zamandır kayıp olan kızın, göt herif," diyor Clinton Maskesi, ve tüm dünyam dönüyor.

Natalie senin kızın. Senin kızın. Kızım.

Kelimeler zihnimde dönüp duruyor ve dizlerim yumuşuyor, bu çömelme pozisyonunu korumak zorlaşıyor. Oturmak istiyorum ama yapamıyorum. Hareket etmeye hazır olmalıyım.

Frankie'nin babası benim de babam.

Ama Chloe gençti, on yedi yaşındaydı. Ve o onun amcasıydı. Kan bağı yoktu, çünkü Chloe ve Frankie'nin anneleri kardeşti, ama yine de. Chloe onu aileden biri olarak görürdü ve zihnim bunu kavradığında bedenim de tepki veriyor. Öğürüyorum ama daha fazla ses çıkarmak istemediğim için hemen ağzımı kapatıyorum. Tanrıya şükür bir şey çıkmadı.

Gözlerim yaşardı. Bu çok boktan bir durum ve kızgınlığın ötesindeyim. Ne hissettiğimi bilmiyorum ama kalp atışlarım hızlanıyor ve silahı daha da sıkıyorum.

"Kızım mı? Ne demek istiyorsun? Chloe nerede?" Frankie'nin babası diyor - onu babam olarak düşünmeyi reddediyorum. Buna hazır değilim ama sözleri hızlı ve nefes nefese geliyor. Chloe'ye ne olduğunu biliyor gibi görünmüyor.

"Sanki bilmiyorsun, göt herif. Natalie, o kızların peşinden gitmemi istemenin tek sebebi."

Frankie'nin babası, "Sen de dediğimi yapmadın, şimdi geri döndü," diyor. "Ayrıca o lanet bebekten kurtulduğunu da sanıyordum."

"Lanet bebek" mi?

Dişlerimi sıkıyorum ve silahı daha sıkı kavıyorum.

"Çocuğu doğurana kadar Chloe'yi aylarca hapisnede tuttum. Burnunun dibinde. Kızıl saçlı kızı ziyarete geldiğinde gözünü bile kırpmadın. Sadece bana inandın. O odada cesetlerim olduğuna." Clinton Mask'ın sesi kendini beğenmiş ve sonra haykırıyor ve bıçağın boynuna yaklaştığını hayal ediyorum.

"... Kızıl saçlı kızı ziyarete geldiğinizde."

Sözleri zihnimde dönüp duruyor. Rachel'a saldıran Frankie'nin babasıydı. Kurtulmak için onun acı çekmesine ihtiyacı olan oydu. Chloe ve benim ölmemi istedi.

"Chloe yaşıyor mu?" Frankie'nin babası ısrarla sorar. Clinton Mask gülüyor ama cevap vermiyor.

"Bana onun öldüğünü söyle."

İçimde bir volkan kıpırdanıyor ve tartıştıkları bu andan yararlanmam gerekiyor. Zihinsel olarak senaryoları gözden geçiriyorum. Eğer Frankie'nin babası Clinton Mask'ın boğazını keserse, silah onda olacak ve ben de o merdivenlerden çıkmadan önceki halimden daha iyi durumda olmayacağım.

Şu anda ikisinin de silahı yok ve Frankie'nin babası Chloe'yi öldüren orospu çocuğunun arkasına saklanıyor.

Atışını yap.

Teker teker. Önce, Clinton Maskesi.

Odun sobasının arkasından göğsüne nişan alabilecek kadar uzaklaştım ve tetiği çektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

OceanofPDF.com

FRANKIE

Bıçağı alıp tekrar denemek zorundayım.

Odanın içinden alçak bir inilti duyulur. Jensen.

"Hey, uyanık mısın?" diye sordum. Çok uzun zaman geçmediği için şaşırdım ama Brian, Jensen'a Chloe'nin dozunu verdiğini söyledi ve ben doktor değilim ama 1.80 boyundaki bir kadın için doz, 1.80 boyundaki bir adamı gerçekten etkisiz hale getirmek için gerekenden çok daha az olacaktır.

Sakinleştiricinin etkisiyle sersemlediğini belirten anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor.

"Jensen, ben Frankie. Bana yardım etmen gerek. Oturabilir misin?" İnliyor.

Babamın oturduğu yerde bıçağı arıyorum ama orada değil. Yanında götürmüş olmalı.

"Lanet olası pislik!" Dedim.

"Biliyorum," diye mırıldanır Jensen. "Özür dilerim."

Ondan bahsettiğimi sanıyor. Konuşmaya çalışmanın bir anlamı yok. Alet kutusuna geri dönüp daha önce hissettiğim penseyi bulmalıyım.

Merdivenlerin altındaki noktaya doğru hızla ilerliyorum, babamın orada Brian ve Chloe ile birlikte olduğunu düşünüyorum.

O Chloe değil.

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum çünkü hâlâ sindiremiyorum.

Alet kutusunun nerede olduğunu ve pensenin nasıl bir his verdiğini hatırladığım için hemen buluyorum ve Jensen'ın yanına gidiyorum.

Hâlâ yatıyor.

"Ayağa kalk. Yardıma ihtiyacım var."

İnliyor, ama bir hışırtı ve hareket var ve hala görmek için çok karanlık olmasına rağmen, sanırım şimdi oturuyor. Babama yaptığım gibi arkamı döndüm.

"Tam önünüzde ellerimde pense var. Ellerimi serbest bırakabilmem için sana söylediğimde onları kapalı tutmanı istiyorum."

"Yapamam,"

diyor. "Ne?"

"Yapamam. Ellerim de arkamda." "Siktir!" Bu doğru. Bunu biliyordum.

Yavaşla. Her seferinde bir adım.

"Tamam, dönebilir misin?"

"Gerçekten mi?"

"Jensen, öleceğiz, dön lan!"

Yavaşça nefes alıyor ve "Aman Tanrım. Chloe," diyor, sanki yeni hatırlamış gibi.

"Evet Chloe, endişelenecek daha çok şey var. Özgür kalmama yardım et."

Ona dönmesi için yer açmak üzere biraz ileri gidiyorum ve parmaklarının benimkilere dokunduğunu hissettiğimde sırt sırta olduğumuzu anlıyorum. Kerpeteni benden alıyor, bir kez karıştırıyor.

"Sıkamıyorum. Henüz gücüm yok," diyor. "Nasıl yaptığın umurumda değil, sadece kapalı tut."

Hareket ediyor ve fermuarlarımın etrafındaki b a s k ı n ı n sıkılaştığını hissediyorum.

"Tamam, git," diyor.

Sonunda bağlar çözülene kadar ellerimi çekip gördüm. Kerpeteni alıyorum ve ayak bileklerimdeki bağları da çözülene kadar çekiştiriyorum.

Bir silah sesi beni ürkütüyor ve merdivenlerden yukarı koşuyorum.

64. BÖLÜM

OceanofPDF.com

FRANKIE

"Lanet olsun, tıpkı ona benziyorsun."

Babam kapıyı açık bıraktığı için, daha merdivenlerin başına varmadan sözlerini duyuyorum.

"Senin çillerinden bende de var," diyor Chloe ve onlar beni göremeden duruyorum.

Ne oluyor lan?

Sonra babamın sözlerini hatırladım: "Chloe hamileydi. Ve benim olduğunu biliyordum."

Aman Tanrım. Bu sadece Chloe değil, aynı zamanda Chloe'nin kızı.

Nasıl yani? Bizden çok daha genç olmalı.

Chloe nerede?

Nefes alışım hızlanıyor ve dizlerim çökecekmişim gibi jöleye dönüyor, bu yüzden kendimi toparlamak için bir saniyeliğine oturuyorum.

Bu benim hatam. Onun Chloe olduğuna inanmayı o kadar çok istedim ki, kuzenim olarak görünmek için öne sürdüğü tüm gerekçeleri kabul ettim. Bana söylediklerine ve gözlemlediklerime.

Botoks.

Bol kıyafetler.

Kalın gözlükler ve kırışmış saçlar.

Bunların hepsi onun yaşlanmasına yardımcı olmak için tasarlanmıştı ve eğer ipleri biraz daha çekmiş olsaydım hepsi çözülebilirdi. Botoks harika bir şey ama yüzünüzden 18 yıl götürmüyor.

Görmek istediğim şeyi gördüm.

Sonra düşüncelerim dönüyor ve bu gece öğrendiğim her şey aklıma geliyor ve bir anda bazı şeyleri hatırlıyorum.

Chloe kaybolmadan önceki yaz Paradise Point'te bensiz fazladan bir hafta geçirmişti. Annesinin erken gitmesi için ısrar ettiğini söyledi. Babam o yaz oradaydı. Bunu o mu ayarladı? Babam onu etkilemeseydi, Bertie Teyze'nin buna baskı yapmasına imkan yoktu. Ya yalan söylediye ve benim de onunla orada olacağımı söylediye?

Ama Chloe o yaz zaten hamileydi. Yani o zamandan önce de oluyordu.

Chloe'nin o yıl geceyi benim evimde geçirmek istemediğini düşünüyorum. Hep onun evinde kalırdık.

Kusacakmışım gibi öğürüyorum ama bu dürtüyü bastırıyorum.

Babam her zaman "*Bırak gitsin, Chloe gitti*" derdi. Şimdi nedenini biliyorum. Onun gitmesini istiyordu. Muhtemelen öldüğünü varsayıyordu.

Öldü mü?

Ayağa kalkıp derin bir nefes alıyorum. Sırada ne var bilmiyorum ama Chloe için öyle ya da böyle adaleti sağlayacağım. Annem için de.

Mutfağa girdiğimde babamın sırtı bana dönüktü ve elleri havadaydı. Chloe değil, onu odanın diğer ucunda silah zoruyla tutuyor.

Ön kapının yanında, ikisinin arasında yerde bir silah daha var.

Babamın birkaç metre önünde bir bıçak var.

Babam beni görmek için döndü.

"Frankie, Tanrı'ya şükür. Bana o silahı getir." Başını sallayarak o.

Ona cevap vermiyorum ama tam da söylediği gibi silaha doğru bir adım atıyorum.

Sonra bıçağı da aldım. İkisine de kartlarımı göstermek istemiyorum.

"Frankie, sana bir şey söylemem gerek," diyor Chloe Değil. Sesi titriyor ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanıyor.

"Onu dinleme. Yalan söylüyor," diyor babam.

Ona bakıyorum ve birden çok genç görünüyor. Sadece bir çocuk, gerçekten. Bunun Chloe olabileceğine inanmakla ne kadar aptallık etmişim?

Ve babam kesinlikle haklı. Bana yalan söyledi.

Haftalardır bu kadın bana Chloe'yi geri kazandığımı düşündürdü ama şu anda hiç kazanmadığımı çok açık. Ve içten içe biliyorum ki

olacak.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

"Natalie. Ben Chloe'nin kızıyım," diye hıçkırdı. "Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm ama onu kimin öldürdüğünü öğrenmeliydim. Tek yolu buydu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

OceanofPDF.com

NATALIE

Frankie'yi hiç okuyamıyorum. Gözleri ağlamış gibi şiş ve kabarık. Parmağı kanlı ve tişörtünün her yerinde daha fazla kan var ve sol şakağından yanağına doğru çizgiler var. Ama yüzü soğukkanlı, tamamen duygusuz ve silahı eline aldığı anda, benimkini ona nişan almak için hareket ettiriyorum çünkü gerçekten ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Baban Chloe'ye tecavüz etti. Ve bu onu öldürdü," diyorum çenemi Clinton Mask'in yerde hareketsiz yatan bedenine doğru uzatarak.

"O daha iyi değil," diye bağıır Frankie'nin babası. "Brian'ı soğukkanlılıkla öldürdü."

"Seni kaçırdı! Ve Chloe'yi öldürdü!" Frankie'ye odaklanmaya devam ederek söylüyorum.

Frankie'nin babasının onun Clinton Maskesi'ne sempati duyacağına inanmasına imkan yok, değil mi? Ama Frankie'den hâlâ bir tepki yok. Silahı yanında gevşek bir şekilde tutuyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Gözyaşları gözlerine doluyor ve yanaklarından aşağı süzülüyor, ama parmağı emniyeti kapatmak için hareket ediyor.

Vücudum aydınlanıyor ve daha hızlı konuşuyorum.

"Onu öldürdüm çünkü beni bebekken soğukta ölüme terk etti ve sonra da annemi öldürdü. Chloe beni kurtarmaya çalışırken öldü, Frankie. Baban hayatımı kurtaran kadına işkence etti. Adı Rachel'dı ve Chloe ile birlikte hapisanedeydi. Chloe onu serbest bıraktı.

Clinton Mask onu öldürmeden önce, Rachel beni kurtardı. Beni o büyüttü. Tanıdığım tek anneydi. Sahip olduğum tek aile."

Ağlamaya başlıyorum ve bir dakika boyunca konuşamıyorum ama silahı bir santim bile oynatmıyorum. Hâlâ ona doğrultulmuş durumda.

"Saçmalık," diye bağılıyor Frankie'nin babası ama sesi kendinden pek emin çıkmıyor.

Frankie silahını kaldırdı ve bana doğrulttu. "Eğer doğruyu söylüyorsan, silahını yere bırakacaksın ki bunu konuşabilelim." Sesi sertti ve ben daha çok ağladım. Artık bana güvenmiyor.

"Bunu yapamam," diyorum hıçkırarak. "Beni öldürür."

Frankie'nin babası sırtarak ellerini indiriyor ve ben de silahı ona doğru geri çekiyorum. Ama Frankie hâlâ bana nişan alıyordu.

"Silahını indir ve polisi arayacağım. Onlar her şeyi halledecekler" diyor.

Hayır, içgüdülerim öyle diyor. Polislerin gelmesini beklediğimiz süre boyunca burada Frankie'nin babasının yanında olamam. Silahı olan o ve kendi babasını vurmasına imkan yok. Muhtemelen silahı ondan alır ve benim peşimden gelir.

"Önce polisi ara," dedim. "Geldiklerinde bırakacağım." "Tanrım, Frankie, ya silahı bana ver ya da onu vur," Frankie'nin babası diyor ki.

Hiç ürkmüyor.

Kimin daha büyük tehdit olduğundan emin olamadığım için silahımı aralarında dolaştırmaya devam ediyorum ve bu kez Frankie'ye doğrulttuğumda babası bana doğru atlıyor.

BÖLÜM 66

OceanofPDF.com

FRANKIE

SIKTIR!

Babam almasın diye Natalie'nin silahını resimden çıkarmaya çalışıyordum ama şimdi ona saldırıyor.

Her şey yavaşlıyor ve Natalie'nin yüzünü görüyorum. Ağzı bir çığlıkla açılıyor, gözlüğü yana fırlayıp yere düşerken gözleri büyüyor. Silahı babama doğrultuyor ama artık çok geç. Babam onu yere seriyor ve silah gözlüğüyle aynı yöne doğru savrulup gidiyor.

Silahımı doğrultuyorum ama sinirlerim bozuluyor ve düşünceler zihnimi bombardımana tutuyor.

O senin baban. Babanı öldüremezsin. Chloe öldü.

Ama o senin baban. Polisleri bekle.

Chloe'nin ölmesinin sebebi o.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve tekrar titremeye başlıyorum. Natalie adımı haykırıyor. Ağlıyor ve babam onu yumruklarken yüzüne kan bulaşıyor.

Kendimi hareket ettiremiyorum. Chloe yine aklıma geliyor.

O ne isterdi? Eğer Natalie haklıysa ve Chloe onu kurtarmaya çalışırken öldüyse, sanırım cevabımı aldım.

"Bırak onu!" Çığlık atıyorum.

Dinlemez ve bunun yerine ellerini Natalie'nin boynuna sarar.

Ona doğru bir adım atıyorum, beni görebileceği kadar yakın ve silahı alamayacağı kadar uzak.

"Baba, lanet olası dur!"

O değil Dur. O değil Hatta görünüyor için duymak

Ben. Adam kızın boynunu sıkıyor ve kız artık nefes bile almıyor.

Babamı öldürmek istemiyorum. Onun hapse girmesini istiyorum. Ama Natalie ölüyor.

Vur onu.

Şimdi.

Chloe ne isterdi?

Haykırdım ve tetiği çektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 67

OceanofPDF.com

FRANKIE

BABAMI VURDUM. Az önce babamı vurdum. Oh Tanrım, oh Tanrım.

Silahı bırakıp düşüşümü engelleyecek bir şey bulmak için kolumu uzattığımda resmen sarsılıyorum. Hiçbir şey yoktu ve ben de yere düşüp feryat ettim.

Babam benden bir kol boyu, Brian'ın bedeninden ise bir ayak uzakta yatıyor.

Natalie babamın bedenini üzerinden iterken sertçe öksürüyor ve nefes nefese kalıyor. Orada hareketsiz yatıyor ve ben babamın yüzüne verdiği zararı görünce öfke ve çaresizlikle uluyorum.

Cevap vermem neden bu kadar uzun sürdü?

Sol gözü şişmiş, burnu kanıyor ve dudağı yarılmış. Boynunun etrafında kırmızı izler oluşmaya başladı.

"Çok özür dilerim," diye hıçkırarak ona doğru sürünüyorum. "Bunu daha önce yapmalıydım. Sen iyi misin?"

Hâlâ öksürüyor ama başını sallayıp doğrulmaya çalışıyor. Bu onu irkiltiyor ve tekrar uzanmasına neden oluyor. Şişmiş ağzının içinden "Kaburgalarım" diye bağılıyor. Sürünerek yanına geliyorum ve dizlerimin üzerine oturuyorum.

Gözyaşları ve kan makyajını lekeliyor ve çillerini görebiliyorum.

Çillerim.

İkimiz de canavar babamdan aldıklarımızı.

Öldürdüğüm adamdan.

Ben daha çok ağlıyorum ve Natalie yavaşça doğrulup oturuyor, sonra elini uzatıp dizime dokunuyor. "Şşşt," diyor. "Sorun yok."

Ben iyiyim."

Neredeyse tanınmayacak kadar kırılmış olan kendisiyken beni teselli ediyor.

Ona doğru ilerliyorum ve nazikçe kucaklıyorum. Tek yapabildiğim, gözyaşlarımın nasıl kaldığını bilmesem de ağlamak.

Natalie de ağlıyor ama bunu yapmanın ona acı verdiğini söyleyebilirim. Düşünceler gelmeye devam ediyor, onları işlememi istiyorlar. *Chloe öldü.*

Neredeyse kaybolduğu günden beri ölü. Bu Chloe'nin kızı.

Sonra yeni bir düşünce:

Natalie benim kız kardeşim.

Aklıma düştüğünde nefesim kesildi.

Dışarıda bir kız kardeşim olacağını hiç düşünmemiştim. öyle.

Şu anda düşünmek istediğim şey bu. Babam değil. Babamı değil. korkunç suçlar. Benim kayıplarım değil. Bir saniyeliğine bu mutlu şeye odaklanmak istiyorum.

İnanılmaz bir travmanın içinden, bu küçük umut ve sevgi armağanı çıktı. "Biz kardeşiz," diyorum yüzümü omzuna yaslayarak.

O daha yüksek sesle ağlıyor ve biz orada oturup birbirimize sarılıyoruz. Sanki ikimiz de ilk bırakan olmak istemiyoruz ve bu yüzden bırakmıyoruz.

BİR YIL SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68

OceanofPDF.com

FRANKIE

NATALIE arabayı McCall'un ıssızlığının ortasında bir taş binanın önüne park eder.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve anahtarı kontakta çıkarıyor. Bir süre sessizlik içinde oturduk.

Chloe'nin son birkaç gününü geçirdiği hapishane hemen şurada, birkaç metre ötede.

Buraya gelmeye hazır hissetmem bir yılımı aldı ve Chloe için yıllık bir etkinlik düzenlemek yerine onu onurlandırmak için bir hac ziyareti yapmaya karar verdim.

"Son geldiğimde burada çok uzun süre kalamadım," diyor Natalie. "Idaho Eyalet Hapishanesi'nde nasıl çıldırdığımı hatırlıyor musun?"

"Evet, bu garipti."

"Burası daha da kötüydü. Kustum." Duraksıyor ve bir şeyin farkına varmış gibi yüzünü biraz buruşturuyor. "Aslında belki de kusmuğum hâlâ oradadır. Sence bir yıl sonra da kalır mı?"

"Eww," diyorum ve onu şakacı bir şekilde itiyorum.

Neredeyse dolu olan su şişesini alıyor ve bana gösterir gibi kaldırıyor. "Temizlik ekibi."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum ve şu anda biraz neşeli olmak iyi hissettiriyor. Ağlamamayı tercih ederim ama yine de ağlayacağımdan eminim.

Natalie'nin telefonu bir mesajla titriyor ve biz arabadan inmeden önce ona bakıyor.

"Bu Jensen'dan," diyor.

Ona başımla beni oku işareti yapıyorum.

Natalie ve Jensen iyi arkadaş oldular. O ve ben hâlâ arkadaşlığımız üzerinde çalışıyoruz ama yakın olacağımızı hiç sanmıyorum. Beni küçük bir kardeş gibi kızdırıyor, biraz mesafe koyduğumda öğrendim. Ama Jensen Natalie için iyi oldu. Bir çeşit vekil baba. İkisi de birbirlerinin saçmalıklarına katlanmıyor ve bence bu ikisi için de iyileştirici.

Boğazını temizler ve onun mesajını okur:

Akşam yemeği için altı gibi orada olmayı hedefliyoruz.
Kulağa hoş geliyor mu?

"Bu akşam bizim için yemek pişirecek," diye açıklıyor.

"İnanılmaz. Jensen'ın yemekleriyle ilgili hiç sorun yaşamadım. Ona altı deyin. O zamana kadar dönmüş ve acıkmış oluruz."

"Boise'e varmadan önce Huckleberry soft serve ile ön hazırlık yapmalıyız."

Tekrar güldüm. "Elbette, Nat. Sen ne istersen."

Natalie başını sallıyor ve bir cevap gönderiyor.

Arabadan iniyoruz ve Rachel'in tarifine dayanarak Chloe'nin düştüğünü düşündüğü yeri, bebekken karda terk edildiği yeri ve Rachel'in bir kar arabası bulup onları güvenli bir yere götürdüğü küçük kulübeyi gösteriyor.

Sonra hapishaneye giriyoruz.

Terapistim, travmayı işlemek için duyguların bedenimde hareket etmesine izin vermem gerektiğini söylüyor, bu yüzden ağlama dürtüsü ortaya çıktığında, kendime bunu hissetme izni veriyorum. Kendime güvende olduğumu söylüyorum. Güvendeyiz. Kendime, iyileşmek ve kendi arkamı kollamak için her şeyi hissetmeye hazır olduğumu söylüyorum.

Gerçek şu ki, Chloe, Rachel ve diğer isimsiz kızların yaşadığı korku, acı, utanç ve diğer her şeyi hissetmek istiyorum. Onların yaşadığını ve önemli olduklarını hatırlamak istiyorum.

"Burası onun odasıydı," diyor Natalie, soldaki açık kapıyı göstererek.

İçeri giriyor ve su şişesini kullanarak yerdeki ve ortadaki giderdeki bir şeyi yıkıyor. Muhtemelen kusmuşu, ancak bir şey görmüyorum ve bir yıldan uzun bir süre sonra hala orada olduğundan şüpheliyim.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diyor. "Önemli bir şey değil."

Odanın etrafına bakıyorum ve tek pencereyi fark ederek ona doğru ilerliyorum. Gözlerim ağaçlara ve çam iğneleriyle kaplı toprağa takılıyor.

Bu Chloe'nin sahip olacağı manzara. Ona ne olacağını merak ederek baktığı ağaçlar bunlar olurdu. Ve bebeğine.

Dönüp Natalie'yi izliyorum, bu hapishane deneyimini öncekilerden daha iyi idare ediyor gibi görünüyor. Henüz hasta değil. Sanki daha önce söylediği sözler havada asılı kalmış gibi hissediyorum ve yanına gidip onu nazikçe omuzlarından tutuyorum.

"Burası senin doğduğun yer. Bu çok önemli," diyorum. "Koşullar korkunç olsa bile."

"Bir hapishanede doğmuş, bir kaçak tarafından büyütülmüş," diye mırıldanıyor. "Kulağa doğru geliyor."

"Buraya nasıl geldiğin önemli değil. Sadece senin geldiğin. Tüm zorlukları yendin Nat ve tıpkı annene benziyorsun. Tanıdığım en güçlü insansın ve büyüdüğümde ben de senin gibi olmak istiyorum."

BONUS SAHNE

Frankie'nin annesinin öldürüldüğü gün gerçekte neler olduğunu öğrenmek ister misiniz? "Kaza Değildi" adlı bonus sahneyi okumak için QR kodunu tarayın.

(İçerik uyarısı: pedofiliye atıflar, ancak açık veya sayfa içi değil)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEŞEKKÜRLER

BU KİTAP, gerçekten heyecan duyduğum bir fikrin minicik bir tohumu olarak başladı. Bu yüzden kolayca yazabileceğimi düşündüm. En fazla altı hafta. Tam bir pasta.

O kadar yanılmışım ki inanılır gibi değil.

Yine de, bu tohumu en iyi şekilde nasıl yetiştirip sağlıklı bir bitkiye dönüştüreceğim konusunda tamamen bilgisiz olsam bile, onu bırakamazdım. Şimdiye kadarki diğer kitaplarımdan daha fazla, bu kitap zaman, sabır, ekstra geri bildirimle açık olmak ve bir sürü yeniden yazma gerektirdi. Arkadaşlarımdan ve ailemden gelen bir sürü teşvikten bahsetmiyorum bile. Bu hikayeyi okumak için saatlerini ve enerjilerini harcayan ve bana dürüst, sıvı altın düşüncelerini veren tüm insanlar için gerçekten çok minnettarım. Daha fazla uzatmadan, hayatımdaki bu cevherlere teşekkür etmek istiyorum <mikrofona dokunur>:

İlk olarak, bu kitap benim iki muhteşem kuzenime ithaf edilmiştir. Joy Martin ve Jessica Stutzke. Yakın kuzenler özeldir çünkü onlarla bir odayı ya da bir ebeveynin ilgisini paylaşmak zorunda değilsiniz, ama onlar gerçekten kardeş gibidirler. Bu durumda kız kardeşler. Kardeş ve arkadaş arasında mükemmel bir karışım.

Joy ve Jess, ailemin farklı taraflarında olmanıza rağmen, ikiniz de bana nasıl arkadaş olunacağını kendi yöntemlerinizle öğrettiniz.

Çocukluğuma dönüp baktığımda, hafızamın büyük bir bölümünde ikinizi ve her birinizle yaşadığım tüm maceraları görüyorum. Geç-

Gece sohbetleri, yatıya kalmalar, aile için dans koreografisi yapmakla geçen saatler (ve saatler!), birbirine karışan yaz günleri, aile dolu bir evin bir köşesinde saklanıp büyükannenin ev yapımı ikramlarını mideye indirirken gizli sırları paylaşmak için geçirilen tatiller. (Farklı büyükanneler; ikisi de inanılmaz aşçılar, değil mi?!) Paylaşılan tüm tatiller ve hayaller. Sevgili aile üyeleri de dahil olmak üzere katlanılan birçok kayıp. Bana bir arkadaşlığın nasıl sürdürüleceğini ve anlaşmazlıkların sadece çözülebilir değil, aynı zamanda bir ilişkinin sağlıklı bir parçası olduğunu öğrettiğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum.

Bu kitabın yapımına gelince, öncelikle Noelle Ihli'ye teşekkür etmeliyim, gerçek ve en iyi arkadaşım ve konu hikaye olduğunda mutlak bir dahi. Sadece geribildirimlerin için değil, aynı zamanda bu kitabı bitiremeyeceğimden emin olduğum onca zaman bana bitirebileceğimi söylediğin için de teşekkür ederim. Sayfada ve hayatta bana ilham vermekten asla vazgeçmiyorsun.

Diğer gerilim yazarı akrabalarım teşekkür ederim: Faith Gardner ve Caleb Stephens: Yollarımız kesiştiği için çok mutluyum ve konu yazmak ve yayınlamak olduğunda dostluğumuza ve aynı beyne sahip olmamıza değer veriyorum. Çok yaşa kült!

Başta yazar arkadaşım ve sevgili dostum Anna Gamel olmak üzere, bu kitabın beta okumasını yapan ve dürüst görüşlerini bildiren herkese teşekkür ederim. Birinin içindeki en iyiyi görmek ve onu neşelendirmek konusunda çok yeteneklisin. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Maddy Leary'ye, yarı editör, yarı okuyucu, içgörüleriniz her zaman eşsiz ve çoğu zaman beni yaratıcılığa daha da itiyor. Senin için çok minnettarım! Jacob Roberts'a hikayeye ilgili düşüncelerini ve heyecanını paylaştığı ve hayatıma yeni bir soluk getirdiği için. Kelsey Zedwick'e on birinci saatte okuduğu için. Hikayeyi sağlamlaştırmak ve özellikle de Chloe'nin o bölümünü hayata geçirmek için ihtiyacım olan geri bildirimi verdin. Arkadaşlığımız ve birlikte geçmişimiz için çok minnettarım. Kiersten Walmsley ve Marissa Hayes'e, kitabın son düzeltmeleri yapılmadan hemen önce okuyup harika geri bildirimler veren yeni arkadaşlarıma teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız ve kitap sevginiz için minnettarım.

Gregg Olsen'a kitabın erken bir kopyasını okuduğu ve beni cesaretlendirdiği için teşekkür ederim. Tesadüfen de olsa yollarımız kesiştiği için minnettarım! Editörlerim Maddy Leary ve Patti Geesey'e kartal

bolca göz. Maddy, gelişim aşamalarında, zamanın ve dürüstlüğün için ve Patti son bakış olarak. En küçük şeyleri yakalama yeteneğinize her zaman hayranım. İkinizle de çalıştığım için çok minnettarım.

İsteyebileceğim en iyi amigolar olan aileme. Özellikle de "annelik" yapmaya ve aynı zamanda bir kariyer inşa etmeye çalışırken bana gösterdiğiniz sevgi ve sabır için gençlerim Cam ve Jonny'ye. Gelmiş geçmiş en iyi çocuklar. Annem Denette Dresback'e, nam-ı diğer ömür boyu destekçim ve ona iyi kitap haberimi verdiğimde ağlayacak tek kişi. Kardeşimle evlenmiş birinden çok kız kardeşim gibi hissettiren baldızım Julie Dresback'e. Kitap tutkunu kızım olduğun için teşekkürler! Tüm kitaplarımı okudukları için erkek kardeşim Nate Dresback ve kız kardeşim Rebekah Dresback'e. Babam ve emekli cinayet masası dedektifi Jim Dresback'e, kitaplarımın polisiye yönüyle ilgili sürekli tavsiyeleriniz için (yine de bazen haydutluk yapıyorum, bu yüzden herhangi bir yanlışlık sadece bana aittir).

Booktok/Bookstagram ve Facebook Gerilim topluluklarına hikâyelerime duyduğunuz heyecan ve okuyup paylaşma isteğiniz için teşekkür ederim. O kadar çok harika kitap var ki, benimkinin sizin TBR'larınız arasında üst sıralarda yer alması ve güncel bir okuma haline gelmesi beni çok onurlandırıyor.

Bu kitabı okuyup sonuna kadar geldiğiniz ve kimse ödül dağıtmasa da bir kitap-Grammy konuşması yapmayı başardığım için *size* de teşekkürler. Umarım hikayem sizi birkaç saatliğine gerçekliği unutabileceğiniz vahşi bir dünyaya çekmiştir.

Teşekkür edebileceğim pek çok kişi var ve eminim bazılarınızı unuttum, ama bu kitapta herhangi bir parmağınız varsa, hikayeyi asla çözemeyeceğim hakkında sızlanmamı dinlemekten nasıl gittiğini sormaya kadar her şey için teşekkür ederim! Geçtiğimiz yıl boyunca neredeyse sadece teşvikle yaşadım. Umarım bir gün bu iyiliğinizi geri ödeyebilirim.

XO,

Steph

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZAR HAKKINDA

Steph Nelson'ın kitapları *New York Times* ve *Library Journal*'da yer almıştır. Hayatı boyunca PNW'de yaşayan yazar, şu anda Idaho'da yaşıyor ve bir sonraki hikâyesi üzerinde çalışmadığı zamanlarda ya seyahat ediyor, ya vintage kıyafetler arıyor ya da kitap okuyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

